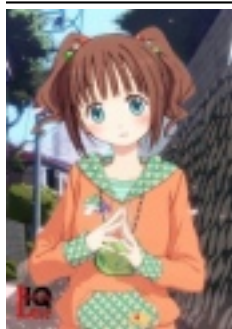

Làm Lại Từ Đầu Em Nhé

Contents

Làm Lại Từ Đầu Em Nhé	1
1. Chương 1 : Quá Khứ	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	27
7. Chương 7	34
8. Chương 8	36
9. Chương 9	39
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	50
13. Chương 13	53
14. Chương 14	60
15. Chương 15	64
16. Chương 16	67
17. Chương 17	70
18. Chương 18	73
19. Chương 19 - End	76

Làm Lại Từ Đầu Em Nhé

Giới thiệu

Wangzi và Guigui là thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ, hai người từ lâu đã đem lòng yêu đối phương. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-lai-tu-dau-em-nhe>

- Đến bắt em đi. [guigui và wangzi đang vui đùa trong một khu vườn xinh đẹp]

- Anh sẽ bắt được em cho coi. [wangzi]

- Plè.....[guigui trêu wang]

- Một quá, ko đỡ nổi với em nữa [wangzi nắm xuống thảm cỏ xanh]

- Sao vậy? Chơi tiếp đi mùa anh yêu [guigui nũng nịu]

- Em lúc nào cũng tinh nghịch hết. Ko biết sao anh lại yêu em nữa [wangzi]

- Anh hối hận rồi à? [guigui]

- Ai nói chứ. Anh có ngu đâu mà hối hận. Guigui của anh là số 1 rồi, ko có ai hơn nữa đâu. [wangzi ôm guigui]

- Anh nịnh quá đi. [guigui]

- Wangzi, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ko ? [guigui]

- Sao anh quên được. Lần đó em làm anh tức muốn chết luôn. [wangzi]

- Ai bảo anh lúc đó trông đáng ghét quá lắm chi. Mặt lúc nào cũng lạnh tanh. [guigui]

- Thì giờ anh cũng thay đổi theo ý em rồi đó thôi. [wangzi]

- Wang nè. Anh kể cho lại cho em nghe việc lần đầu chúng ta gặp nhau đi. [guigui]

- Sao lại bảo anh kể. Em quên rồi à ? [wangzi]

- Thì anh cứ kể đi. Em muốn trả bài anh thôi mà, để xem anh có nhớ gì ko ? [guigui]

- Sao lại ko chứ. Nhớ như in nữa là khác [wangzi]

- Biết anh thông minh rồi mà. Kể cho em nghe đi, anh yêu. [guigui tinh nghịch]

>>>>>>>> HỒI TƯỞNG >>>>>>>>>>>>>>>>>>>>

- Hey, chào bạn. [một cô bé đáng yêu từ đâu xuất hiện]

- Bạn là ai? Sao vô được đây ? [cậu bé hỏi]

- Chán bạn ghê. Người ta hù vậy mà cũng chẳng giật mình nữa. Mất hứng quá. [cô bé]

- Sao ko trả lời câu hỏi của tui ? [cậu bé nói một cách lạnh lùng]

- Hi.....hi.... mình là guigui. Tạm thời mình sẽ ở đây cùng với gia đình bạn đó. [guigui]

- Tụi mình làm bạn nhá, wangzi. [guigui cười tinh nghịch]

- Ai thêm làm bạn với một con quỷ chứ. Mà sao bạn biết tên tui? [wangzi]

- Thì tui là guigui mà. Có gì mà tui ko biết chứ. [guigui vỗ ngực xưng tên]

- Ko thèm nói chuyện với một con quỷ. [wangzi nói rồi bỏ ra vườn]

- Nè nè, bạn đi đâu vậy? Chờ mình với, ình chơi chung với bạn đi. [guigui chạy theo sau]

- Sao bạn đi theo tui hoài vậy? Phiền phức chết được. [wangzi bực bội]

- Thì tui muốn làm bạn với wangzi mà. [guigui]

- Nhưng tui ko thix. Tui ko muốn làm bạn với một con quỷ. [wangzi lạnh lùng nói rồi găng headphone vào tai nắm xuống thảm cỏ, ko để tâm đến guigui]

- Nè, nói chuyện với mình đi. [mặt cho guigui cứ gọi wang vẫn như ko nghe thấy]

- Là bạn ép tui đó nha.[guigui nói xong liền giắt cái máy mp3 trong tay wang rồi chạy mất]
- Nè con quỷ đáng ghét, có trả máy cho tui ko thì bảo. [wangzi tức giận đuổi theo guigui]
- Plè..... bắt được tui đi rồi tính ha. [guigui cầm cúi chạy, một hồi lâu ko nghe thấy tiếng wangzi, guigui liền dừng lại]
- Nè wangzi, ra đi mà. Chán thiệt mới đùa dậy mà đã bỏ đi rồi. Chỉ muốn làm bạn với wang thôi mà, sao khó quá vậy. [guigui đưa mắt tìm wang thì bỗng]
- Bắt được mi rồi nhè quỷ nhỏ, trả máy mp3 cho tui mau. [wangzi từ phía sau gốc cây chạy ra hù guigui làm cô bé té ngã rồi òa lên khóc]
- Nè sao....sao lại khóc chứ, có chơi thì có chịu mà. [wangzi bối rối]
- Cậu....cậu là đồ con trai xấu. hu hu hu. Wangzi xấu. [guigui vừa nói vừa khóc]
- Đừng.....đừng khóc nữa mà. Bạn muốn gì thì nói đi. [wangzi lúng ta lúng túng]
- Muốn gì cũng được sao? [guigui]
- Ủ, muốn sao cũng được, miễn là bạn nín khóc được rồi. [wangzi]
- Vậy.....vậy bạn cười ình xem đi. [guigui]
- CƯỜi Ừ. Nhưng..... [wangzi]
- Hu hu hu, wangzi xấu, wangzi ăn hiếp guigui [guigui khóc lớn như muốn cho cả thế giới nghe thấy]
- Thôi.....thôi được rồi. Cười thì cười. Đừng khóc nữa mà. [wangzi]
- Vậy....thì.....cười đi. [guigui]
- bạn đúng là một con quỷ nhỏ mà. [wangzi nói dứt lời rồi nở một nụ cười phải nói là trên cả tuyệt vời]
- Qua, bạn cười đẹp thiệt đó nha. [guigui]
- Tui cười rồi đó giờ bạn nín khóc va trả lại máy mp3 cho tui được chưa. [wangzi lại tiếp tục lạnh lùng]
- Tui bị té như vậy mà bạn ko đỡ tui dậy ở đó mà lo cho cái máy mp3. [guigui làm mặt giận]
- Bạn phiền phức thiệt đó. Nè, đừng dậy đi. [wangzi đưa bàn tay kéo guigui lên]
- Ha....ha.....ha, bạn bị lừa rồi nha. Guigui này mà khóc ư, đừng có mơ. [guigui cười trêu wangzi rồi cầm đầu bỏ chạy]
- HỦ.....Con quỷ nhỏ mau đứng lại cho ta. [wangzi bực tức đuổi theo]

>>>>>>>>> KẾT THÚC HỒI TƯỞNG >>>>>>>>>

- Nhớ lại vẻ mặt của anh lúc đó em mắc cười thiệt. ha ha ha [guigui ko nhịn được cười]
- Còn cười nữa sao. Thật sự lúc đó anh ghét em lắm đấy [wangzi]
- Vậy sao anh còn yêu em? [guigui]
- Tại vì trên đời này chỉ có mình guigui mới có thể lừa được wangzi mà thôi [wang nhìn guigui nở nụ cười]
- Wangzi nè, anh có biết tại sao lúc đó em lại ở nhà anh một thời gian ko? [guigui]
- Chẳng phải em nói bác Ngô có việc đi công tác xa nên gửi em sang nhà anh một thời gian sao? [wangzi]
- Thật ra thì ko phải vậy đâu. Anh bị em gạt rồi đó. [guigui]
- Cái gì em lại gạt anh sao? [wangzi]
- Thì tại lúc đó em ko thể nói sự thật với anh nên đành phải nói dối thôi. [guigui]
- Vậy thật ra là tại sao? [wangzi]

- Anh biết ko, mama và papa của anh rất thương yêu anh. Cũng chính vì thấy anh còn nhỏ mà sống quá lạnh lùng, khép kín, chỉ có mỗi A Vỹ làm bạn nên họ đâm ra lo lắng cho anh vì vậy họ mới nhờ em đến giúp anh đấy. [guigui]
 - Giúp anh, nhưng giúp gì ? [wangzi]
 - Thì giúp anh biết thế nào là cười, thế nào là hạnh phúc. Nếu ko có em thì làm sao có được một wangzi thân thiện như bây giờ. [guigui]
 - Em nói cũng phải ha. Chỉ có em mới có thể tạo được niềm vui cho anh mà thôi. [wangzi]
 - Anh nói sai rồi. Ko chỉ có em mới tạo được niềm vui cho anh mà tất cả những người xung quanh anh đều có thể mang lại hạnh phúc cho anh. [guigui]
 - Nhưng anh vẫn chỉ biết có em mà thôi. [wangzi]
 - ANh thật là..... nếu sau này ko có em bên cạnh thì ko biết anh sẽ ra sao nữa [guigui]
 - Vì vậy cho nên em ko được phép rời xa anh. Nếu ko có em thì cũng sẽ ko có wangzi bây giờ đâu. [wangzi]
 - Vậy nếu sau này em nói dối anh thì anh có còn yêu em ko ? [guigui]
 - Dĩ nhiên là yêu rồi. Trên đời này anh chỉ yêu mỗi tiểu quỷ này thôi. [wang nhẹ chỉ tay lên mũi guigui rồi trao cho cô một cái kiss ngọt ngào]
- Tình cảm của wanggui lớn dần theo thời gian, cứ ngỡ rằng tình cảm đó sẽ là vĩnh cửu cho đến một ngày, tại một ngọn đồi đầy hoa và chong chóng.....
- Wangzi à, chúng.....chúng ta chia tay nha anh. [một cô gái đang cố kiềm nén nước mắt]
 - Em nói gì vậy guigui, đừng giỡn với anh như vậy chứ. [wangzi]
 - Em ko giỡn, em đang nói nghiêm túc đấy. Chúng ta CHIA TAY đi anh. [guigui]
 - Nh.....nhưng tại sao chứ? Anh làm gì sai sao? Em nói cho anh biết đi, tại sao em lại nói ra những lời làm anh đau lòng thế chứ ? [wangzi]
 - Ko tại sao cả, chỉ vì em.....em.....[guigui nghẹn lại]
 - Vì sao? Em nói đi, là vì sao chứ? [wangzi như muốn phát điên lên]
 - Vì..... EM KO CÒN YÊU ANH NỮA. Cho nên chia tay là cách giải thoát tốt nhất cho cả hai ta. [guigui nói nhưng ko dám nhìn thẳng vào mắt wang vì cô sợ khi nhìn vào ánh mắt ấy cô sẽ ko thể kiềm lòng mà bật khóc mất vì đối với cô wang vẫn là người duy nhất mà cô yêu thương]
 - Ko em nói dối, anh ko tin. Guigui hãy nói cho anh biết đi chuyện gì đã xảy ra với em, nói cho anh biết đi mà, guigui. Anh xin em đấy [wangzi như gục ngã]
 - Em.....tối nay em sẽ sang Anh vì thế em muốn chúng ta chia tay. [guigui]
 - Chia tay ư! Sang ANh ư! Sao những lời đó mà em có thể thốt ra dễ dàng thế guigui. Em thật sự ko còn chút cảm giác gì với anh sao? [wangzi]
 - Wangzi,em xin lỗi. hãy tin em chia tay là cách tốt nhất để anh ko đau khổ về sau. [guigui]
 - Dù ko có em bên cạnh nhưng anh vẫn phải sống thật hạnh phúc nhé wang. Hãy tìm một người tốt hơn em để yêu, em ko xứng đáng với anh đâu. [guigui]
 - Hạnh phúc ư, mất em rồi thì sao anh có được hạnh phúc. Chính em giúp anh biết thế nào là hạnh phúc nhưng giờ cũng chính em đã phá hủy cái hạnh phúc mà anh đang có đấy em biết ko guigui. [wangzi]
 - Xin anh đấy wangzi, hãy cho em được an tâm trước khi đến với một thế giới ko có anh đi wang [guigui]
 - Hãy sống hạnh phúc nhé Prince. Đây là lần cuối em gọi tên anh như vậy đấy. [guigui nói rồi quay mặt bước đi]
 - Guigui đứng lại. Nếu em bước đi thì chúng ta sẽ thật sự kết thúc đấy. [wangzi nói với giọng cầu xin]

- Em xin lỗi. [guigui vừa nói vừa chạy]

Guigui cố chạy thật nhanh để lại một mình wangzi đứng dưới cơn mưa. Trong cơn mưa ấy đã hòa lẫn nước mắt của wangzi và guigui.

- Chị ơi em ko muốn đâu. Tại sao chứ, tại sao ông trời lại đối xử với chúng em như vậy? [guigui ôm một người con gái và người đó chính là Hebe]

- Đừng khóc nữa guigui à, wangzi sẽ ổn nhanh thôi, đừng khóc nữa. Chúng ta phải sân bay rồi. Em còn phải chuẩn bị tinh thần khi sang Anh nữa đấy. Bình tĩnh lại đi em. [Hebe]

- Em ko sợ, dù cho cơ hội có bao nhiêu đi nữa em cũng chẳng sợ. Thứ em sợ nhất bây giờ chính là wangzi, em ko biết anh ấy có thể vượt qua được ko? [guigui]

- Chỉ cần em khỏe lại thì chúng ta sẽ trở lại Đài Loan, lúc đó em và wangzi sẽ trở lại như xưa thôi mà [Hebe]

- Khỏe ư. Em thật sự ko biết mình còn có thể trở lại Đài Loan được ko nữa [guigui]

- Thưa tiểu thư, máy bay sắp cất cánh rồi ạ [tiếng một người đàn ông vang lên]

- Tụi cháu biết rồi quâ gia Lee. Guigui chúng tam au ra sân bay thôi, đến giờ rồi. [Hebe]

- Tạm biệt Đài Loan. Tạm biệt wangzi, tạm biệt tình yêu của tôi [guigui nói trong nước mắt rồi bước vào một chiếc xe sang trọng và tiếng thẳng đến sân bay]

Tại sân bay.....

- Chúc hai vị tiểu thư lên đường bình an. [quâ gia Lee]

- Ông hãy giữ sức khỏe nhé, ông Lee. Hãy giúp chúng cháu trông coi nhà cửa nhá. [hebe ôm ông Lee]

- Tôi biết, tiểu thư cứ an tâm. [ông Lee]

- Ông Lee này, hãy chăm sóc khu vườn giúp cháu nhé. Đừng để chúng bị héo úa [guigui]

- Tiểu thư cứ an tâm. Chúc tiểu thư thượng lộ bình an [ông Lee]

- Ông Lee, nếu.....nếu wangzi có đến tìm ông hỏi tin tức của cháu thì.....[guigui]

- Tôi biết mà, tôi sẽ ko nói gì cho thiếu gia wangzi biết đâu. [ông Lee như hiểu được ý của guigui]

- Thôi chúng cháu đi nhé, ông Lee. Ông hãy giữ gìn sức khỏe đợi tụi cháu trở về đấy [Hebe và guigui ôm ông Lee rồi cả 2 bước lên máy bay]

- Xin hãy gửi lời hỏi thăm của tôi với lão gia và phu nhân. [ông Lee gọi theo]

- Chúng cháu biết rồi. Tạm biệt ông [Hebe]

- Tạm biệt nhé. [guigui ngoái tiếc nhìn lại những khung cảnh xung quanh]

2. Chương 2

HAI NĂM SAU.....

- Ôi, tốt quá cuối cùng cũng về lại Đài Loan rồi. [một cô gái phấn khởi reo lên]:MatCui (41):

- Sao thế guigui, về lại quê hương thì phải vui chứ. Mới vừa chết đi sống lại thì phải vui mừng chứ. [cô gái]

- Chị Hebe à, lẽ ra em ko nên trở về đây thì hơn [guigui]:MatCui (56):

- Lại nữa rồi. Đây là lần thứ mấy em nói vậy rồi biết ko? [hebe]

- Lần thứ một trăm chẵn rồi. [một người con trai đứng sau 2 ss nói]:monkey01::monkey01::monkey01:

- Cái ông Abbu này, sao lúc nào cũng làm cho tui tui hết hồn vậy hả. ông mà làm guigui ngất xỉu thì chết với tui nghe chưa. [hebe cốc vào đầu người con trai]

- Đã nói tui là Arron chứ hem phải Abbu mà. Sao cứ gọi thế hoài vậy. Mà 2 người cũng ác nữa, vừa xuống máy bay là đi te te ra ngoài bỏ lại hành lý cho tui xách muốn chết luôn à. Đường đường một thiếu gia đẹp zai thế này mà bị 2 người hành hạ cho tả tơi luôn ời nè. [Arron]
 - Tui thích gọi ông là Abbu đó thì sao, làm gì được nhau. Mà ai bảo ông theo tui về đây làm chi rồi than với thờ. Con trai gì mà mới có xách hành lý thôi đã than mệt rồi.[hebe]
 - Tui.....tui ko cãi với pà nữa. guigui chúng ta ra xe nha. [Arron nhìn guigui bằng ánh mắt trù mẩn]
 - Ủhm. [guigui nhìn Arron nở nụ cười nhẹ]
 - Chán ghê, nụ cười của em ko có sức sống gì hết. Sao lúc nào em cũng thế hết vậy? [Arron]
 - Bình.....:MatCuoi (61)::MatCuoi (61)::MatCuoi (61): [một cái cốc vào đầu Arron]
 - Ông muốn chết sao? Biết rồi mà con hỏi. [hebe]
 - Ko sao đâu. Em biết anh Arron ko cố ý mà. Thôi chúng ta ra xe đi. [guigui]
 - Đúng là chỉ có guigui là dễ xương nhất, ai như pà dễ ghét thấy mồ. [Arron lườm hebe]
 - Tui dễ ghét đây đó. Mốt ông đừng ói thối tui à nha. Guigui chúng ta a xe nào [hebe kéo tay guigui đi]
 - Chào thiếu gia, chào các tiểu thư. Mời các vị lên xe. [một người đàn ông vừa thấy Arron bước ra liền chạy đến]
 - Chào ông Goo. Đặt hành lý lên xe giúp tôi nhé. [Arron]
 - Vâng thưa thiếu gia. [ông Goo]
 - Mời hai tiểu thư lên xe. [Arron giả giọng]
- Trên xe.....
- Wow, công nhận Đài Loan đẹp thiệt nha. Tui về đây quả ko uống công mà. Nhân lúc này phải đi chơi cho đã mới được. Hai người thấy sao? [Arron hi hửng nhìn hebe và guigui]:monkey26::monkey01::monkey19:
 - Ý hay đấy. Đi chơi cho thỏa thích đi rồi nhập học cũng chưa muộn mà. Em thấy sao guigui ? [hebe]
 - Em muốn mau chóng nhập học. Mai chúng ta đến trường đi. [guigui]
 - WHAT???????? [BuBe đồng thanh]
 - Thôi mà guigui, cho tui này chơi cho thỏa thích đi mùa, guigui nha. [arron]
 - Anh chị muốn sao cũng được. Mai em đến trường một mình được mà. [guigui]
 - Thôi được rồi, đến trường thì đến trường. ý guigui là ý trời mà. [hebe]
 - Ủa, mà tui mình học trường nào vậy [arron]
 - Tui đâu biết. Ông nói để ông lo mà. [hebe]
 - Ông Goo. Tui cháu học trường nào vậy ông ? [Arron]
 - Thưa thiếu gia là trường Anh Khai ạ [ông Goo]
 - Trường Anh Khai ư. Mấy pà biết trường đó ko? [Arron]
 - Ko biết nghe lạ quá à. [hebe]
 - Cái pà này. Pà có phải gười Đài Loan ko vậy? Sao hỏi cái gì cũng ko biết hết á. [Arron]
 - Thưa thiếu gia trường Anh Khai chỉ vừa mới xây cách đây hai năm thôi. Tiểu thư Hebe ko biết cũng dễ hiểu thôi ạ. [Ông Goo]
 - Thấy chưa. Ông còn dám cần năn tui nữa hem. [hebe cốc vào đầu Arron]

- :MatCuoi (16)::MatCuoi (16):Thì tại tui ko biết chứ bộ. Guigui à sao chị hebe của em lúc nào cũng dữ như bà chằn thế. [arron]
- Guigui.....guigui em sao vậy, guigui [arron hươ hươ tay]
- O, anh nói gì. [guigui]
- EM sao vậy guigui. Lo lắng gì ư. [hebe]
- EM sợ sẽ gặp lại anh ấy. [guigui cúi gầm mặt xuống]
- Em lo gì chứ. Đài Loan rộng lớn thế này mà dễ gì mà gặp nhau được [hebe trấn an]
- Mà guigui, em đó phải nhớ tự bảo vệ mình nha chưa. Ở trường học mới còn xa lạ lắm, đừng có lúc nào cũng nhẹ lòng với người khác để bị họ ăn hiếp nha. [Hebe]
- Lo gì chứ, guigui có võ mừ. [arron]
- Nói vậy mà cũng nói. Ông có bao giờ thấy guigui đánh người khác chưa. Dù có bị ăn hiếp thì nó cũng có chịu đánh trả đâu. [hebe]
- Nói cũng phải. từ lúc tui quen hai người tới giờ, mỗi lần guigui bị người ta ăn hiếp tui toàn thấy pà đánh thay guigui ko chứ guigui có đánh ai đâu dù guigui có võ. [arron]
- Bởi vậy mới có chuyện. Em đó guigui học võ làm chi ko biết, có mà ko chịu xài. [Hebe]
- Thôi thôi, đừng có trách móc guigui mừ. Dù gì thì cứ mỗi lần guigui bị người ta ăn hiếp thì có tui với pà ra tay là đủ ời. [arron]
- Thừa thiếu gia, tiểu thư, đến nơi rồi ạ [ông Goo dừng xe trước một căn biệt thự lộng lẫy]
- Ồ, cảm ơn ông Goo. Ông đi cất xe đi. [Arron]
- Về nhà rồi, vui wé đi. [hebe]
- Anh Arron sao anh lại bảo ông Goo đi cất xe. Vậy anh về nhà bằng gì? [guigui]
- Thì anh ở đây mà, cần chi đi xe. [arron]
- ở đây là sao? Đây là nhà tui tui mà. Đừng nói là ông ở chung với chúng tui nha [hebe]
- Tui có nói ở chung với 2 người sao. Tui nói ở đây tức là ở ngôi nhà kia kìa [arron chỉ tay về phía căn biệt thự đối diện biệt thự nhà hebe và guigui]
- Sao ông ở gần vậy? [hebe]
- Thì có gì qua tâm sự với hai cô nương cho dễ [arron]
- Nói cái gì, muốn chết sao? [hebe giờ mắt nhắm]
- Tui nói giỡn thôi mà. Ở đây có gì tiện giúp đỡ nhau hơn. Sẵn tiện tui có thể đưa hai người đi học chung luôn. Thôi vậy nha, tui về nhà đây. Mai gặp ha. [Arron nói xong liền phóng như bay về nhà làm hebe ko kịp phản kháng]
- Cái tên này đúng là tưng tưng thiệt mà. Thôi kệ hấn đi guigui, chị em mình vào nhà thôi. [hebe nói rồi kéo guigui vào nhà]
- Ủa sao ko có ai ở nhà vậy kìa. Ông Lee ơi, ông đâu rồi? [Hebe bước vào nhà thấy phòng khách ko có người liền gọi to]
- Có tôi đây, xin hỏi ai tìm tôi. [ông Lee từ trên lầu đi xuống]
- O tiểu thư hebe, tiểu thư guigui. Hai cô về mà sao ko nói trước để tôi ra đón [ông Lee mừng rỡ khi thấy hebe và guigui]
- Cháu chào ông Lee. Ông vẫn khỏe chứ? [guigui dịu dàng hỏi]

- Tiểu thư, sao cô....cô lại dịu dàng thế, tôi nhớ lúc trước cô rất hoạt bát và tinh nghịch mà. [ông Lee hơi bất ngờ khi thấy guigui cư xử ko như trước]
- Kể từ khi guigui sang Anh thì nó đã vậy rồi. Mà thôi, ông đừng nhắc lại chuyện xưa nữa. [hebe]
- Tôi biết rồi,dẫu sao thấy tiểu thư bình an và khỏe mạnh là tôi an tâm rồi. [ông Lee nhìn guigui trìu mến]
- Mà ông Lee ơi, sao cháu ko thấy có ai trong nhà vậy ?
- À, hôm nay tôi ko biết các tiểu thư về nên đã cho những người giúp việc khác nghỉ phép rồi. [ông Lee]
- Ra là vậy. Mà thôi, ông chuẩn bị phòng cho chúng cháu đi. Cháu phải nghỉ ngơi sớm để mai còn đi học nữa. [hebe]
- Phòng của các cô vẫn như trước, hôm qua tôi vừa cho người dọn dẹp lại nên hai cô có thể an tâm mà nghỉ ngơi. [ông Lee]
- Đúng là ông Lee chu đáo nhất. [hebe]
- À mà sao tôi ko thấy lão gia và phu nhân về cùng các tiểu thư vậy? [ông Lee]
- Pa pa và ma ma còn một số việc phải giải quyết. Có lẽ hai tuần nữa họ mới về đây. Mà thôi, tụi cháu lên phòng nghỉ ngơi đây. Đi máy bay hàng giờ xương cốt rã rời hết ỏi. Tụi mình đi thôi guigui. [hebe]
- Chị lên phòng trước đi, em muốn ra vườn hoa lát đá. [guigui]
- Ủ, tùy em thôi. Nhưng nhớ ko được suy nghĩ lung tung đó nha. Chị lên phòng trước đây. [Hebe]
- EM biết rồi. chị đi đi. [guigui nói rồi bước ra vườn ngồi thẩn thờ một hồi lâu rồi mới chịu lên phòng nghỉ ngơi]

3. Chương 3

- Chị à, mau dậy đi. Trễ học bây giờ. [guigui nhè nhẹ lay lay hebe]
 - Cho chị ngủ chút đi guigui. Chị mệt quá à. [hebe rên rỉ]
 - Vậy chỉ ngủ đi. Em và anh Arron đi học trước đây. [guigui]
 - Thôi được rồi chị dậy ngay nè. Pó tay em luôn á. Lúc trước chỉ toàn là chị gọi em đi học mà bây giờ tự nhiên chị lại bị em gọi à. [hebe]
 - Em xin chỉ đây. Đừng nhắc lại chuyện trước kia nữa mà, em ko chịu được đâu. [guigui bỗng nhiên thay đổi sắc mặt]
 - Chị.....chị xin lỗi, em đừng xúc động mà kéo trở bệnh thì khổ. À mà em uống thuốc chưa vậy? [hebe]
 - Em uống rồi, chị yên tâm đi. Chị mau thay đồ đi, anh Arron đang chờ đây. [guigui]
- Sau khi Hebe thay đồ xong thì 2 ss bước ra khỏi nhà với bộ đồng phục vô cùng kute.....
- Qua, hai người mặc đồng phục dễ xươg wé đi. [Arron]
 - Thôi chúng ta mau đi thôi kéo trễ. [guigui]
 - Mời hai tiểu thư lên xe. [arron]
 - Ông lái sao? [hebe]
 - Ủ, có gì sao ? [arron]
 - Ko có gì. Tự nhiên tui thấy hơi sợ vì nhớ cái lần ở bên ANh ông đã một lần chở tui thẳng vô hospital rồi. [hebe]

- Tại lần đó tay lái tui còn chưa cứng chứ bộ. Còn giờ thì yên tâm, muốn đến đâu chỉ cần nói là tui đưa thẳng tới chỗ đó liền à. Nhưng có gì thì pà phải chỉ đường cho tui, tại tui đâu có quen thuộc đường đi ở đây. [arron]

- Thôi nói chuyện với ông mệt quá, mau đi thôi ngày đầu mà trễ học là tui băm ông ra thành từng khúc luôn bây giờ đó [hebe]

- Thôi được rồi tôi sợ cú đâm của pà lắm. Mắc công pà làm tiêu cái vẻ mặt đẹp zai của tui thể khổ. Nào mời hai tiểu thư thắt dây an toàn, chúng ta khởi hành nhé. Let's gooooo..... [arron]

Trường Anh Khai

- Đây là trường Anh Khai sao? Cũng beautiful wé chứ. [hebe]

- Dĩ nhiên rồi, trường này toàn hội tụ những học sinh có chỉ số IQ trên 200 ko đấy. [arron]

- Vậy thì bèo quá. Đối với guigui nhà ta thì có ăn nhằm gì phải ko, guigui ? [Hebe nói nhưng guigui thì lại đang chú tâm vào đám nữ sinh đang vây quanh một người nào đó mà cô trông thấy hơi quen]

- Guigui, có chuyện gì vậy? Sao tâm trí em ở đâu đâu thế hả? [hebe]

- Dạ, ko có gì. Thôi reng chuông rồi kìa, anh chị vào lớp của mình đi. EM cũng phải vào lớp nữa. [guigui]

- Ủ, vậy anh chị đi đây. Có gì ra chơi chị chạy qua lớp em ha. Mà guigui nè, nhớ là phải biết tự bảo vệ mình đấy nhé, đừng để cho người ta ăn hiếp à. [hebe]

- Vâng em biết rồi. [guigui]

- Bye bye guigui nha, lát nữa anh qua chơi với em [arron nhí nhảnh]

- Ông lạnh chanh wé à. Guigui là em gái tui chứ đâu phải là em gái ông đâu mà lại thân thiết với nó vậy hả. Tui cấm ông dành guigui với tui đó nha. [Hebe]

- Tui vẫn thích dành đó, rồi sao? Guigui cũng thích có một người anh vừa đẹp zai, thông minh lại vừa chiều chuộng nó hết mực như tui chứ bộ. [arron và hebe cứ cãi nhau mãi đến khi bước vào lớp thì 2 người mới chịu stop]

Tại lớp của BuBe

- Chào các bạn, mình là Hebe. Rất vui được làm quen. [hebe nở nụ cười làm các nam sinh điêu đứng]

- Chào mọi người, mình là Arron. Mong các bạn giúp đỡ. [lần này đến lượt nụ cười của Arron làm các nữ sinh ngất ngây, ngây ngất]

- Thưa thầy chúng em ngồi đâu ạ. [BuBe đồng thanh]

- Hebe, em ngồi cạnh Selina và Ella, còn Arron thì ngồi cạnh Chun và Jiro nhé. [TG]

- Vâng, cảm ơn thầy [BuBe đồng thanh tập hai rồi bước về chỗ ngồi]

- Chào bạn mình là Selina. [Seline nhìn Hebe cười tươi]

- Còn mình là Ella. Rất vui được gặp bạn [Ella]

- Hi, chào hai bạn. Hai bạn chắc là chị em nhỉ. [Hebe]

- Ủa, sao bạn biết? [Sel_Ella đồng thanh]

- Thì nhìn hai bạn xinh như nhau nên mình nghĩ vậy thôi. [Hebe]

- Bạn đúng là khéo ăn nói mà. Tụi mình là bạn nha. [Sel]

- Ủhm. [hebe]

- hebe này, ông kia là bạn trai của bạn hả ? [Ella chỉ tay về phía Arron]

- Hi, hèm phải đâu là bạn bình thường thôi à. [hebe đỏ chín cả mặt]

Còn về phần làm quen của Arron thì.....

- Chào, tui là Arron, tui mình làm bạn được ko ? [Arron]
- Được chứ, tui cũng mong có thêm được người bạn nè. Chứ làm bạn với cái ông Chun này chán thấy mồ, ổng suốt ngày cứ ôm cái máy tính ko hà. Tui tên là Jiro, tự giới thiệu luôn tui là bạn trai của nữ hoàng Sel đấy nhé. Còn ông thì sao? Là bạn trai của bạn ấy phải hem? [jiro chỉ tay về phía hebe]
- Ủhm, các cậu muốn nghĩ sao cũng được [arron gãi gãi đầu còn mặt thì đỏ như trái cà chua]
- Chà vậy là t/y đơn phương hả. [Jiro]
- Thì..... [arron ngượng ngịu]
- Thôi cậu vào chỗ ngồi đi, kệ cậu ta. Jiro lúc nào cũng nhiều chuyện vậy đó. [Chun]
- Bạn là Chun đúng ko. Chào bạn chúng ta làm quen nha. [Arron]
- Ủhm, thôi bạn ngồi đây đi. [Chun]

Sau khi Hebe và Arron làm quen được với các bạn mới giờ thì đến phần của guigui.....

- Thầy chào các em. [Thầy giáo bước vào lớp nở nụ cười với các hs thân yêu]
- Chúng em chào thầy. [cả lớp]
- Trước khi chúng ta bắt đầu học, thầy muốn giới thiệu với các em một bạn hs mới đến. Các em hãy làm quen với bạn nhé. [TG]
- Em vào đi. [TG gọi bạn s vào lớp và một tiếngỒ vang lên]
- Chào các bạn mình là Ngô Ánh Khiết hay còn gọi là guigui, rất vui được làm quen với các bạn . [guigui nhìn cả lớp mà nói đúng hơn là cô nhìn về phía bức tường ở cuối lớp]
- Qua, guigui ơi bạn xinh quá đi.[các nam sinh reo lên trừ một người]
- Thưa thầy em ngồi ở đâu ạ ? [guigui]
- À, để xem nào. Em ngồi cạnh Nha Đầu nha. [guigui chỉ tay về phía một nữ sinh]
- Thầy ui cho bạn đó ngồi kế em đi. [nam sinh A]
- Ko Ko , cho bạn ấy ngồi cạnh em nè thầy.[nam sinh B]
- Thôi nào, các em đừng giỡn nữa. Guigui em về chỗ ngồi đi. [TG]
- Vâng, thưa thầy. [guigui nói rồi âm thầm bước đến chỗ Nha Đầu và cô bỗng nghe một giọng nói quen thuộc vang lên]
- Đã lâu ko gặp nhỉ, guigui. [một nam sinh nói ịong lạnh lùng]
- Giọng nói này là.....w.....wangzi.....zi. [toàn thân guigui như đông cứng khi nhìn thấy wangzi]
- Guigui em có sao ko, mau về chỗ ngồi đi em. [TG lay lay guigui mãi cô mới giật mình tỉnh lại]
- Em.....k.....ko sao. Em về chỗ đây thưa thầy. [guigui bần thần đi về chỗ ngồi]
- Anh quen cô ta sao wangzi? [một nữ sinh bên cạnh wangzi đồng thời là bạn gái hiện tại của br_ Tiểu Huân nói]
- Ko biết. Cô ta nói quen thì là quen, ko quen thì là ko quen. [wangzi trả lời TH một cách lạnh lùng làm cô chẳng hiểu gì]
- Chào bạn, mình là Nha Đầu, rất vui được biết bạn [Nha Đầu nở nụ cười tươi nhìn guigui nhưng guigui lại đang như người mất hồn.]
- Guigui bạn có sao ko, guigui [Nha Đầu lay lay guigui]
- Mình.....mình ko sao. Cảm ơn bạn [guigui chợt tỉnh lại]

- Bạn sao thế? Không khỏe sao ? Để mình đưa bạn lên phòng y tế nha. [Nha Đầu]
- Mình ko sao. Bạn đừng lo. Bạn cứ học đi, đừng để ý đến mình. [guigui rất muốn cười với Nha Đầu nhưng cô ko thể nào nở nổi nụ cười]
- Giờ học cứ thế trôi qua, guigui vẫn đang tâm trí trên mây. Cô nhớ về cái đêm nói lời chia tay với guigui.....
- >>>> HỒI TƯỞNG >>>>>>>>>>
- Wangzi à, chúng.....chúng ta chia tay nha anh. [một cô gái đang cố kiềm nén nước mắt]
- Em nói gì vậy guigui, đừng giỡn với anh như vậy chứ. [wangzi]
- Em ko giỡn, em đang nói nghiêm túc đấy. Chúng ta CHIA TAY đi anh. [guigui]
- Nh.....nhưng tại sao chứ? Anh làm gì sai sao? Em nói cho anh biết đi, tại sao em lại nói ra những lời làm anh đau lòng thế chứ ? [wangzi]
- Ko tại sao cả, chỉ vì em.....em.....[guigui nghẹn lại]
- Vì sao? Em nói đi, là vì sao chứ? [wangzi như muốn phát điên lên]
- Vì..... EM KO CÒN YÊU ANH NỮA. Cho nên chia tay là cách giải thoát tốt nhất cho cả hai ta. [guigui nói nhưng ko dám nhìn thẳng vào mắt wang vì cô sợ khi nhìn vào ánh mắt ấy cô sẽ ko thể kiềm lòng mà bật khóc mất vì đối với cô wang vẫn là người duy nhất mà cô yêu thương]
- Ko em nói dối, anh ko tin. Guigui hãy nói cho anh biết đi chuyện gì đã xảy ra với em, nói cho anh biết đi mà, guigui. Anh xin em đấy [wangzi như gục ngã]
- Em.....tối nay em sẽ sang Anh vì thế em muốn chúng ta chia tay. [guigui]
- Chia tay ư! Sang ANh ư! Sao những lời đó mà em có thể thốt ra dễ dàng thế guigui. Em thật sự ko còn chút cảm giác gì với anh sao? [wangzi]
- Wangzi,em xin lỗi. hãy tin em chia tay là cách tốt nhất để anh ko đau khổ về sau. [guigui]
- Dù ko có em bên cạnh nhưng anh vẫn phải sống thật hạnh phúc nhé wang. Hãy tìm một người tốt hơn em để yêu, em ko xứng đáng với anh đâu. [guigui]
- Hạnh phúc ư, mất em rồi thì sao anh có được hạnh phúc. Chính em giúp anh biết thế nào là hạnh phúc nhưng giờ cũng chính em đã phá hủy cái hạnh phúc mà anh đang có đấy em biết ko guigui. [wangzi]
- Xin anh đấy wangzi, hãy cho em được an tâm trước khi đến với một thế giới ko có anh đi wang [guigui]
- Hãy sống hạnh phúc nhé Prince. Đây là lần cuối em gọi tên anh như vậy đấy. [guigui nói rồi quay mặt bước đi]
- Guigui đứng lại. Nếu em bước đi thì chúng ta sẽ thật sự kết thúc đấy. [wangzi nói với giọng cầu xin]
- Em xin lỗi. [guigui vừa nói vừa chạy]
- Đang nhớ lại chuyện xưa thì guigui nghe thấy tiếng một ai đó đang gọi cô đã làm cắt ngang dòng suy nghĩ của guigui.....
- Guigui à, đến giờ giải lao rồi kìa. Bạn ko ra ngoài sao? Hay đi ăn cùng mình nha [Nha Đầu]
- Cảm ơn Nha Đầu. Nhưng mình có việc bận rồi, mình đi trước nha [guigui]
- Vừa dứt câu, guigui đã phóng như bay ra khỏi lớp vì muốn tránh mặt wangzi nhưng chưa chạy được bao xa thì guigui cảm thấy mệt mỏi, hơi thở gấp gấp nên cô đành dừng lại nghỉ ngơi và đã bị wangzi bắt được.....
- Sao nhanh thế, sợ gặp tôi à. [wangzi nhìn guigui bằng ánh mắt băng giá điều đó càng làm cho guigui thêm đau lòng]
- Anh.....mau buông tay tôi ra. [guigui né ánh mắt của wangzi]

- Chỉ mới hai năm thôi mà. Sao cô phũ phàng thế, phũ phàng như cái ngày mà cô đã ra đi vậy. [wangzi vẫn anh mắt bằng giá]

- Xin anh đẩy wangzi..... hãy buồn tôi ra đi. [guigui như muốn bật khóc nhưng cô lại ko thể khóc trước mặt wangzi]

- Buồn cô ra ư. Tôi sẽ mãi mãi ko quên những fi mà cô đã làm với tôi hai năm về trước đâu. Thà rằng cô đừng trở về, còn bây giờ thì cô ko thể thoát khỏi tôi đâu. Tôi sẽ cho cô biết thế nào là cảm giác đau khổ. Hãy nhớ nhé guigui, cảm giác đau khổ. [wangzi rồi quay lưng bỏ đi]

- Cảm giác đau khổ ư. Wangzi à, anh có biết em đã đau khổ suốt hai năm rồi ko? Hãy tha thứ cho em đi mà, hãy để em xua đi những kí ức về anh đi mà [sau khi wangz bỏ đi thì guigui bật khóc tại chỗ mà cũng may đó là vườn hoa sau trường nên cũng ko có ai thấy guigui khóc]

Nói về cặp BuBe thì sau khi nghe tiếng chuông ra chơi hai người nhanh chóng đến tìm guigui nhưng lại ko thấy guigui đâu....

- Các anh chị tìm ai sao ? [giọng một nữ sinh vang lên]

- À phải, mà em là..... [hebe]

- Dạ em là Nha Đầu. Anh chị cần tìm ai ? [Nha Đầu]

- Cho chị hỏi ở lớp em có một bạn tên guigui mới vào học phải ko ? [hebe]

- Dạ phải, bạn ấy ngồi cạnh em đây ạ. [Nha Đầu]

- Vậy guigui đâu rồi em ? [arron]

- Em ko biết, vừa mới ren chuông thì bạn ấy đã bỏ đi đâu mất tiêu rồi. À mà anh chị là gì của guigui vậy? [Nha Đầu]

- Chị là chị ruột của guigui, còn đây là Arron, bạn chị. [hebe]

- Chị ơi cho em hỏi xúu được ko ? [Nha Đầu]

- Được chứ. Em muốn hỏi gì? [hebe]

- Guigui bạn ấy có làm sao ko mà sao từ kúc bước vào lớp em cứ thấy bạn ấy bất ổn sao sao ấy. tinh thần lúc nào cũng ko tập trung. [Nha Đầu]

- Vậy sao. Chắc guigui chưa quen với nơi này ấy mà. Nha Đầu này, có gì thì em trông guigui hộ chị nha. Ko dẫu gì em sức khỏe guigui ko được tốt nên em để ý nó giú gì nha. [hebe]

- Dạ em biết rồi chị cứ yên tâm. [Nha Đầu]

- Chị cảm ơn em. Em thật tốt bụng. Thôi giờ Arron và chị phải đi tìm guigui, chị chào em nha. [hebe]

- Vâng em chào chị, chào anh. [Nha Đầu]

- Ủh, chào em [Arron]

- Giờ biết tìm guigui ở đâu bây giờ? [hebe lo lắng]

- Cô ấy đang ở vườn hoa phía sau trường đấy. [giọng một nam sinh nói từ phía sau]

- W.....wa.....wang.....zi ư. Chết thiệt. Guigui đâu rồi, cậu đã làm gì guigui rồi. Nói mau [Hebe lo lắng]

- Gì mà rồi lên thế hebe. Mà cậu ta là ai thế? [Arron]

- Là Wangzi đó. Guigui nó học cùng lớp với cậu ta. [hebe]

- Nói mau guigui đang ở đâu?[Hebe]

- Bây giờ thì tui chưa làm gì cô ta cả. Nhưng còn sau này thì chắc chắn tui sẽ ko để cô ta yên thân đâu. [wangzi lạnh lùng]

- Tôi cảnh cáo cậu đấy. Guigui đã đau khổ nhiều rồi, cậu mà còn làm tăng thêm nỗi đau của nó thì đừng trách sao tôi vô tình [hebe đưa lời hăm dọa]
- Đau khổ ư. Chính cô ta làm tôi đau khổ mới đúng chứ cô ta mà biết đau khổ ư. [wangzi]
- Cậu.....cậu có biết guigui bị..... [Arron tức quá định nói gì với wangzi thì bị hebe cản lại]
- Bị gì chứ. Mà anh là ai? Là bạn trai của cô ta ư, sao lo lắng cho cô ta quá vậy. Nếu là bạn trai của cô ta thì tôi khuyên anh nên sớm kết thúc thì hơn nếu ko sẽ tự chuốc lấy đau khổ đó. [wangzi nhìn Arron vẻ mặt lạnh lùng]
- Bốp.....[mộ cái bạt tay từ Hebe trao cho wangzi]
- Nếu dám làm guigui bị tổn thương thì ko chỉ có cái tát này đâu. Arron mau tìm guigui thôi. [hebe]
- Hãy nhớ đấy, tôi cấm cậu ko được động đến guigui đấy [Arron nói rồi chạy theo Hebe]
- Ko ngờ cô lại có nhiều người bảo vệ thế nhỉ. [wangzi nói rồi bước vào lớp]
- Wangzi thật ra anh và con nhỏ guigui có quan hệ thế nào vậy [một cô gái bước đến ngồi cạnh anh hỏi bằng giọng ghen tuông]
- Chuyện ko liên quan đến em thì đừng hỏi. Tôi ghét nhất là loại con gái nhiều chuyện đấy. [wangzi]
- Nhưng em là bạn gái của anh mà, em có quyền được biết chứ. [cô gái]
- Tiểu Huân à, em có biết tại sao tới giờ tôi vẫn chưa chia tay mà vẫn để em lấy tư cách là bạn gái tôi mà lên mặt với người khác ko? Đó là vì em có cá tính hơn những cô gái khác. Nếu em mà con giở giọng đó với tôi lần nữa thì em đừng mong chúng ta có thể tiếp tục nhé. [wangzi]
- Anh..... hôm nay anh làm sao vậy. Thường ngày anh đâu phải như vậy. Từ lúc con nhỏ guigui đó vào đến giờ tự nhiên anh lại lạnh lùng với em. Em phải cho nó một bài học mới được [TH tức giận định đi xử lý guigui thì bị wangzi kéo tay lại hăm dọa]
- Em mà dám động đến cô ấy thì đừng trách tôi [wangzi]
- Anh..... [TH ko biết nói lời nào đành phải nén cơn giận]
- Còn về phía BuBe thì sau khi tìm guigui một lúc lâu cũng tìm thấy đượ guigui, cô đang ngồi khóc đến sưng cả mắt.....
- Guigui à, đừng khóc nữa em, nín đi. [Hebe thấy guigui liền lập tức chạy đến ôm chầm lấy cô]
- Chị ơi, wangzi..... [guigui]
- Chị biết rồi, biết hết mọi chuyện rồi. EM đừng nói nữa, nín đi guigui [hebe]
- Guigui nín đi, đừng khóc nữa mà. [Arron cũng chạy đến ôm guigui an ủi]
- Có phải tw6n wangzi đó ăn hiếp em ko. Anh phải cho hắn một bài học mới được.[Arron dùng nắm đấm]
- Anh Arron đừng mà. Wangzi, anh ấy ko có lỗi. [guigui]
- Guigui à hay là em nói sự thật với wangzi đi [hebe]
- Ko được. Giữa em và wangzi đã kết thúc rồi. Bây giờ anh ấy đã có một t/y mới rồi, em ko muốn vì em mà anh ấy khó xử đâu. [guigui]
- Nhưng nếu cứ như vậy thì em sẽ bị tên wangzi đó hành hạ đến chết mất. [Arron]
- EM ko trách anh ấy đâu. Anh ấy muốn làm gì em cũng được chỉ cần anh ấy có thể nguôi ngoai là đủ lắm rồi [guigui]
- Em khờ quá guigui à. Nếu biết sẽ xảy ra chuyện này thì chị đã ko để rm về lại nơi này rồi. Thà ở ANh mãi mà còn tốt hơn đây [hebe]

- Em ko sao đâu. Hai người đừng lo nữa mà. Chỉ cần wangzi trút hết được nỗi uất hận trong hai năm qua thì dù có đánh đổi mạng sống em cũng chấp nhận [guigui]
- Nhưng em đã từng chết đi sống lại một lần rồi guigui à. Thế là quá đủ với em rồi. [hebe]
- Phải đấy guigui, hay chúng ta trở về Anh đi. [Arron]
- Đừng lo cho em mà. Em sẽ ổn thôi. [guigui]
- Thôi hai người mau về lớp học đi. [guigui]
- Vậy còn em? [hebe]
- EM muốn một mình đi dạo. Chỉ ghé qua lớp xin phép giúp em nhé. [guigui]
- Hay để anh chị đi cùng em [Arron]
- Em ko sao đâu. Em chỉ muốn được yên tĩnh chút thôi. [guigui]
- Vậy thì em phải cẩn thận đó nha. [hebe]
- Em biết mà. Hai người yên tâm đi. Mau về lớp đi kẻo lại bị thầy la cho đấy [guigui]
- Ừm. Bọn chị đi đây. Nhớ là phải cẩn thận đấy [Hebe]

Tại lớp của guigui

- Thưa thầy. [hebe bước vào lớp]
- Em có chuyện gì sao ? [TG]
- Dạ em là chị của guigui. EM ấy sức khỏe ko tốt nên thường hay bị ngất xỉu. Lúc nãy thấy em ấy hơi mệt nên em đến xin phép thầy cho em ấy được về nhà ạ [hebe]
- Ra là vậy. Thầy hiểu rồi. Thôi em về lớp đi. [TG]
- Thưa thầy cho em lấy cặp của guigui ạ. [Hebe]
- Được rồi. Nha Đầu thu dọn tập của guigui giúp thầy nhé. [TG]
- Dạ thôi được rồi ạ. Để em xuống lấy được rồi thầy. [Hebe nói rồi bước xuống lớp, cô đi ngang qua wangzi khẽ nói]
- Cậu hãy cẩn thận đấy, guigui mà có chuyện gì thì ko xong với tui đâu. [Hebe nói rồi bước xuống chỗ ngồi của guigui]
- Đây thưa chị. Cặp của guigui đây ạ [Nha Đầu]
- Cảm ơn em. Lần sau gặp lại nhé. [Hebe]
- Vâng chào chị. Cho em gửi lời hỏi thăm sức khỏe guigui nhé. [Nha Đầu]
- Ừm, chị biết rồi. Thôi chị đi nha. [Hebe]
- Thưa thầy em xin phép về lớp. [hebe]
- Được rồi, em về đi. [TG]

4. Chương 4

Guigui đang đi lang thang khắp nơi và bỗng cô dừng lại ở một ngọn đồi có rất nhiều chong chóng, rất nhiều bông hoa.....

- Nơi này, khung cảnh này cũng ko khác gì mấy so với ngày hôm đó nhỉ. [guigui nhìn khung cảnh xung quanh thầm nói]

- Ngày hôm ấy, những bông hoa đã nở rất đẹp, những cái chong chóng cứ quay mãi quay mãi, mọi thứ dường như rất đẹp. Nhưng duy chỉ có lòng mình là đầy những âm u mà thôi [guigui]
- Wangzi à, em thật sự đã sai rồi sao? Có lẽ lúc đó nếu em ko nói lời chia tay thì bây giờ anh đã ko trở thành một con người như thế này rồi. Chính em đã hại anh rồi [guigui nói mà nước mắt cô cứ rơi mãi, rơi mãi.]
- Cứ thế guigui lang thang từ chỗ này đến chỗ khác. Những nơi mà cô và wangzi đã từng trải qua cô đều đã đến và cuối cùng guigui đã dừng lại trước một ngôi biệt thự lộng lẫy. Cô cứ đứng trầm ngâm trước cổng mãi cho đến khi có tiếng bóp còi cũng một chiếc xe hơi từ phía sau cô thì cô mới giật mình tỉnh lại. Một người phụ nữ sang trọng với vẻ mặt phúc hậu bước ra từ chiếc xe hơi. Người phụ nữ đã bất ngờ và gọi to khi nhìn thấy Guigui.....
- GUIGUI!!!!!!!!!!!! [người phụ nữ la to]
- Guigui, đúng thật là con rồi. Cuối cùng thì con đã bình an trở về rồi. [người phụ nữ vui mừng chạy đến ôm chầm lấy guigui]
- C.....cô Hana. Con.....[guigui như ko thể nói được lời nào khi nhìn thấy Hana__ ma ma của wangzi] (lưu ý, Hana tuy là ma ma của wangzi nhưng cô lại còn rất trẻ nên guigui gọi bằng cô)
- Cuối cùng thì con cũng đã trở về rồi. Sao con ko vào nhà mà lại đứng ngoài này? [Hana]
- Con ko xứng đáng vào ngôi nhà này nữa. [guigui]
- Ai nói chứ. Nơi đây luôn chào đón con mà. Nào vào nhà đi con. [Hana nói giọng dịu dàng]
- Hana đưa guigui vào nhà.....
- Quần gia mau đem nước ra đây. [Hana]
- Nước đây thưa phu nhân. Mời phu nhân, mời tiểu thư dung. [quần gia]
- Được rồi ông vào trong đi. [Hana]
- Guigui, uống nước đi con [Hana]
- Con cảm ơn cô. [guigui]
- O kìa, sao lại gọi là cô chứ. Ta vẫn quen nghe con gọi ta là mẹ Hana hơn [Hana]
- Nhưng con và wangzi đã chia tay rồi. Con nghĩ mình ko thích hợp gọi cô là mẹ nữa. [guigui nói giọng buồn bã]
- Ai nói chứ. Dù con và wangzi có thế nào đi nữa thì ta vẫn muốn con gọi ta là mẹ. Lâu lắm rồi ta ko được nghe tiếng mẹ từ con nữa, guigui à hãy gọi một tiếng mẹ đi nào. [Hana]
- Mẹ Hana. [guigui]
- Ôi, con ngoan của ta, thật tội nghiệp con gái ta mà. [Hana bật dậy ôm chầm lấy guigui]
- Mẹ Hana, mẹ ko giận con sao ? [guigui]
- Giận con. Nhưng tại sao ta phải giận con chứ? [Hana]
- Vì chính con đã làm wangzi tổn thương và chính con cũng đã làm cho anh ấy trở thành một con người lạnh lùng, băng giá. [guigui ngân ngân nước mắt]
- Nói vậy là con đã gặp wangzi rồi sao ? Con gặp nó khi nào? [Hana]
- Hôm nay con vừa gặp lại anh ấy ở trường. Anh ấy và con học cùng lớp. [guigui nói mà lòng như thắt lại]
- Thật ko. Vậy nó phản ứng gì khi gặp con. Nó vui mừng lắm phải ko ? [Hana]
- Anh ấy.....anh ấy.....[Guigui bật khóc]
- Sao thế guigui, wangzi nó đã làm gì con, đừng khóc nữa ngoan nào. Kể ẹ hana nghe đi [hana]

- Chính con đã hại wangzi rồi. Con đã làm cho trái tim anh ấy bằng giá. Con sợ lắm mẹ hana ơi. Con đã hại anh ấy rồi. [guigui khóc nức nở]
- Đừng khóc mà guigui. Con làm tất cả cũng chỉ vì sợ wangzi đau khổ thôi mà. Năm đó con cũng đau khổ có kém gì wangzi đúng ko? [hana]
- Mẹ hana, mẹ biết lý do con chia tay wangzi sao? [guigui]
- Mẹ biết chứ. Nói thật thì lúc vừa nghe tin con chia tay với wangzi và đột ngột bỏ sang Anh thì mẹ thật sự rất tức giận nhưng có một lần mama Ân của con đã gọi điện và kể cho ta nghe tất cả mọi việc nên ta mới hết hiểu lầm con đấy [hana]
- Mẹ đã biết vậy còn wangzi, anh ấy..... [guigui]
- Con yên tâm, wangzi vẫn ko biết gì. Nhưng con cũng thật là, sao lại muốn giấu nó chứ. Nếu nói ra sự thật thì bây giờ con và nó đã ko như kẻ thù thế này rồi. [hana]
- Mà bây giờ con nói cũng chưa muộn đâu. Hãy gặp và giải thích mọi việc với nó đi con. Mama sẽ giúp con [hana]
- Quá muộn rồi mẹ hana ơi [guigui xịu mặt]
- Ý con là sao. Sao lại muộn, hay là con ko còn yêu wangzi nữa [hana]
- Mẹ hana đừng hiểu lầm. Con vẫn rất yêu wangzi, trong tim con chỉ có wangzi mà thôi [guigui]
- Vậy sao con ại nói là muộn? [hana]
- Con đã gây cho wangzi một tổn thương quá lớn. Anh ấy đang rất hận con. Vả lại bây giờ anh ấy cũng đã..... [guigui ấp úng]
- Nó đã làm sao? [hana]
- Anh ấy đã tìm được tình yêu mới rồi [guigui]
- Sao con lại nói vậy. Wangzi đã nói gì với con ? [hana]
- Anh ấy ko nói gì cả. Nhưng con thấy có một cô gái rất xinh đẹp luôn quấn quýt bên anh ấy, có lẽ họ đang yêu nhau. [guigui]
- Con vẫn chưa nghe wangzi nói gì thì sao ại khẳng định như vậy ? [hana]
- Anh ấy bây giờ đang rất hận con thì làm sao có thể nói gì được. Con thấy mọi người xung quanh nhìn wangzi và cô gái đó bằng cặp mắt ngưỡng mộ thì con đã nhận ra được, anh ấy và con đã thật sự kết thúc rồi [hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má guigui]
- Đừng buồn nữa con gái. Mẹ nghĩ wangzi ko thật lòng với cô gái đó đâu. Hãy tin mẹ đi, wangzi là con trai mẹ mà, mẹ rất hiểu nó. Trong trái tim nó con vẫn mãi mãi là người duy nhất. Chỉ là vì cú sốc quá nặng nề nên nó ko thể ngay lập tức chấp nhận con được. Hãy cho nó một thời gian nhất định nó sẽ hiểu mà. [hana]
- Dù là vậy nhưng con nghĩ con ko nên giải thích gì với anh ấy thì sẽ tốt hơn [guigui]
- Tại sao? [hana]
- Nếu lỡ anh ấy yêu cô gái đó thật lòng hay cô gái đó thật sự yêu wangzi thì hóa ra con đã trở thành người thứ 3. Con ko muốn làm wangzi phải khó xử [guigui giọng ỉu xìu]
- Con đúng là một cô gái nhân hậu mà. Nếu ngày đó ko có biến cố xảy ra thì có lẽ bây giờ con và wangzi đang rất hạnh phúc rồi. Ông trời thật bất công với con mà [hana ôm chầm lấy guigui]
- Ko thể đổ lỗi cho trời được. Có lẽ con và wangzi thật sự ko có duyên phận. [guigui]
- Guigui à, cho dù con và wangzi có ra sao thì mẹ HANA vẫn mãi mãi xem con là con gái của mẹ. Nơi này sẽ vẫn luôn mở rộng cánh cửa chào đón con. Hãy nhớ nhé, ko được vì ngại wangzi mà ko đến thăm mẹ HANA và pa Jimmy đấy nhé [hana]

- Dạ. Mẹ hana à, con cảm ơn mẹ, cảm ơn pa Jimmy. Cảm ơn hai người chẳng những ko hận mà còn yêu thương con [guigui]
- Ngốc à, sao pa mẹ lại có thể giận con được chứ. Wangzi là wangzi, con là con. Cho dù thế nào thì pa mẹ vẫn yêu con mà [hana]
- Mẹ à, con có thể xin phép mẹ cho con được lên phòng wangzi một lát được ko ạ ? [guigui]
- Dĩ nhiên là được rồi. Nơi này cũng là nhà của con mà. Hãy đi đi. [hana nở nụ cười hiền hậu]
- Con vâng ơn mẹ Hana [guigui]
- Ừm. Lát nữa con hãy ở lại ăn cơm cùng mẹ hana và pa Jimmy nhé. Có lẽ pa cũng sắp về ồi. Nhất định ông ấy sẽ rất vui khi gặp lại con đấy. Suốt những năm con đi, ngày nào ông ấy cũng nhắc đến con hết [hana]
- Nhưng còn wangzi, con sợ anh ấy sẽ ko thích gặp con đâu. [guigui]
- Con đừng lo. Nó sẽ ko về nhà vào giờ này đâu. Đi học xong là nó bỏ đi đâu ấy tận chiều tối mới chịu về nhà. [hana]
- Thôi con lên phòng nó đi. Lát nữa pa Jimmy về mẹ sẽ gọi con. [hana]
- À mà guigui này. Wangzi nó đã đổi phòng mới rồi. Con đi thẳng lên lầu hai rồi rẽ trái nhé [hana]
- Vâng ạ. [guigui lễ phép chào hana, trong lòng cô có chút nhói đau và cô bước nhẹ lên lầu và dừng lại trước một căn phòng có đề hai chữ “ WANGZI”]
- Ngay cả bảng tên anh ấy cũng đổi rồi. ANh ấy thật sự rất hận mình [guigui thầm nói, cô mở nhẹ cánh cửa phòng ra]
- Wangzi à, anh thật sự đã thay đổi rồi. thay đổi rất nhiều. Căn phòng này sao lạ quá. Những vật dụng này chúng ko còn thân quen với em nữa rồi. [guigui]
- Ngay cả căn phòng mà anh cũng đổi, xem ra anh đã muốn xóa bỏ tất cả những kỉ niệm giữa chúng ta rồi. Đã vậy thì, wangzi à bây giờ đây em sẽ thật sự bước ra khỏi thế giới của anh. Chúc anh mãi mãi hạnh phúc [guigui nói mà hai hàng nước mắt của cô đã thấm được cả chiếc gối trên đầu giường của wangzi]
- Guigui dường như ko thể nào chịu được nữa. Cô bước ra khỏi phòng wangzi, cô định bước xuống lầu thì chợt cô đứng phắt lại trước một căn phòng. Đó là căn phòng trước đây của wangzi. Ở đó có rất nhiều kỉ niệm của hai người. Guigui định mở cửa ra nhưng cô ko tài nào mở được vì cửa đã bị khóa chặt. Cô lặng lẽ bước xuống lầu, nhưng dường như đau khổ đến ko còn chút sức lực nào, tim guigui nhói lên, cô ngã khụy tại chỗ.....
- Guigui, con làm sao vậy? [hana hốt hoảng khi thấy guigui đang bước xuống lầu thì bỗng té ngã]
- Con.....con đau.....đau lắm mẹ hana ơi [guigui nói trong nước mắt]
- Nào đừng dậy đi guigui, mẹ đỡ con xuống [hana đỡ guigui ngồi xuống ghế sofa]
- Tội nghiệp con tôi. Con có sao ko guigui, mẹ đưa con đến doctor nhé [hana như muốn bật khóc]
- Con ko sao. Chỉ cần nghỉ ngơi chút là bình thường lại thôi mà, mẹ đừng lo lắng quá [guigui nói rồi lấy trong túi xách ra một hộp thuốc]
- Con vẫn phải uống thuốc sao. Mẹ cứ tưởng con đã khỏe hẳn rồi chứ. [hana lo lắng]
- Bình thường thì con ko sao, chỉ cần uống thuốc đều đặn thì bệnh sẽ ko tái phát. Nhưng nếu con ko biết kìm chế cảm xúc của mình thì..... Mà thôi, giờ con ổn rồi, mẹ hana đừng lo nữa mà. [guigui nở nụ cười nhẹ]
- Mẹ hiểu rồi. Mẹ ko hỏi gì nữa đâu. [hana như hiểu rằng guigui ko muốn nói gì thêm nữa]
- Bà xã, tôi về rồi đây. [Một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào]
- Nhà chúng ta có khách sao ? [người đàn ông hỏi]

- Ông à, ông xem ai này. [hana chỉ tay về phía guigui]
 - GUIGUI. Con về rồi sao? Cuối cùng thì ta cũng gặp lại con rồi. [người đàn ông mừng rỡ ôm lấy guigui]
 - Con chào pa Jimmy. [guigui]
 - Ôi con gái của ta đây sao? Ta đang hoa mắt à? [Jimmy sửng sốt]
 - Ông ko hoa mắt đâu. Là guigui thật đấy [hana]
 - Con về là tốt rồi. Con đã khỏe lại rồi phải ko? Lúc nghe mama con nói mà ta ko thể tin vào tai mình được đấy. [Jimmy]
 - Con ko sao rồi, pa đừng lo nữa. [guigui]
 - Con đã gặp lại wangzi chưa? Chắc nó sẽ vui mừng lắm khi gặp con đấy. [Jimmy]
 - Con..... [guigui buồn bã]
 - Thôi đừng nói chuyện này nữa. Chúng ta mau ăn trưa thôi. Mẹ hana đã làm rất nhiều món con thích đấy. [hana giải vây cho guigui]
 - À....ừ....thôi được rồi, chúng ta dung bữa thôi. Guigui à vào ăn đi con. [Jimmy như hiểu ra]
 - Dạ. Con mời pa Jimmy và mẹ hana dung bữa trưa ạ [guigui]
- Bữa ăn diễn ra một cách vui vẻ. Jimmy và hana thì rất vui sướng khi gặp lại guigui, còn về phía guigui cô cũng cảm thấy hạnh phúc vì ít nhất cô cô đã nhận được từ pa mẹ wangzi sự cảm thông. Tiếng cười đang tràn ngập khắp ngôi nhà thì bỗng.....
- SAO CÔ LẠI Ở ĐÂY. RA NGOÀI MAU [giọng một người con trai vang lên với vẻ đầy giận giữ]
 - wa.....wang.....zi [guigui đau lòng khi nghe wangzi nói vậy]
 - Wangzi, sao lại lớn tiếng với guigui chứ. [hana có vẻ khó chịu với cách cư xử của wangzi]
 - Con nói sai sao? Nơi này từ lâu đã ko hoang ghênh cô ta nữa rồi [wangzi lạnh lùng phán một câu làm tim guigui như vỡ vụn]
 - Lẽ ra con ko nên đến đây. Chào pa Jimmy, chào mẹ Hana con về ạ [guigui cố gắng gượng để nước mắt ko tuôn ra]
 - Đừng đi mà guigui, mặt kệ wangzi đi. Là pa mẹ mời con ở lại mà. Ko cần bận tâm đến nó đâu [hana]
 - Ko sao đâu. Lần sau con sẽ đến thăm pa mẹ mà [guigui cười gượng, một nụ cười làm nhói đau trái tim cô]
 - CÔ gọi ai là pa mẹ chứ. Cô ko xứng đáng gọi như vậy đâu. Tốt nhất cô đừng bao giờ trở lại đây nữa. [vắn gương mặt lạnh tanh, mỗi lời wangzi nói ra như từng nhát dao xuyên vào tim guigui, một trái tim đang rỉ máu]
 - BỐP..... [một cái tát từ Jimmy dành cho wangzi_ đứa con mà ông ko bao giờ nỡ đánh nhưng lần này thì.....]
 - Sao pa lại đánh con, con nói có gì sai nào. [wangzi tức giận đáp trả lời Jimmy. HANA và guigui thì đứng như trời trồng vì từ trước đến nay Jimmy chưa bao giờ mạnh tay với bất cứ người nào hướng chỉ là wangzi, đứa con trai mà ông cưng như vàng như ngọc]
 - Mà còn dám nói nữa sao? Sao lại có thể nặng lời với guigui hả? [Jimmy tức giận_ đối với ông dù là wangzi hay guigui thì ông vẫn rất thương yêu cả hai vì chính guigui đã giúp cho con trai ông biết mở lòng với mọi người, vì chính guigui đã đem lại những tiếng cười cho gia đình này, một gia đình chẳng có chút liên quan gì với cô]
 - Sao con lại ko thể chứ. Cô ta giờ có là gì của chúng ta nữa đâu. Pa đừng quên cô ta đã làm gì với con đấy. [wangzi nói mà mặt thì ko thèm ngo guigui lấy 1 cái]

- Wangzi à, con ko iểu được nỗi đau của guigui thì đừng nặng lời như vậy. [Hana lên tiếng bên vực guigui]
- Cả mẹ cũng bên cô ta sao. Thật ko ngờ đấy guigui, cô đứng là một con người thủ đoạn mà. Chỉ mới vừa gặp lại pa mẹ tôi thôi mà cô đã có thể làm cho họ vì cô mà đối đầu với con trai mình rồi. Tôi khâm phục cô đấy [vẫn cái giọng lạnh lùng, sắc bén như từng lưỡi dao của br wang]
- Wangzi à, em.....em xin lỗi. Anh đừng giận mà [guigui tiến lại gần nắm lấy tay wangzi]
- Đừng động vào tôi. Cô có thể giở trò với bất kỳ ai nhưng xon tôi thì một lần là quá đủ rồi [wangzi hất tay guigui ra]
- IM NGAY. [Jimmy tức giận quát to]
- Pa Jimmy, pa đừng trách wangzi. Để con về là được rồi mà. [guigui nói trong nghẹn ngào, nước mắt cô chảy ngược vào tim]
- Guigui, con đừng cứ bên vực cho nó. Thành con này từ nhỏ đã sống trong giàu sang nên có xem air a gì đâu [Jimmy]
- Thôi mà ông. Nể mặt guigui mà bớt giận đi [hana]
- THôi cũng đã trẻ rồi. Con cũng nên ra về về. Chào pa mẹ. [guigui]
- Ở lại chút nữa đi guigui, lâu lắm rồi mẹ mới được gặp lại con mà [Hana nuốt tiếc]
- Để lần khác đi mẹ Hana ạ, con còn phải về kéo chị Hebe lại lo lắng [guigui]
- Guigui à, nhất định con phải trở lại thăm pa mẹ đấy nhé [Jimmy]
- Dạ vâng ạ. Thôi con chào pa mẹ. Chào wangzi [guigui en sợ ko dám nhìn thẳng vào wangzi]
- Cho pa mẹ gửi lời hỏi thăm gia đình nhé. Khi nào rảnh con và Hebe nhớ qua đây chơi nhé [Hana]
- Dạ vâng [guigui nói rồi quay người bước ra cổng, nước mắt cô dần rơi xuống, vốn sức khỏe ko tốt mà hôm nay guigui đã phải chịu quá nhiều cú sốc, gắng gượng về đến trước cổng biệt thự thì cô ngất ngay lập tức.....]

5. Chương 5

- GUIGUI..... [một cô gái nghe tiếng gõ cửa liền chạy ra và cô như chết đứng khi thấy guigui đang ngất xỉu_ss Hebe dọa]
- Sau một hồi sững sờ, Hebe chợt giật mình tỉnh lại, nước mắt lăn dài trên đôi má cô. Sau hi đưa guigui lên phòng thì ngay lập tức cô móc đê yêu ra phone ngay cho br Arron
- Hebe..... [Arron sốt sắn chạy ngay wa nhà Hebe khi nghe cô khóc nức nở wa đt, vừa thấy Arron, hebe đã chạy đến ôm chầm lấy]
 - Ngoan nào, đừng khóc. Nói cho tui nghe đi có chuyện gì xảy ra. [Arron]
 - Guigui....guigui nó..... [hebe sợ hãi ôm chặt lấy Arron]
 - Guigui làm sao, pà bình tĩnh lại đi. Guigui ở đâu. [Arron]
 - Nó...nó [hebe chỉ tay vào phòng guigui]
 - Guigui, em sao thế này. Guigui tỉnh lại đi... [sau cái chỉ tay của hebe, Arron chạy ngay vào phòng guigui. Br sững sờ khi thấy guigui nằm bất động]
 - Guigui sao lại thế hả Hebe . [Arron]
 - Em...em ko bík. Vừa mở cửa thì em đã thấy guigui nằm dưới đất rồi [Hebe nói trong nước mắt]
 - Thôi được rồi pà đừng khóc nữa, chúng ta ngồi đợi chút xem guigui có tỉnh lại ko. [Arron]

- Ừm [hebe nghe theo lời Arron. Cô khẽ ngồi xuống giường cạnh guigui và nắm chặt lấy tay cô]
- Chị.....[guigui lập lòe tỉnh dậy]
- Guigui, em tỉnh rồi sao. Ôi tạ ơn trời [BuBe]
- Em sao vậy guigui, sao lại ngất xỉu trước nhà? Trưa nay em đã đi đâu, đã gặp ai? [hebe tuôn một lèo]
- Cái pà này, guigui vừa tỉnh lại mà. Hồi từng câu thôi chứ. [Arron]
- Thì tại tui lo chó bộ. [hebe]
- Ko sao đâu. Anh đừng trách chị hebe mà. [guigui thủ thỉ]
- Guigui à, thật ra thì em đã đi đâu vậy? [Arron]
- Em.....em đến.....nhà.....mẹ hana [guigui ấp úng]
- Mẹ Hana. Sao nghe quen vậy ta. CÁI GÌ.....EM [hebe như sực nhớ ra điều gì]
- Cái pà này, sao tự nhiên hét lớn dữ vậy. Mún thủng màng nhĩ lun nè [Arron nhăn nhó]
- SAO EM DÁM ĐẾN NHÀ WANGZI CHỨ. [mặt kệ lời nói của Arron , hebe tiếp tục hét lớn]
- Em.....em chỉ [guigui ấp úng]
- Chỉ cái gì mà chỉ. Sao em lại ngốc thế. Em đã quên sáng nay Wangzi đã làm gì với em rồi sao vậy mà em còn dám đến nhà của cậu ta nữa [hebe]
- Em chỉ vô tình đi ngang qua thôi mà. Nhưng mà vô tình mẹ Hana thấy em nên mới... [guigui]
- Nên mới vào nhà chơi chứ gì. Rồi sao, em gặp lại wangzi đúng ko? [hebe]
- Dạ.....thì.....em....chỉ [guigui]
- Cậu ta đã nói gì với em, sao lại ra nông nổi này chứ [hebe]
- Ko co gì đâu mà chị. Tại em mệt nên mới ngất đi thui mà [guigui]
- Cứ như vậy thì ko ổn rồi. Ngày mai chung ta chuyển trường thuj [hebe]
- Đừng mà, em ko mún chuyển đi đâu. [guigui]
- Anh Arron, em ko mún chuyển đi đâu. Giúp em nói với chị hebe đi [guigui]
- Nhưng hebe làm vậy chỉ mún tốt cho em thui mùa. [Arron khó xử]
- Chị à, em hứa sau này sẽ ko xảy ra chuyện thế này nữa đâu. Chị đừng bắt em chuyển trường mà. [guigui nài nỉ]
- Nhưng chị thật sự ko an tâm chút nào cả. Papa và mama sắp về nước rồi. Nếu họ mà thấy em xanh xao thế này thì họ sẽ lo lắng à xem [hebe]
- Thì chị cứ coi như là ko có chuyện hôm nay đi. Nhất định sẽ ko có lần sau đâu . EM hứa đấy. Chị cho em ở lại trường ANh Khai đi. [guigui]
- Hebe hay pà cứ cho guigui một cơ hội nữa đi. [Arron]
- Thui được. Pa mẹ mà có hỏi thì em ự giải quyết đấy nhá [hebe]
- CÒN nữa. Sau này wangzi mà có kiểm chuyện với em thì phải nói cho chị bík đấy [hebe]
- Em bík rồi. Cảm ơn chị, cảm ơn anh Arron [guigui]
- Thui em nghỉ ngơi đi mai còn đi học nữa. Chúng ta ngoài thui hebe [Arron xoa đầu guigui]
- Ừm [Hebe và Arron ra khỏi phòng]
- Wangzi à, từ nay em sẽ trả lại những gì mà em đã lấy mất của anh. [guigui trầm nghĩ]

Sáng hum sau....

- Chào buổi sáng, chị hebe [guigui từ trên lầu bước xuống]
- Ủa anh Arron sao anh lại ở đây. [guigui]
- Thì lo cho em. Nên phải ở lại làm vệ sĩ nè [Arron]
- Thui mau ngồi xuống ăn sáng đi, còn đến trường nữa ở đó mà tán gẫu [hebe]
- Cái pà này zô zuyên, tui có nói đặng tới pà sao. Mới sáng ớm mà đã.... [Arron]
- Đã sao. Tui vậy đó. [hebe]
- Thui hai người cho em xin. Chúng tam au đi học thui. Anh Arron à, hum nay cho em lái xe nhova [guigui]
- Nhưng em có lái được hém đó. [Arron gần ngại]
- Anh yên tâm đi mùa. Cho em lái nhova [guigui]
- Ờ thì em mún sao cũng được. [Arron]
- Yeah.... Lên đường thui [guigui tung tăng chạy ra ngoài]
- Hum nay ông có thấy guigui hơi lạ hém [hebe nghi ngờ]
- Ủ, tui cũng định hỏi pà đó. Hình như guigui đang âm mưu gì thì phải [arron nhú mày]
- Thui kệ đi, dù sao nó vui vẻ như vậy cũng đỡ hơn là suốt ngày cứ ưu sầu. Thui đi học đi [hebe nói rồi tiếp bước theo sau guigui]
- Ế, chờ tui với [Arron đang trầm ngâm suy nghĩ, sau khi hồn về với thể xác thì ko thấy ai xung quanh.]

Trường Anh Khai.....

- Cha cha, guigui lái xe giỏi dữ ta [Arron]
- Hi, anh wá khen [guigui]
- Chị nhớ là em đâu bí lái xe đâu. [hebe]
- Hi, bí mật [guigui tỏ ra thần bí]
- Cái gì, guigui ko bik1 lái xe. Sao pà hém nói sớm. Lỡ nó chở tui mình zô hospital lun ọj sao [Arron]
- Thì tại ông nói guigui mún àm gì cũng được mùa. [hebe trả lời một cách ngây thơ]
- Thui pipi anh chị nhova, em zô lớp trước đây [guigui]
- Uh, nhớ là phải cẩn thận đó nha [hebe]
- Em bik ọj mà [guigui nháy mắt rồi quay lưng chạy vào lớp học]
- Chào các bạn [guigui]
- Ôi, hum nay thiên thần vui vẻ wé ta, xinh đẹp rạng ngời llun [nam sinh A]
- CÔNG chúa của anh, hãy đồng ý làm bạn gái anh nhé [nam sinh B]

Guigui ko nói lời nào, cô chỉ nở một nụ cười thật tươi rồi quay về chỗ ngồi ngay cả khi cô đang bị biết bao nhiêu ánh mắt xẹt lữa dòm ngó....

- Chào guigui [một nữ sinh mang giọng búp bê cất tiếng]
- Chào Nha Đầu. [guigui]
- Hum nay bạn xinh wé đi [Nha Đầu]
- Thì bạn cũng vậy mà [guigui khen làm Nha Đầu đỏ mặt]
- Sao lại ngượng chứ. BẠN xinh thiệt mùa [guigui]

- Từ trước tới giờ bạn là người đầu tiên khen mình đóa [guigui]
 - Sao thế. Mình còn tưởng bạn có nhiều nam sinh theo đuổi lắm chứ [guigui]
 - Ủhm thì tại vẫn còn có người nổi bật hơn mình nân cũng ko ai thềm để ý mình. [Nha đầu]
 - Ý bạn nói là TH sao? [guigui]
 - Ủhm. Nhưng mà mình thiệt ko hiểu tại sao một người như TH mà lại có thể làm bạn gái của wangzi cơ chứ [Nha Đầu]
 - Sao thế mình thấy họ cũng xứng đôi lắm mà [guigui nói nhưng lòng thì lại nhói đau]
 - Đó chỉ là ên ngoài thôi. Còn tính cách của họ thì một trời một vực lun. Wangzi thì lạnh lùng, ít nói và con thông minh nữa. Còn TH thì ngoài sắc đẹp ra chẳng có gì là tốt cả [Nha Đầu]
 - Sao bạn lại nói vậy? [guigui]
 - TH wá đánh đá, tự cao, ý mình là con nhà quyền quý và là bạn gái của wangzi nên lúc nào cũng lên mặt với mọi người nhưng học lực của cô ta thì có bằng ai đâu chứ. Mình thấy guigui hợp với wangzi hơn đấy. À mà hình như bạn và wangzi bí nhau đúng ko? [Nha Đầu]
 - Sao....sao bạn hỏi vậy ? [guigui ấp úng]
 - Thì tại mình thấy ánh mắt của wangzi đối với bạn có gì đó rất khác [Nha Đầu]
 - Khác là sao? [guigui]
 - Uhm. Thì trong ánh mắt đó mình thấy dường như có chút ảm áp, nhưng mà cũng có chút căm phẫn. [Nha Đầu]
 - Vậy sao? [guigui cười, một nụ cười che dấu nước mắt]
 - Ủhm, bạn và wangzi có quan hệ thế nào vậy, mình có thể bí ko. [Nha Đầu]
 - Để lúc nào rảnh mình sẽ kể cho bạn nghe. Bây giờ thì.... [guigui]
 - Ủhm, mình hiểu rồi. Lúc nào mún thì bạn cứ nói in nghe ha. À guigui này, hình như hum nay lớp chúng ta có bạn mới đấy [Nha Đầu như hiểu ý guigui, ô liền đổi đề tài]
 - Sao bạn bí ? [guigui]
 - Thì mình là con gái của hiệu trưởng mùa [Nha Đầu]
 - Zậy sao, mình đâu bí [guigui]
- Tiếng chuông giờ học vang lên, mọi hs bước vào lớp dĩ nhiên là có cả wangxun.
- Chào các em [thầy Jimmy]
 - Chào thầy [cả lớp]
 - Hum nay thầy sẽ giới thiệu một bạn nam sinh mới cho các em. Bạn ấy vừa từ Mỹ chuyển đến [thầy Jimmy]
 - Wa, nam sinh sao. Có đẹp trai ko thầy. Nhà giàu chứ ạ. [các nữ sinh ríu rít]
 - Nếu mún bí thì các em hãy làm quan với bạn ấy nha. Nào mời em [thầy Jimmy]
 - Hey, chào các bạn [một nam sinh bước vào với nụ cười rạng rỡ]
- A Vỹ 18t. Là bạn thân của wangzi và guigui từ thuở nhỏ. Sang Mĩ du học năm 15t và bây giờ đã trở về lại quê hương. Tính tình hòa đồng, vui vẻ, đôi khi có hơi khìn khìn. IQ 280, cũng rất thông minh nhưng trong chuyện tình cảm thì hết sức là vô tư vô số tội. Là người hòa giải cho wangzi và guigui mỗi lúc họ giận nhau. Rất thích hebe (chị em í), xem hebe như thần tượng.....
- Uj, handsome wé. [các nữ sinh reo tíu tít]

- A Vỹ [guigui và wangzi ko hẹn mà gặp]
- Hey wangzi, guigui. [A Vỹ vẫy tay chào mà quên mất sự hiện diện của thầy]]
- Í quyen. Mình xin tự giới thiệu, mình là A Vỹ là học sinh chuyển từ Mỹ về mong các bạn giúp đỡ [A Vỹ tươi cười]
- Thưa thầy em ngồi ở đâu ạ. [A vỹ]
- Để xem nào. Em ngồi sau Nha Đầu đi [thầy Jimmy]
- Dạ. Mà Nha Đầu là ai thầy [A Vỹ gãi đầu]
- Đây này A Vỹ [guigui hươ tay]
- À, sau guigui phải hèm thầy ? MÀ bạn ấy đâu phải tên Nha Đầu đâu. [A Vỹ ngây thơ]
- Đùng..... [thầy Jimmy té ngựa]
- Nha Đầu ngồi cạnh guigui, còn em ngồi sau Nha Đầu. Em làm ơn về chỗ giùm thầy, để xú nữa chắc thầy bị mấy câu hỏi của em mà phải nhập viện wé [Jimmy]
- Dạ [A Vỹ cười trừ]
- Hey wangzi [A Vỹ đi ngang wa chỗ wangzi nở nụ cười tươi]
- Về chỗ đi ông, đang zờ học đó [wangzi]
- Uh, vậy ra chơi gặp nhòa [A Vỹ nhí nhảnh]
- Hey guigui [A Vỹ]
- Chào, A vỹ, lâu quá ko gặp. Đẹ zai ra đó nhá [guigui]
- Thì tui vẫn vậy mùa [A Vỹ]
- Thôi vào chỗ đi ông, cả lớp đang chờ cóa mình ông kìa [guigui chỉ tay về phía mọi người xung quanh]
- Í, sorry thầy. Thầy và các bạn cứ típ tục học nhòa, em ko làm phiền nữa [A Vỹ]
- Nào các em chúng ta bắt đầu học thôi. [thầy Jimmy]
- Guigui, bạn ấy là ai vậy? [Nha Đầu thủ thỉ]
- CẬU ẤY LÀ A VỸ, LÀ BẠN THÂN CỦA WANGZI. [guigui]
- Trông kute wé đi [Nha Đầu]
- Sao vậy, cậu dính tiếng sét ái tình rồi à. Típ chuyện với cậu ấy đi [guigui]
- Nhưng..... [Nha Đầu đỏ mặt]
- Đùng l, A Vỹ rất hòa đồng với mọi người. Cậu ấy vô tư lắm, bạn đừng sợ [guigui]
- Ủhm, vậy lát ra chơi bạn giúp mình làm quen với cậu ấy nhòa. [Nha Đầu]
- Bík rùi cô nương, học đi [guigui]
- Giờ ra chơi.....
- Guigui, wangzi đi chơi thui. Tui cóa nhìu chiện mún kể với hai người lắm đó [A Vỹ]
- A Vỹ, mình..... mình ko đi đâu. Cậu bík mùa [guigui cười nhạt]
- Vậy là hai người vẫn đang chiến tranh lạnh sao. Tui tưởng hai người học chung lớp là đã làm huê với nhau rồi chứ [A Vỹ]
- Nè, cái thằng kia có đi mau ko thì bảo [wangzi]
- Thôi đi đi A Vỹ, wangzi đang chờ kìa. Mình đi chơi với Nha Đầu rồi. [guigui]

- Nha Đầu???? [A Vỹ]

- À, đây là Nha Đầu, bạn của mình [guigui chỉ tay về phía cô gái đang cắm chú nhìn A Vỹ một cách say mê]

- Nha Đầu... [guigui lay lay Nha Đầu]

- Hả.....gì..... [Nha Đầu]

- Hey, chào Nha Đầu, bạn dễ xươg wé à. Tụi mình làm quen nha [A Vỹ cười rạng rỡ]

- À....ờ.....chào.....bạn [Nha Đầu như bị điện giật]

- Hjjj, lúc bạn như zậy trông cứ như búp bê ấy, xính thiệt. [A Vỹ]

- Cậu có mau đi ko. Tui đi trước à nha [wangzi]

- Bík rùi mùa. Thui mình đi nha guigui. Pipi Nha Đầu [A Vỹ vẫy tay rồi chạy đến chỗ wangzi]

- Xong rồi đi thôi. Mới mấy năm ko gặ lại thui mà sao cậu cứ như là một người khác vậy. Bộ cậu tính giận guigui suốt đời lun sao?? [A Vỹ]

- Cậu nhìu chuyện wá, đi thôi [wangzi]

- Wangzi, anh ko đi cùng em sao? [TH]

- ỦA, ai vậy wangzi [A Vỹ]

- Em tự ăn một mình đi, không thấy anh đang có bạn sao? [wangzi lạnh lùng]

- Nhưng mùa..... Em đi cùng hai người ko được sao? [TH]

- Em nói nhìu wá, bảo đi một mình thì đi đi [wangzi]

- AI zậy wang? [A Vỹ]

- Ko ai cả, mau đi thôi. [wangzi lôi A Vỹ đi để một mình TH đứng đó]

- Đừng nói là bạn gái của cậu nha. Mình ko cho phép cậu đối xử với guigui như vậy đâu đấy. [A Vỹ]

- Cậu bík gì mà nói chứ [wangzi và A Vỹ vừa đi vừa nói chuyện]

- Guigui sao? Thật ra cô ta và wangzi có quan hệ gì chứ. [TH suy nghĩ]

- Mặc kệ là cô có quan hệ thế nào với wangzi, nhưng tôi sẽ ko cho phép bất kì ai cướp wangzi khỏi tay tôi đâu. Hãy đợi đấy guigui. [TH cười ranh mãnh rồi quay người bước đi]

Trở lại với guigui và Nha đầu.....

- Nha Đầu.....NHA ĐẦU [guigui]

- CHuyện gì..... [Nha Đầu]

- Hồn vía bạn lên mây hết rùi sao. Mau đi ăn thui [guigui]

- ỦA A Vỹ đâu [Nha Đầu]

- Cậu ấy đi từ nãy tới giờ rồi [Guigui]

- Cậu thix A Vỹ thiệt rùi [guigui]

- Thì..... [Nha Đầu]

- Zậy để lúc nào đó mình hẹn A Vỹ với bạn cho hai người có cơ hội gần nhau nha. Còn bây giờ thì tụi mình đi ăn đi, mình đói lắm rùi. Chắc chị Hebe và anh Arron chờ lâu lém ời đó [guigui]

- Ùhm [Nha đầu]

Hành lang.....

- guigui.....guigui [Arron]

- Ủa anh Arron. Làm gì mà anh chạy giữ vậy. [guigui]
 - Thì.... đi.... kiểm em.... nãy giờ... nè. Chào.....nha đầu [Arron vừa nói vừa thở hi hục]
 - Còn chị Hebe đâu [guigui]
 - Pả ở căn tin chứ đâu. Hém bık anh có mắc nợ pả hém nữa, lúc nào pả cũng sai anh làm cái này cái nọ hết á. [Arron nhăn nhó]
 - Thui mà, anh rán đi, còn phải lấy lòng chỉ chứ [guigui]
 - Gì mà lấy lòng chứ, ai.....ai thèm lấy lòng pả chán đó [Arron đỏ mặt]
 - Vậy anh theo tụi em về Đài Loan làm chi. Ở Anh có người hầu kẻ hạ sao còn tình nguyện về đây để làm ôsin chứ [guigui]
 - Thì.....thì anh về đây là vì em chứ bộ. ANh lo cho em thui mùa [Arron]
 - Thiệt hém đó [guigui]
 - Thui mệt quá, mau đi xuống căn tin thui. Để lát nữa bà hebe nổi trận lôi đình bây giờ [Arron]
 - Nha Đầu, em cùng đi với tụi anh lun đi [Arron]
 - Dạ, em cảm ơn anh [Nha Đầu]
 - Hì, ko cần khác sáo vậy đâu. Em là bạn của guigui thì xem như cũng là em gái của anh rùi. Thui chúng ta đi thui [Arron khoác vai guigui]
- Căn tin. Chỗ A Vỹ và wangzi.....
- Ê wangzi. Cái người đang khoác vai guigui là ai vậy [A Vỹ]
 - Sao tui bık [wangzi]
 - Cái thằng này. Coi chừng mất người yêu như chơi đáo nha chưa [A Vỹ]
 - Tui làm gì có người yêu mà mất chứ [wangzi]
 - Thiệt bó tay lun. Được rồi mai mốt hồi hận thì đừng có mà than à nha [A Vỹ]
- Chỗ Hebe.....
- Sao em lâu thía. Làm tụi chị chờ nãy giờ lun à. [hebe]
 - Dạ, em có xúu việc thui mà. Chị...đây là [guigui]
 - Anh Chun..... [Nha Đầu]
 - Ủa em quan Chun sao? [Arron]
 - Đầu chỉ có anh Chun. Em còn bık cả chị Ella, chị Sel và cả anh Jiro nữa [Nha Đầu]
 - Hey Nha Đầu... [Ella-Sel-Jiro-Chun]
 - Ủa mọi người quen Nha Đầu sao? [Hebe]
 - Dĩ nhiên rùi, quá quen nữa là khác [Sel]
 - Nha Đầu là em họ của Chun mùa [Ella]
 - Ra là vậy. [hebe]
 - Hebe, đây là em gái bạn sao? [Sel]
 - À phải [hebe]
 - Chào các anh chị, em là guigui [guigui]
 - Chào em. Trông em xinh wé. Giông chị của em đó [Ella]

- Thui mọi người gác vụ chào hỏi sau đi. Chúng ta ăn thui. Tui đói lắm ùj nè [Jiro]
- Ủhm. Thôi tui mình mau ăn thui. [Hebe]
- Cho em nè guigui. [Arron gấp cho guigui một cái đùi gà bự tổ chảng]
- guigui sướng wé ta. [Sel]
- Dạ. [guigui cười tươi]
- CHỖ A Vỹ và wangzi.....
- Bộ ông ko định ăn sao. Nhìn gì mà chăm chú thế [wangzi]
- Tui đang canh chừng guigui dùm ông nè. Ổ đó mà..... [A Vỹ]
- Ông ko thấy cái tên con trai đó chịu chuông guigui wé sao? [A Vỹ]
- Ai wan tâm chứ. Cô ta bây giờ chẳng liên quan gì tới tui cả. [wangzi]
- Thui kẹ ông. Tui wa chào chị hebe đây. [A Vỹ bước lên chỗ hebe]
- CHị hebe [A Vỹ hí hửng]
- ỦA..... A VỸ [hebe mừng rỡ ôm chăm lấy A Vỹ làm mọi người trở mắt ra(- guigui)]
- Em về hồi nào vậy? Sao ko báo cho chị bik. Nhớ em wá đi mất [hebe]
- Em vừa về thui à. Em học chung lớp với guigui đó [A Vỹ]
- Lâu rồi ko gặp chị ngày càng xinh hơn đó nha. Ở bên Mĩ em nhớ chị quá trời lun á [A Vỹ]
- Chị cũng vậy nè. Mấy ngày đầu em đi chị khóc wá trời lun [hebe]
- Thui ngồi xuống ăn trưa với tui chị đi. [hebe]-
- Dạ thui, em đang ăn chung với wangzi. Thấy chị mừng wá nên wa đây hỏi thăm thui. Giờ em wa đó đây [A Vỹ]
- Uh, vậy cũng được. Nhưng mà nhớ khi nào rảnh là phải ghé nhà chị đó nha. Lâu rồi chị em mình mới gặp lại mà. Chị sẽ đãi em một bữa ra trò lun [hebe]
- Dạ. Em cũng nhớ mấy món ăn chị nấu lắm lun òi nè. Hay là mai em wa được hèm? [A Vỹ]
- Dĩ nhiên là được rồi. Chị sẽ chuẩn bị những món ăn mà em thích nhứt [hebe]
- Chị hebe là tốt nhất. Thui em đi nha. Gặp chị sau [A vỹ]
- Chào mọi người [A Vỹ]
- Ủa ai thía hebe[Sel]
- Là một người đặc biệt [hebe]
- Bí mật wá ta. [Jiro]
- Chị...chị.....em.....em nghe mà phát ớn [Arron]-
- Cái ông này vô duyên. CHị em tui thân thiết thì liên quan gì tới ông. Bộ ông ghen hả [hebe]
- Ai thèm ghen chứ . Ko bik mấy món ăn pà nấu có sao ko nữa. Tui tội nghiệp cho cậu ta wé [Arron]
- Chuyện này thì anh sai rồi. Chị hebe của em nấu ăn là number one đó. Bảo đảm ngon hơn cả mấy đầu bếp danh tiếng nữa cơ [guigui]
- Ông nghe chưa. Có người ko được ăn nên khó chịu kìa. Thui ngày mai tui mời mọi người đến nhà tui mở tiệc nhoa. Tui sẽ xuống bếp trở tại cho. [hebe]
- Thiệt hả. Vậy thì tui phải có mặt chứ [Chun nghe ăn là mắt sáng rực dù br là người trầm tính]

- Hey, miễn cưỡng nên tui tạm chấp nhận vậy [Arron]
 - Ai mời ông đầu mà cần ông miễn cưỡng chứ. [hebe]
 - PÀ..... [Arron tức nghen hòng, mặt thì đỏ bừng lên làm mọi người xung quanh ko nhịn được cười]
 - Thui mà, chị hebe ko mời thì em mời anh nha. Hạ quả đi [guigui]
 - Pà thấy guigui chu đáo ghê chưa. Ai mà được guigui nhà ta để ý thì sau này sẽ sướng lém đóá. Chứ ai như pà..... Cái mụ..... [Arron]
 - Mụ gì?? [hebe]
 - Thì cái mụ xiêm la chứ gì [Arron]
 - Hum nay ông gan ha, lâu rồi ko được tui cho ăn đấm nên nhớ fải hèm [hebe]
 - Thui thui, lạy hai anh chị cho tui em xin hai chữ bình yên [Chun]
 - Thui, hebe bớt giận đi. [hebe]
 - Nể tình mọi người tui tha cho ông đó nha chưa [hebe]
- Tiếng cười rộn rã trải dài khắp căn tin...

6. Chương 6

Một buổi sáng chủ nhật trong lành, chi muôn hót véo von. Tại ngôi biệt thự nhà guigui đang tỏa ra một mùi hương ngào ngạt lan tỏa từ trong bếp

- Chị hebe, sao chị chuẩn bị sớm vậy. Tối tối mọi người mới đến mà. [guigui]
 - Ủhm. Chị đổi giờ hẹn rồi. 1 tiếng nữa họ đến bây giờ. Hum nay sau khi mở party ở nhà đến tối chúng ta sẽ đi bar. [hebe]
 - Zậy àh. Em bík ùj. Để em giúo chị nha [guigui]
 - Ủ. EM nướng thịt đi [hebe]
- Tíng....tong.....ting.....tong
- Thừa tiểu thư. HAI cô có bạn đến tìm ạ [quản gia]
 - Cảm ơn quản gia. Ông mời họ vào đi [hebe]
 - Vâng thưa tiểu thư [quản gia]
 - Hey, hebe, guigui. [C- J – S- E- Nha đầu]
 - Chào mọi người, sao đến sớm thía. [hebe]
 - Thì tụi này đến xem có gì giúp bạn hèm nà [Ella]
 - Pả nói xạo đó. Bà Ella zới ông Chun chỉ mún đến sớm vì sợ ọi người dành hết đồ ăn của ổng pả thuj àh. [Jiro]
 - Ông nói gì hả tên kia. [Chun Ella]
 - Thì tuj nói gì sai nào [Jiro]
 - Jiro sao anh dám nói xấu em gái em hả [Sel]
 - Í.....ừ.....thì..... [Jiro áp úng sợ sệt]
 - Thuj thuj, mọi người đừng đồn nữa. Giúp tụi này một tay đi, hèm thuj là tí nữa dói đó. [hebe]
 - Guigui nà, em dẫn Nha Đầu đi tham quan nhà mình đi. Ở đây tụi chị làm là được ùj [hebe]

- Dạ, đây tụi em đi nha [guigui]

- Ủhm. [hebe]

- Chào anh chị [Nha Đầu]

Vườn hoa.....

- Tất cả hoa ở đây là bạn trồng sao, guigui? [Nha Đầu]

- Ủhm, cũng có thể nói vậy [guigui]

- “Có thể” là sao? Bạn trồng nó cùng với ai nữa àh? Bạn trai hả? [Nha Đầu]

-guigui ko bík nói gì chỉ cười cho qua chuyện

- Tíng.....tong.....ting.....tong

- Chắc là A Vỹ đến đây. Chúng ta mở cửa đi [guigui]

- Ủhm [Nha đầu]

- Hey, guigui [A Vỹ]

- Hey, A Vỹ [guigui]

- Có cả Nha Đầu nữa àh. Chào bạn [A Vỹ]

- Chào.....chào bạn [Nha Đầu ngượng chín mặt]

- Thuj vào nhà đi A Vỹ [guigui]

- Ủhm. Mà chờ chút đã, để mình gọi một người nữa [A Vỹ]

- Ai thế [guigui]

- Ủ thì là..... WANGZI [A Vỹ gọi to]

- Cái thằng này làm zì mà lâu wé vậy. Mau vào nha đi [A Vỹ]

- Wa.....wangzi sao? [guigui hơi bất ngờ]

- Hì, mình rủ wangzi theo đó. Bạn.....ko phiền chứ guigui [A Vỹ]

- À.....ùhm.....thuj hai người vào nhà đi [guigui]

Guigui mở toan cánh cửa. A Vỹ bước vào nhà và theo sau là wangzi. Wangzi bước ngang wa mà guigui thì chẳng dám ngược đầu nhìn lên.....

- Guigui.....guigui em sao vậy guigui. Gặp ma àh? [vừa đúng lúc Arron tới]

- Nha Đầu guigui bị sao vậy ? [Arron]

- Em.....em cũng ko bík nữa [Nha đầu]

- GUIGUI [Arron hét to làm guigui hoảng hồn]

- O.....anh.....sao anh lại ở đây. [guigui ngơ ngác]

- Cái con nhỏ này, em mời anh đến mà nói vậy đó hử [Arron]

- Àh, thuj anh vào trong đi [guigui]

- Pó tay em lun [Arron cười lắc lắc đầu rùj bước vào nhà]

- BINH..... :MatCuoi (7)::MatCuoi (7)::MatCuoi (7):[vừa đặt chân xuống bếp thì Arron ăn nguyên chiếc dép của hebe]

- Nà, SAO TỰ NHIÊN ĐÁNH TUI HẢ :MatCuoi (8)::MatCuoi (8):[Arron đau wé hét to]

- Ông còn nói nữa hả, làm gì vừa mới vào nhà là đã la inh ỏi mún chấn động cả ngôi nhà lun rùj nà [hebe]

- Thì.....tại..... [Arron gãi đầu cười trừ. Bỗng nhiên br nhìn thấy A Vỹ và wangzi đang ngồi thì anh mắt nảy lửa nổi dậy]:MatCuoi (5)::MatCuoi (5):
- Này tên kia, đến đây làm gì hả [Arron nhìn wangzi đờng đờng sát khí]
- Tuj đến đây thì liên wan zì anh. Bộ đây là nhà anh sao? [wangzi phán một câu lạnh lùng làm br Arron ê cả mặt]
- Thuj thuj, sao mà ko khí nặng nề wá vậy. Giảm nhiệt chút đi mà [A Vỹ]
- Ko liên wan đến cậu [Arron wát to]
- BINH..... [br lại dính thên chiếc dép còn lại của hebe]
- Ông làm gì mà wát Z Vỹ vậy hả. Mau xuống phụ tui dọn đồ ăn nà [hebe]
- Bík rùj. [Arron tức tối]
- Thuj mọi người ra vườn hoa đi. Lát nữa món ăn sẽ don ra ngay [hebe]
- Ủhm. Mà vườn hoa ở đâu vậy [Jiro]
- A Vỹ em đưa mọi người ra vườn dùm chị nha [hebe]
- Em bík ùj. Mọi người đi theo em [A Vỹ]
- Wa, đây là vườn hoa đẹp nhất mà tuj từng thấy đó nha [Sel]
- Guigui, Nha Đầu hai em cũng ở đây àh [Chun]
- Ủa, sao anh chị lại ra đây [Nha Đầu]
- Thì chúng ta làm party ngoài trời mà [Ella]
- Guigui, vườn hoa này ai trồng vậy em? [Sel]
- Dạ, là..... [guigui ấp úng]
- Là guigui và bạn trai tự tay trồng đó chị [Nha Đầu]
- “ Bạn trai ”, guigui có bạn trai rùi àh. Sao ko rủ cậu ta đến đây chơi [Ella]
- Dạ.....[guigui ấp úng nhìn wangzi nhưng br thì tỏ vẻ chẳng wan tâm]
- Mọi người nói zì vậy, ai có bạn trai? [hebe từ trong bếp bước ra]
- Thì em gái bạn chứ ai? Sao ko bảo guigui dẫn cậu ấy đến đây chơi. Xem ra cậu con trai này hẳn là một người dịu dàng và tinh tế lắm đây, vườn hoa đẹp thế này mà [Sel]
- À.....chuyện đó.....thì.....thuj chúng ta nhập tiệc đi, để thức ăn nguội là ko ngon đâu. [hebe đánh trống lảng]
- Mà cai ông Arro này, kêu đi lấy cái lò nướng thuj mà làm zì lâu thía ko bík. [hebe]
- Pà bík.....cái.....này.....nặng lắm hem? [Arron từ trong nhà bước ra vừa nói vừa thở]
- Nam nhi trai tráng zì mà..... [hebe]
- Mà sao? Nặng thì tuj nói nặng chứ chẳng lẽ đi nói nó nhẹ hử [Arron]
- Thuj mà, sao hai người mà xáp lại là có chuyện thế ko bík [Jiro]
- Anh chị dừng cãi nhau nữa mà. Anh Arron em giúp anh nướng thịt nha [guigui]
- Chỉ có guigui là tốt nhất [Arron quay sang nhìn guigui cười làm cho lòng ai đó nảy lửa (br wang đấy)]
- Sao nhìn Arron và guigui thân thiết vậy mà pà với cậu ta cứ khắc khẩu với nhau hoài vậy hebe? [Chun]
- Thuj kệ anh ta đi. Tui mình dọn tiệc đi [hebe]

- Wa, đúng là guigui nói hem sai nha, món ăn bạn nấu ngon thiệt đó hebe àh. [Ella]
 - Cái pà ham ăn [Jiro nói nhỏ đủ cho tai ss Ella nghe]
 - Tui ham ăn zậy đó. Ông ko giống tui nên tức hử [Ella]
 - Trời, nói nhỏ vậy mà pà cũng nghe nữa hả, vừa ham ăn vừa thính tai [Jiro]
 - Ông chít đi [Ella phan nguyên một cái bánh kem vào gương mặt đẹp zai của jiro]
 - Á..... [jiro]
 - Ê pà kia, đùa với pà có chút xíu thuj mà làm gì phải đối xử tệ bạc với cái gương mặt đẹp zai của tui thế này hử. Sel iu dàu uj, Ella ăn hiếp anh kìa [Jiro mếu máo]
 - Đáng đời anh [Sel phám một câu lạnh lùng rồi xoay wa tùm tùm cười]
 - Thuj thuj, ông mau đi rửa cái mặt đẹp zai của ông đi hem thuj lát nữa kiến nó hun thì đừng có ở đó mà than với khóc àh [Chun]
 - Hức.....thuj đi rửa mặt xong là pà bık tay tui [Jiro lườm Ella rùj đứng dậy vào nhà]
 - Thịt nướng tới rùj đây, thơm ngon nóng hổi vừa thổi vừa ăn [Arron]
 - Ê, mọi người ăn lẹ đi cho cái tên Jiro mắc dịch đó đói chơi [Ella]
 - Ella à, em chơi jiro hơi ác rùj đóa [Sel]
 - Xía, chị đừng cóa mà bên vực bạn trai nha. [Ella]
 - Thì chị chỉ nói đúng sự thật thuj chứ bộ [Sel]
 - Thuj kệ chị. Chun àh tui mình xử hết đồng đồ ăn này đi rùj còn đi tăng 2 nữa [Ella nháy mắt với Chun]
 - Ủhm. [Chun cười hí hửng]
 - Chun coi zậy mà cũng có lúc như trẻ con ấy [hebe thì thầm với Sel]
 - Uh, Ella với Chun mà xáp lại là cả chục cái nhà hàng cùn hỏng chịu nổi đâu [Sel cũng thì thầm lại với hebe rùj cả hai cười khúc khích]
 - Hai pà đang nói gì mà ngồi đó cười hoài vậy. Nói xấu ai đó [Arron]
 - Nói ông đó, cái đồ nhũu chuyện [hebe]
 - Xía, tui nhưng zậy chỉ có nói đẹp thuj chứ có chỗ nào xấu đâu mà nói [Arron vừa nói vừa xăm soi gương mặt]
 - Ặc, chắc tui chét wé, tự tin vừa thuj ông ơi [hebe]
 - Nà cái pà kia, sao cứ mỗi lần nói chuyện với pà thì ko **** cũng đánh zậy hả [Arron]
 - Ko thèm nói chuyện với ông nữa. A Vỹ ăn ngon hem em, sao ko nói zì hết zậy? [hebe]
 - Hì, món ăn chị hebe nấu là no.1 rùj. [A Vỹ]
 - Ông học hỏi A Vỹ đi, thấy người ta ăn nói dễ nghe chưa [hebe lườm Arron]
- Bữa tiệc diễn ra thật sôi nổi, hebe và Arron thì cứ gặp là cãi nhau, Chun và Ella thì ăn ko ngừng nghỉ , A Vỹ và Nha Đầu thì ngồi trò chuyện vui vẻ . Jiro sau khi rửa mặt xong thì lại xăm soi gương mặt, còn ss Sel thì khỏi nói rùj, trong tui xách có nguyên một cái gương to dùng lun, đem ra ngắm nghía từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu. Mọi người ai nấy đều vui vẻ, họ đã bỏ wên ss guigui và br wangzi lun ù.
- Tại một góc nào đó của vườn hoa, guigui đang ngồi thần thờ một mình.....
- Nếu ngày đó mọi chuyện ko xảy ra thì có lẽ giờ đây chúng ta đã ko thành ra như zậy rồi. [guigui độc thoại]

- Hoa hồng, cả vườn hoa này đã lan tỏa khắp nơi hương thơm của hoa hồng rồi. Hương thơm của tình yêu [guigui nói mà hai khóe mắt đã ngân ngấn giọt lệ]
- Có lẽ trở về đây là một sự sai lầm rồi. Lẽ ra em ko nên xuất hiện để khơi lại những kỉ niệm đau khổ trong lòng anh. [hai hàng nước mắt của guigui đã lăn dài trên má, những gì cô nói vô tình đã bị br wang nghe hết tất cả]
- Bík như vậy tại sao còn về đây làm gì chứ [wangzi đứng nép vào một góc nghe trộm những gì guigui nói, lòng br đau như cắt, br rất mún ra hỏi guigui tại sao năm ấy ss lại chia tay với br nhưng vì nỗi đau quá lớn, br ko thể nào chấp nhận được nên đành way lưng bỏ đi]
- Wangzi, nãy zờ đi đâu vậy? [A Vỹ thấy wang liền chạy đến hỏi]
- Ko có gì, chỉ chi dạo quanh đây thuj [wangzi]
- Nè mọi người ơi, party xong ùj, chúng ta đi bar thuj. [hebe]
- Ok, đi thuj, tăng thẳng tiến [Jiro]
- Ông hí hửng wá hem, vậy lát nữa trả tiền nhòa [Ella]
- Trả thì trả, sợ gì [Jiro]
- Nè mọi người ơi, hum nay Jiro nhà ta chiêu đãi tí nữa chơi cho thoải mái nhòa. À mà ai có bạn thì cứ rủ thêm, càng đông càng vui mùa. Phải hem Jiro? [Ella]
- Ờ.....ừ.....thì..... [Jiro]
- Thuj nào, Let's go [Sel]
- Ấy khoan đã, mọi người ra xe trước đi, mình đi kêu guigui rùj ran gay [hebe]
- Ừhm, nhớ nhanh đó nha [Sel]
- Guigui àh, em sao vậy. Em khóc àh [Hebe]
- Em ko sao đâu, chị đừng lo [guigui]
- Có phải tại wangzi ko. Hay là chị bảo cậu ta về nha. [hebe]
- Đừng mà chị. A Vỹ đã cố tình kéo wangzi đến đây mà, em bík A V mún làm gì mà. EM ko sao đâu [guigui]
- Nhưng mà..... [hebe]
- Thuj, chúng tam au ra ngoài đi, mọi người đợi kìa [guigui]
- Hay là em ở nhà đi, chị đi lát rùj sẽ về. Chứ sức khỏe của em mà đến mấy chỗ ồn ào wá thì..... [hebe]
- EM ko sao thật mà, chị đừng lo lắng wá ko khéo lại trở thành pà cù non bây giờ. Em bík tự chán sóc mình mà. Thuj chúng ta đi đi [guigui cười tươi rùj khoác vai hebe ra ngoài]
- Mọi người tập rung đủ rùj đúng hem, quán bar thẳng tiến nhòa [Ella]
- Anh Arron, em lái xe được hem? [guigui]
- Dạo này em có hứng thú với việc lái xe lắm thì phải? [Arron]
- Hì, em lái nhòa [guigui]
- Em thìh thì anh chiều chứa sao [Arron xoa đầu guigui làm lòng ai đó đau buốt]
- Tình tứ wé àh. Đi được chưa đó [Jiro]
- Anh em người ta tình tứ mà để ý làm chi [Arron]
- Trời trời.....cái thằng này thẳng thẳng wé ta [Jiro]
- Thuj mùa, chúng ta đi thuj. Nha Đầu bạn đi chúng xe với mình nha [guigui]

- Ûhm [Nha Đầu]

Quán bar.....

- Ê, ở kia còn trống kìa đến đó ngồi đi [Ella]

- Ûhm [các br và các ss đồng thanh]

- Wao, lâu rồi ko được nhảy nhót, ngứa ngứa wá đi mất. Chúng ta ra nhảy đi [Jiro hí hửng]

- Nhảy với nhót, đúng là khỉ long vàng mà [Ella châm chọc]

- Nè cái pà kia, bộ ko xiên xỏ tui thì pà ăn ko ngon ngủ ko yên hả. Đến đây ko phải nhảy chứ làm gì, ngó hả??? [Jiro tức xịt khói]

- Thì đến uống rượu.....plè..... [Ella]

- Pà....pà.....đội tui mà làm anh rể pà đi, tui ko cho pà sống yên đâu [Jiro nghênh mặt]

- Nè, ai cho anh ăn hiếp em gái cưng của em hử. Mà ai đồng ý lấy anh đâu mà đòi làm anh rể Ella chứ [Sel]

- Đáng đời, đồ khỉ long vàng [Ella cười hả hê]

- Thuị thuị, mọi người làm ơn ngồi xuống dùm tui cái đi, gọi đồ uống xong đi rồi mún cãi gì thì cãi [hebe]

- Guigui, em uống gì? [Arron]

- Nè sao ông hỏi có mình guigui vậy? [Sel]

- Em uống gì cũng được. Thuị mọi người ở đây nha em đi vào nhà vệ sinh một lát [guigui]

- Em ko sao chứ guigui [hebe]

- Phải đó, sao thấy sắc mặt bạn kém vậy, ko khỏe chỗ nào àh? [Nha Đầu lo lắng]

- Hì, mình ko sao đâu, thuị mọi người cứ chơi đi, em quay lại ngay [guigui]

- Ê ra nhảy thuị [Ella]

- Xì, mới vừa nói tui chỉ bık nhảy với nhót mà zờ..... [Jiro thì thầm]

- Nè, cái ông kia, hum nay ngày vui tui ko tính toán với ông đó nha chưa. Mai vô lớp thì bık tay tui [Ella lườm Jiro]

- Chun àh, ra nhảy đi [Ella]

- Thuị, tui hem thích [Chun]

- Ông mà ko nầy là tui nghĩ chơi ông ra lun. Mai mốt ko thèm rủ ông đi ăn nữa [Ella giả vờ dỗi]

- Thuị thuị, sợ bà lun. Nhảy thì nhảy [Chun]

- Hì, phải vậy chứ [Ella]

- Đi thuị mọi người ơi, làm nóng sàn nào [Ella]

- A Vỹ, Nha Đầu hai đứa cũng ra đi. [Hebe]

- Dạ [Nha Đầu]

- Wang, ra lun đi [A Vỹ lay lay wangzi]

- Phải đó wangzi, ra hảy với tui này cho vui [Nha Đầu]

- Được rồi, hai người cứ ra đi, tui ra quầy bar đây [wangzi nói xong rồi lạnh lùng bỏ đi]

- Thiệt bó tay cái thằng này lun. Thuị chúng tar a nhảy đi Nha Đầu [A Vỹ]

- Ûhm [Nha Đầu]

- Ủa, đổi nhạc mất tiêu ừ [Sel]

- Thuỵ kê khiêu vũ đi [Jiro]

- Ủhm. Zậy tui nhảy với Chun, Sel với Jiro, A Vỹ với Nha Đầu và hebe với Arron nhova [Ella]

- Sao chúng tôi phải nhảy chung chứ ? [Bube đồng thanh]

- Đơn giản. Tui với Sel là một cặp nên nhảy chung là chuyện đương nhiên. Ella với Chun là bạn thân mà cũng gần gần như là thính nhau rùj nên hai người đó nhảy chung cũng là chuyện bình thường thuỵ..... [Jiro đang nói thì bị Chun zới Ella đồng thanh chặn họng]

- Ai nói tui tui thính nhau hả [Ella Chun lườm Jiro]

- Thì.....thì.....tui chỉ nói chơi thuỵ mùa, làm gì phản ứng gớm vậy [Jiro]

- Vậy tui nhảy với A Vỹ là được rùj [hebe chạy đến khoác vai A Vỹ]

- Thì tui cũng nhảy với Nha Đầu là được chứ gì [Arron lườm A Vỹ]

- Hì hì, chị hebe uj, chị nhảy với anh Arron đi, em với Nha Đầu nhảy chung là được ừ. Thuỵ.....tui.....tui.....em ra trước nha [A Vỹ kéo Nha Đầu trận chiến trường sắp bùng nổ]

- Zậy nhova, hai người ko nhảy thì thuỵ, tui này pó tay ừ [Sel]

- Tui nhường pà/ông lần này đó [bube đồng thanh]

- Sao ông/pà nói theo tui [đồng thanh tập]

- Thuỵ mệt wá, ra hảy lẹ đi, sắp hết bản nhạc rùj kìa [Arron]

Trận chiến giữa bube đã được dẹp yên, giờ là đến wanggui..... Guigui sau khi đi vệ sinh xog thì định lại chỗ các ss, vô tình ss thấy br wang đang ngồi ở quầy bar, đang nói chuyện điện thoại, ss to mò đứng nép vào một góc.....

- Anh đang ở đâu vậy wang? [đầu dây bên kia, một giọng nữ cất lên_ TH óa]

- Ở bar. [wangzi đáp lạnh lùng]

- Vậy em đến với anh nhova [TH]

- Ko cần. Anh còn đi với vài người bạn nữa, em mà đến thì ở một mình rang chịu [vẫn giọng lạnh lùng]

- Bạn? bạn nào? [TH]

- A Vỹ [wangzi]

- Chỉ có mình anh với A Vỹ thuỵ àh? [TH]

- Còn nhiều người lắm [wangzi]

- Vậy.....có.....guigui ko? [TH]

- Có [wangzi]

- Anh.....sao anh thẳng thắn wá vậy. Ko sợ em đau lòng sao? [TH]

- Anh với cô ta đâu có liên quan gì, mắc gì em phải đau lòng. Mà thuỵ, em cứ đi chơi với bạn đi, mai gặp lại [wangzi nói xong thì cúp máy cái rụp chẳng kịp cho TH phản hồi]

mình post tới đây thuỵ lần sau post típ nhova...

7. Chương 7

Trận chiến giữa bube đã được dẹp yên, giờ là đến wanggui..... Guigui sau khi đi vệ sinh xong thì định lại chỗ các ss, vô tình ss thấy br wang đang ngồi ở quầy bar, đang nói chuyện điện thoại, ss to mò đứng nép vào một góc.....

- Anh đang ở đâu vậy wang? [đầu dây bên kia, một giọng nữ cất lên__ TH óa]
- Ở bar. [wangzi đáp lạnh lùng]
- Vậy em đến với anh nhòa [TH]
- Ko cần. Anh còn đi với vài người bạn nữa, em mà đến thì ở một mình rang chịu [vẫn giọng lạnh lùng]
- Bạn? bạn nào? [TH]
- A Vỹ [wangzi]
- Chỉ có mình anh với A Vỹ thuj àh? [TH]
- Còn nhiều người lắm [wangzi]
- Vậy.....có.....guigui ko? [TH]
- Có [wangzi]
- Anh.....sao anh thẳng thắn wá vậy. Ko sợ em đau lòng sao? [TH]
- Anh với cô ta đâu có liên quan gì, mắc gì em phải đau lòng. Mà thuj, em cứ đi chơi với bạn đi, mai gặp lại [wangzi nói xong thì cúp máy cái rụp chẳng kịp cho TH phản hồi]

-
- Anh ấy thật sự rất ghét mình [guigui nãy giờ đứng nép vào một góc và đã nghe hết tất cả, cô nở một nụ cười đầy chua xót, nơi khóe mắt cô đã ươn ướt từ lúc nào]
 - Từ bao giờ mà cô có thói nghe lén người khác nói chuyện thế??? [wangzi nãy giờ đã biết guigui nghe lén mình, anh bình thần đưa ly rượu vào miệng]
 - Anh.....em xin lỗi.....em ko cố ý [guigui bước ra áp úng, trông cô có vẻ xanh xao và đang rất mệt mỏi]
 - Ko có gì, cô uống ko??? [wangzi đưa ly rượu trước mặt guigui]
 - Em nhớ anh rất ghét uống rượu kia mà [guigui ngồi xuống đối diện với wangzi]
 - Cũng nhờ cô đấy, nhưng thật ko ngờ uống rượu cũng hay lắm chứ, nó có thể làm cho người ta quên đi mọi chuyện, quên đi cả người mà mình đã từng yêu thương [wangzi cười lạnh nhạt làm cho tim guigui như thắt lại]
 - EM xin lỗi [bây giờ đây ngoài câu xin lỗi ra thì guigui chẳng biết làm gì hơn. Cô đang rất cố gắng để nước mắt ko rơi]
 - Cho tôi một whiskey [guigui nói với người phục vụ]
 - Cô cũng biết uống rượu rồi sao??? [wangzi]
 - Cũng tạm tạm thôi [guigui nhún vai trả lời bình thần nhưng thật chất thì đối với cô từ lúc chia tay với wangzi thì có lẽ rượu đã trở thành mạng sống của cô mất rồi]
 - Anh.....và Tiểu Huân sao rồi??? [guigui áp úng hỏi]
 - Sao là sao?? Cô muốn nói gì??? [wangzi nhắm nháp ly rượu]
 - Àk ko. ko có gì cả. [guigui vội chối khi thấy ánh mắt dò xét của wangzi]
 - Chúng tôi vẫn đang sống rất tốt, còn cô thì sao??? Chắc là sau ngày ấy cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi ko bị ai ràng buộc nhỉ [wangzi lạnh tanh]

- Em.....vẫn bình thường. [nói vậy thôi chứ thật chất thì bây giờ guigui chẳng bình thường chút nào, cô đang cảm thấy rất mệt mỏi, rất đau lòng và rất muốn khóc]
 - Wangzi àk, em biết là anh đã rất đau và tổn thương, anh có thể trách em, hận em nhưng xin anh đừng làm đau chính mình, rượu thật sự ko tốt cho anh đâu, đừng uống rượu nữa, có hại cho sức khỏe lắm [guigui]
 - Cảm ơn cô, nhưng bây giờ chúng ta chẳng là gì của nhau cả, vậy nên việc của tôi thì cô cũng ko cần quan tâm làm gì [wangzi nhấn mạnh từng câu từng chữ, trong câu nói của anh dường như có rất nhiều mũi dao và nó đang đâm sâu vào trái tim yếu ớt của guigui, anh đứng bật dậy và bỏ đi]
 - Em thật sự xin lỗi anh [giọng nói guigui nhạt đi trong nước mắt, nhìn theo dáng wangzi dần khuất xa khỏi tầm mắt tim cô như thắt lại]
- Trở về với các br và các ss. Sau khi bản nhạc kết thúc, họ kéo nhau về bàn ngồi, khi chỉ thấy có mình wangzi đang ngồi ở đó thì hebe bắt đầu lo lắng, cô đảo mắt nhìn khắp nơi tìm kiếm guigui.....
- Ủa guigui đâu rồi, nói đi vệ sinh mà đi gần nửa tiếng đồng hồ àk [A Vỹ cũng tò mò nhìn quanh]
 - Này cậu có thấy guigui đâu ko??? [Arron nhìn wangzi bằng ánh mắt chẳng thiện cảm chút nào]
 - Cô ta có chân muốn đi đâu thò đi, tôi đâu phải bảo mẫu hay là gì của cô ta đâu mà hỏi tôi [wangzi lạnh lùng nhìn Arron, tay thì lắc nhẹ ly rượu]
 - GUIGUI EM LÀM GÌ VẬY???? [tìm được guigui trong đám đông, hebe chạy đến và nói như hét vào mặt guigui khi thấy cô đã nốc gần nửa chai rượu, những người khác thấy vậy cũng chạy đến xem sao]
 - Trời ơi, guigui em định giết mình àk, đưa chai rượu đây cho anh [Arron chạy đến giựt lấy chai rượu từ tay guigui]
 - EM chỉ uống chút ít thôi mà [guigui nhìn hebe và Arron cười trừ, sắc mặt thì xanh xao, ko phải do cô uống rượu say từ lượng của guigui tốt lắm đấy nhá mà hiện thì cô đang rất mệt mỏi]
 - Vậy mà chút ít àk, em đã nốc cả nửa chai rượu mạnh rồi đấy guigui. [Sel cũng lo lắng nhưng lo vì nghĩ rằng guigui sẽ say]
 - Xem ra từ lượng của em cũng gút nhỉ [Jiro nói đùa]
 - Áaaaaaaa [Jiro bỗng la toáng lên vì bị Sel nhéo ngang hông]
 - Nèk sao em lại nhéo anh [Jiro meo máo]
 - Anh ko thấy hebe và Arron đang lo sốt gió kên àk, còn giỡn nữa [Sel nói nhỏ vào tai Jiro]
 - Mà người này cũng ngộ, chỉ là guigui bị say rượu thôi mà, ngủ một giấc là sẽ khỏe ngay thôi làm gò ma tổ về nghiêm trọng giữ vậy [Jiro vắt óc suy nghĩ]
 - Lạ thật???? [A Vỹ này giờ đang nhìn guigui chăm chăm suy nghĩ]
 - Chuyện gì vậy A vỹ [Nha Đầu thắc mắc]
 - Thì guigui đó, từ trước đến nay cậu ấy đâu có biết uống rượu sao giờ lại thành thế này cơ chứ [A Vỹ trầm ngâm suy nghĩ]
 - Con người rồi cũng sẽ có lúc phải thay đổi mà [wangzi đứng bên cạnh lên tiếng]
 - Thôi xin lỗi mọi người nha, bọn này phải đưa guigui về nhà đây, có gì ngày mai gặp lại ở trường [Hebe à Arron đỡ guigui đứng dậy]
 - Em ko sao đâu mà, em tự đi được anh chị buông em ra đi [guigui đẩy hebe và Arron ra]
 - Vậy em ra xe đi, để anh đưa em về, dù sao cũng đến lúc tàn tiệc rồi [Arron]
 - Phải đó guigui, cũng tối rồi bọn chị cũng phải về đây, em về ngủ một giấc cho khỏe đi, mai gặp ở trường hen [Ella]
 - Guigui cậu mau về nhà đi, tối lắm rồi đấy [Nha Đầu]

- Vậy thôi chào mọi người, em về trước đây. Àk A Vỹ nèk nhờ cậu đưa Nha Đầu về nhà giúp mình nha [guigui nhìn A Vỹ]
 - Yên tâm đi [A Vỹ cười đáp lại]
 - Thôi chào mọi người nha, mai gặp lại [hebe và Arron cũng vẫy tay chào tạm biệt rồi bước đi]
 - Chào anh [guigui bước qua chỗ wangzi khẽ nở nụ cười rồi lại tiếp tục bước đi]
- Trên xe, guigui ngồi nép mình cạnh cửa sổ, đầu dựa vào thành kính và đưa ánh mắt xa xăm nhìn ra phía ngoài như một người vô hồn...
- Guigui chẳng phải chị đã nói với em là ko được uống rượu nữa rồi mà, sao em cứ ko nghe lời chị mãi thế [hebe đang cầu nhàu guigui]
 - Thôi pà đừng có la oai oái lên nữa, để guigui nghỉ ngơi đi [Arron đang lái xe cũng phải lên tiếng]
 - Thì tại tui lo cho nó thôi chứ bộ, đã biết là sức khỏe ko cho phép được uống rượu vậy mà.....[hebe bức xúc]
 - Rượu thì cũng đã uống rồi giờ bà có la toáng lên đi chẳng nữa thì cũng có giải quyết được gì đâu [Arron]
- Kết.....
- Đến nhà rồi [Arron mở cửa xe cho guigui và hebe bước xuống]
 - EM ổn chứ guigui [Arron lo lắng]
 - Em ko sao đâu, anh cũng biết tử lượng của em mà [guigui gượng cười]
 - Ủk anh biết rồi, Thôi em vào nhà ngủ sớm đi và nhớ là ko được nghỉ ngơi gì đấy nhá nhóck con [Arron xoa đầu guigui]
 - Uhm, chúc anh ngủ ngon, em vào nhà trước nha [guigui quay người bước vào nhà]
 - Hey, con nhỏ này ko biết nó còn găng gượng được bao lâu nữa [hebe nhìn theo guigui thở dài]
 - Thôi tới đâu hay tới đó, pà cũng vào nhà ngủ đi, tôi về đây. Mai tui qua đón hai người [Arron]
 - Uh, bye ông [hebe vẫy tay chào rồi cũng bước vào nhà]

8. Chương 8

Sáng hôm sau.....

- Cốc.....cốc.....cốc.....
- guigui em dậy chưa??? [giọng hebe vang lên trước cửa phòng]
- Chị vào đi [guigui đáp lời]
- Em sao rồi, có thấy ko khỏe chỗ nào ko??? [hebe mở cửa ước vào và bước lại bàn trang điểm]
- EM ko sao [guigui cười tươi]
- Vậy thì tốt, em mau uống thuốc đi [hebe đưa viên thuốc và ly nước ra trước mặt gui]
- CHị làm như em là đứa trẻ lên ba ko bằng, em biết mình nên uống thuốc lúc nào, nghỉ ngơi lúc nào mà, mấy việc này chị bận tâm chi ệt sức vậy [gui nhận lấy viên thuốc từ tay hebe]
- Chị thích làm thế màk, thôi em uống thuốc mau rồi còn đi học nữa, chị xuống nhà trước đây [hebe xoa đầu gui cười hiền rồi bước ra khỏi phòng]
- Em xin lỗi vì đã làm chị lo lắng [Giọng gui buồn hẫng, nhìn theo hebe gui thầm nói]

Gui mau chóng uống thuốc rồi ngồi vào bàn trang điểm dặm ít phấn nền để che đi gương mặt xanh xao của mình, cô chải lại tóc và chỉnh chu y phục sau đó thì rời khỏi phòng và bước xuống nhà.....

- Chào anh chị [gui mở cổng vẫy tay chào Arron và hebe đang đứng nói chuyện]
- trông sắc mặt em ko tốt thì phải [Arron nhìn mặt guigui nghi ngờ]
- em vẫn vậy mà, thôi chúng ta mau đến trường đi sắp trễ giờ rồi đó [gui cười gượng rồi mau chóng đẩy Arron và hebe vào xe]
- Trước cổng trường.....
- Thôi chào anh chị nha, em vào lớp trước [chiếc xe của Arron vừa dừng lại thì guigui đã nhanh chóng chạy đi mất hút chẳng kịp cho Arron và hebe phản ứng]
- Guigui rõ ràng là đang trốn tránh tụi mình mà, nó biết ông với tui sẽ lại hỏi về chuyện hôm qua nên mới thế này đây [hebe bước xuống xe nhìn theo guigui chau mày]
- Đã vậy thì pà đừng hỏi nữa, cứ để guigui tự nhiên đi, khi nào nó muốn nói thì tự khắc nó sẽ nói ra thôi mà [
- Nhưng cứ để nó như vậy mãi tui chẳng an tâm chút nào cả [hebe]
- Vậy chẳng lẽ pà muốn ép guigui về Mĩ àh [Arron]
- Ko phải vậy, nhưng dù sao tui cũng ko thể để nó như vậy được [hebe nhăn nhó]
- Thôi được rồi, có chuyện gì thì tính sau, giờ vào lớp học đi, pà cứ nói mãi cổng trường sắp đóng luôn rồi kìa [Arron đẩy vai hebe]
- Tại lớp A.....guigui bước vào lớp và ngồi vào chỗ của mình một cách lặng lẽ, cô lấy trong cặp ra cái máy Ipod và đeo headphone vào tai để khỏi phải nghe những tiếng ồn ào làm nhức cả đầu trong lớp, cô cúi gầm mặt xuống bàn và lắng nghe những giai điệu êm dịu, nghe lại những bài hát mà trước đây guigui chẳng thích chút nào nhưng những bài hát đó lại là bài mà wangzi thích nghe nhất.....
- Này guigui..... [Nha Đầu đặt balô xuống chỗ ngồi rồi lay lay guigui]
- ủa Nha Đầu, cậu mới đến àk [guigui ngẩng đầu lên và tháo headphone ra]
- Ukm, cậu đang nghe nhạc àk [Nha Đầu ngồi xuống mỉm cười nhìn guigui]
- Uh. Mà sao hum nay cậu vào trễ thế, cũng sắp vào học rồi còn gì [guigui nhìn vào đồng hồ]
- Àk thì tại tối qua đi chơi về khuya quá nên mình ngủ dậy trễ, bây giờ mà mình còn thấy uể oải đây này [Nha Đầu nhún vai rên rĩ]
- A Vỹ đưa cậu về nhà tối qua đúng ko???? [guigui]
- Ủhm [Nha Đầu gật đầu]
- Sao rồi hai người có tiến triển gì chưa??? [guigui tò mò]
- Thì vẫn vậy. Tụi mình vẫn là bạn thôi [Nha Đầu cười gượng]
- Sao ko mạnh dạng lên, nói cho cậu ấy tình cảm của cậu đi [guigui động viên Nha Đầu]
- Nhưng như vậy có quá sớm ko??? Mình và A Vỹ cũng chỉ mới biết nhau thôi mà [Nha Đầu e dè]
- Có sao đâu, cậu nên nói ra đi trước khi quá muộn [Guigui]
- Quá muộn??? ý cậu là sao, hay là A Vỹ có bạn gái rồi [Nha Đầu lo lắng]
- Ko, ko phải chuyện đó. Nhưng mà mình khuyên cậu nên thành thật với tình cảm của mình, chứ đừng có việc gì cũng dấu diếm, sẽ đau khổ lắm đấy [guigui cười gượng]
- Cậu.....cậu nói nghe sao mà hay ghê, hình như cậu đã từng trải qua rồi thì phải [Nha Đầu nhìn guigui bằng ánh mắt dò xét]
- vậy sao, mình giống người từng trải lắm àk [gui cười nhạt]
- Nhưng mà dù gì thì mình vẫn rất lo, lỡ mà A Vỹ ko thích mình thì sao??? [Nha Đầu xịu mặt xuống]

- Cậu yên tâm đi, mình là bạn của A Vỹ từ rất lâu rồi, tính cậu ấy mình hiểu lắm, cậu ấy ko từ chối cậu đâu [guigui vỗ vai Nha Đầu] má khuyên người ta hay ghê mà chuyện của mình thì chẳng đâu vô đâu hết

- Hìh như tui vừa nghe có ai đó nhắc tên tuithì phải hen [A vỹ từ đâu xuất hiện đứng trước mặt gui và Nha Đầu]

- ủa.....A.....A Vỹ.....sao.....sao cậu ở đây [Nha Đầu lúng túng nói lắp ba lắp bắp, hai má thì đỏ cả lên]

- Cậu hỏi lạ, mình ko ở đây chứ ở đâu, sắp đến giờ học rồi còn gì. Mà sao má cậu đỏ vậy, bị sốt àk [A Vỹ sờ trán Nha Đầu làm cô ngượng ngùng co người lại]

- Còn pà gui này nữa [A Vỹ quay qua nhìn guigui chăm chăm]

- Tui sao???? [gui hỏi tỉnh bơ]

- Còn sao với trắng gì. Hum qua bà uống gần nửa chai rượu mạnh luôn đấy, ko bị gì đó chứ [A Vỹ]

- Hìh, cảm ơn ông, tui hem sao cả. rất khỏe nữa là khác [guigui cười tươi]

- thật ko đó. Àk mà tui nhớ pà có biết uống rượu đâu sao tự dưng hum qua uống nhiều vậy [A Vỹ chống cằm suy nghĩ]

- Thì con người phải có lúc thay đổi chứ [guigui nhún vai]

- Giống thiệt [A Vỹ nhìn guigui gật gù]

- Giống gì???? [Guigui ngu ngơ]

- Hum qua Wangzi cũng nói câu y chan bà luôn đó. [A Vỹ]

- Vậy sao??? Wangzi đã nói thế àk [guigui cười nhạt]

- Tui gạt pà làm gì, ko tin thì hỏi Nha Đầu đi, cậu ấy cũng có nghe mà, phải ko Nha Đầu??[A Vỹ]

- Uh, đúng là hum qua wangzi đã nói như vậy đấy, mà lúc nói ra câu đó hình như trông cậu ấy có vẻ hơi buồn [Nha Đầu]

- ủa mà cậu với wangzi có quan hệ gì vậy???? [Nha Đầu hỏi ngây thơ làm guigui lúng túng]

- Chỉ là bạn thuở nhỏ thôi, mà tính chuyện của cậu đi, đừng quan tâm đến chuyện của mình [guigui nói lảng sang chuyện khác]

- Ủa Nha Đầu có chuyện gì àk??? [A Vỹ lanh chanh nhảy chọt vô]

- Ủk, chuyện này cũng có liên quan đến cậu đó [guigui gật gù]

- Liên quan đến tui ák [A Vỹ]

- Ủh, Nha Đầu hẹn cậu giờ chơi lên sân thượng gặp cậu ấy đấy [guigui]

- Nèk gui, cậu nói gì vậy, mình đâu có..... [Nha Đầu đang nói thì bị gui chặn họng lại]

- Nhớ lên đó nha, ông mà ko lên thì biết tay tui [guigui một tay bịt miệng Nha Đầu, một tay thì dơ nắm đấm hù dọa A vỹ]

- Nha Đầu, cậu có chuyện gì cần mình giúp sao??? [A vỹ nhìn Nha Đầu chăm chăm]

- Um..um..... [Nha Đầu ko nói được gì vì vẫn đang bị guigui bịt miệng lại]

- Hỏi nhiều quá, nhớ là ra chơi phải lên sân thượng đó [guigui nhảy vào ko cho Nha Đầu kịp phản hồi]

Reng.....reng.....

- Thôi đến giờ học rồi, về chỗ ngồi đi [guigui đẩy A Vỹ ra khỏi chỗ mình]

- Ủa wangzi sao đến trễ vậy??? [A Vỹ vừa đứng dậy thì đụng trúng ngay wangzi, bên cạnh là pà chặn Tiểu Huân]

- [wangzi ko nói gì chỉ lẳng lẳng bỏ về chỗ ngồi, tiểu Huân nhìn guigui mà nghênh nghênh cái mặt lên trông rất đáng ghét rồi cũng nhanh chóng đi về phía wangzi]
- Cái thằng này, bạn bè hỏi mà cố tình làm ngơ, lạnh lùng cũng vừa thôi chớ [A Vỹ chau mày nhíu mặt nhìn wangzi]
- mà cái cô tiểu Huân này tui thấy sao sao ấy, trông chẳng hiền lành chút nào [A Vỹ nhìn Tiểu Huân dăm chiêu]
- Thуй đi ông, mau về chỗ ngồi đi kìa, thầy sắp vào rồi đó, ờ đó mà nói nhảm nói cùi [guigui đẩy A Vỹ về chỗ và tiết học bắt đầu khi thầy giáo vào lớp]

9. Chương 9

Giờ học bắt đầu trong sự tĩnh lặng và những suy nghĩ khác nhau của mỗi người. Gui đang rất đau, đau vì chính sự thật phũ phàng, đau vì nghĩ rằng wang đã thật sự rời xa cô và đau vì tất cả. Cô rất muốn khóc nhưng không sao khóc được, có lẽ vì nước mắt cô đã cạn hay là vì những giọt nước mắt ấy đang chảy ngược vào tim cô làm nó nổi lên, đau như ai dùng dao đâm vào tim cô. Suốt buổi học gui cứ lẳng lẽ nhìn wangzi và đôi lúc lại nở một ụ cười nhạt nhòa đầy đau xót. Con về phần wangzi thì thật sự anh cũng chẳng hơn gì gui, con tim anh dường như đã chết kể từ cái ngày mà gui nói lời chia tay với anh, thật sự lúc đầu khi gặp lại gui, wang đã rất vui, vui đến mức muốn chạy đến ôm chầm lấy cô nhưng dường như đã có một bức màn vô hình nào đó ngăn cản bước chân của anh tiến về phía gui, để che đi sự yếu ớt tận sâu trong con tim của anh thì wang chỉ còn biết dùng vỏ bọc lạnh lùng, vô cảm để đối xử với gui, đó là cách duy nhất mà anh có thể làm.....

- Reng.....reng..... [tiết học nhanh chóng trôi qua trong yên ả, nhưng lại có một điều gì đó bất ổn xảy ra khi Tiểu Huân đi ngang gui và đưa cho cô một tờ giấy nhỏ]
- Hẹn gặp cô sau giờ học ở phía sau sân trường, nhớ đến đây và chỉ một mình cô thôi. [vâng đó chính là những gì mà trong tờ giấy của Tiểu Huân đưa có viết]
- Này gui mau đi ăn trưa thôi, chắc nhóm của chị hebe đang chờ đấy [Nha Đầu lay lay vai gui làm cô giật bắn người và cất vội tờ giấy vào cặp]
- Uhm, nhưng mà chỉ mình mình xuống căn tin thôi còn cậu và A Vỹ thì phải lên sân thượng. [guigui quay sang nhìn Nha Đầu nháy mắt cười]
- Chuyện.....chuyện này. Gui àk mình chưa sẵn sàng đâu [Nha Đầu nói nhỏ vào tai guigui]
- Đợi cậu sẵn sàng chắc chuyện cũng đã trở rồi. Thôi mình đi trước nha, A Vỹ, Nha đầu giao cho cậu đấy, bye bye [guigui nhanh chóng chạy đi mất]
- Chúng ta đi thôi, chẳng phải cậu có chuyện muốn nói với mình àk [A Vỹ]
- Hả.....àh.....ừm.....đi.....đi thôi [Nha đầu lấp bắp rồi bước đi chậm rãi, vừa đi cô vừa suy nghĩ ko biết phải nói gì với A vỹ]

Trở lại với guigui, sau khi chạy ra khỏi lớp cô xuống căn tin tìm hebe. Vừa đi cô cũng vừa suy nghĩ về mảnh giấy mà Tiểu huân đã đưa ình, cứ mãi nghĩ ngợi nên guigui đi mà va vào một người làm cả hai té ngã xuống đất....

- nèk, bạn.....bạn gì đó ơi, cậu ko sao chứ, mình xin lỗi, mình ko cố ý [guigui vội đứng dậy, nhìn người phía trước mặt mà cứ lúng túng xin lỗi]
- Ko sao đâu, còn cậu có bị đau ở đâu ko [người con trai đứng dậy nhìn guigui mỉm cười thân thiện]
- Àk mình ko sao đâu [guigui cười tươi nhưng thật chất thì bàn tay trái của cô đã bị tầy xước]
- Đưa đây nào [chàng trai đưa bàn tay ra nhìn guigui]
- Đưa gì???? [guigui ngây thơ hỏi]

- Tay cậu, bị thương rồi mà nói là ko sao àk [chàng trai nhìn guigui mỉm cười]
- Àk cái này, hìhì ko sao đâu mà. Xin lỗi cậu nha [guigui cũng cười đáp lại]
- Sao cậu cứng đầu vậy, con gái đừng để bị trầy xước ko khéo là để lại sẹo thì xấu lắm đấy. [chàng trai nắm lấy bàn tay trái của guigui]
- Thật ra thì cũng đâu có đau lắm, cảm ơn cậu đã lo lắng [guigui]
- Đến đây ngồi đi để tôi băng bó cho cậu [chàng trai dìu guigui ngồi xuống ghế đá gần đó rồi lấy một chiếc khăn tay ra băng lại vết thương cho guigui]
- Nèk, cậu tên gì vậy??? [guigui hỏi một cách ngại ngùng]
- tôi tên Tiểu Dục, vừa mới chuyển vào trường, hiện đang học lớp A [Tiểu Dục vừa băng bó vết thương vừa nói]
- Vậy là cạnh lớp mình rồi. Xin chào, mình là guigui học lớp A [guigui mỉm cười thân thiện]
- Uh, xong rồi, nhớ về nhà sát trùng vết thương nhá [tiểu dục]
- Hìhì, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, cảm ơn cậu [guigui]
- Có gì đâu. Mà cậu có chuyện gì cần suy nghĩ àk??? [tiểu dục thắc mắc]
- Sao cậu biết??? [guigui]
- Thì có chuyện suy nghĩ nên mới vô ý đến mức đụng trúng tôi đây này và còn làm mình bị thương nữa chứ [Tiểu Dục]
- Hìhì, thật ra thì..... [guigui cười trừ gãi gãi đầu]
- Thôi được rồi, có thể nói cho tôi nghe cậu đang nghĩ chuyện gì ko??? [Tiểu Dục tò mò]
- Àk chỉ là vài chuyện lặt vặt thôi màk, ko có gì đâu cậu đừng wan tâm [guigui gượng cười]
- vậy thôi, nếu cậu ko muốn nói thì tôi đi đây, bye [Tiểu Dục đứng dậy bỏ đi]
- nèk khoan đã [guigui gọi Tiểu Dục]
- Sao nào??? [Tiểu dục quay lại nhìn guigui]
- Cậu có thật sự muốn nghe chuyện của mình ko?? [guigui]
- nếu cậu muốn nói [Tiểu Dục nhún vai rồi ngồi xuống cạnh guigui]
- Chuyện của mình phức tạp lắm, nói chung là mình đã từng yêu một người, yêu rất nhiều nhưng vì một lý do mà mình bắt buộc phải rời xa anh ấy và đi sang Anh du học, bây giờ mình trở về và nhận ra rằng người con trai mà mình yêu năm xưa đã hoàn toàn thay đổi, anh ấy lạnh lùng, chẳng bao giờ nói chuyện với ai, chẳng màng đến những việc xung quanh và đặc biệt là anh ấy đang rất hận mình, hận đến mức mỗi khi nhìn thấy mình thì anh ấy đã lạnh lùng lại càng lạnh lùng hơn [ko biết vì lý do gì mà guigui lại kể hết tất cả tâm sự của mình ột người mà cô chỉ mới vừa wen trong khoảng phút]
- Để tôi đoán nha, người bạn trai đó là wangzi đúng ko??? [Tiểu Dục]
- Sao.....sao cậu biết wangzi, cậu wen anh ấy àk [guigui bất ngờ]
- Ko wen nhưng cũng biết đôi chút, từ khi vào trường thì tiếng tăm về cậu ta tôi đã nghe ko ít, về tính cách thì người lạnh lùng nhất trong trường này chỉ có mỗi cậu ta thôi [Tiểu dục]
- mình là người có lỗi đúng ko, wangzi trước kia vốn rất vui vẻ và luôn wan tâm đến người khác nhưng chính vì mình mà..... [nói đến đây guigui có vẻ nghẹn ngào]
- Lý do là gì??? [Tiểu Dục]
- Hả??? [guigui nhìn Tiểu dục ngây thơ]
- Lý do làm cậu chia tay với wangzi là gì??? [tiểu Dục]

- Chuyện này.....mình ko thể nói được, vì nếu nói ra thì lại thêm một người nữa phải bận tâm suy nghĩ, đã hai người vì mình mà phải suốt ngày ăn ngủ ko yên rồi, cậu ko cần phải biết lý do đâu [guigui cười gượng]
- Xem ra việc cậu chia tay với wangzi chính cậu cũng là người đau khổ chứ chẳng hạnh phúc gì nhỉ [Tiểu Dục có vẻ hiểu ra sự việc nên ko hỏi gì thêm]
- Nhưng mà cũng thật may, bây giờ bên cạnh cậu ấy đã có người thay thế mình rồi, cũng hi vọng người đó sẽ giúp wangzi trở về con người trước kia [guigui cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía xa xăm]
- Người đó là Tiểu Huân..... [Tiểu Dục]
- Cậu cũng biết chuyện này sao??? Thông tin của cậu quả là nhạy thật [guigui sửng sốt]
- Có gì đâu, nhưng cậu có chắc là wangzi thật sự thích tiểu Huân hay ko hay là chỉ để trả thù cậu [Tiểu Dục]
- Mình ko biết, nhưng mà dù là wangzi muốn trả thù đi nữa thì mình cũng chấp nhận vì người có lỗi là mình mà [guigui]
- Ngốc [Tiểu Dục phán ột câu làm guigui nhìn cậu chăm chăm]
- Sao cậu lại nói mình ngốc [guigui nhún mày]
- Ko phải àk, chia tay với cậu ta là vì cậu có ký do chính đáng và chính cậu cũng đã rất đau khổ còn gì, điều đó chứng tỏ tình yêu của cậu dành cho wangzi vẫn ko thay đổi vậy thì tại sao lại phải chấp nhận để cậu ta trả thù cậu chứ, như vậy cậu ko ngốc chứ là gì [Tiểu Dục]
- Nhưng mình ko còn cách nào khác, nếu mình đau khổ mà có thể để wangzi được vui thì chuyện đó cũng đáng mà [guigui]
- Vậy cậu có khi nào nghĩ rằng một mình cậu chấp nhận đau khổ thì thôi đi nhưng còn những người luôn quan tâm chăm sóc cậu thì sao, họ sẽ vui khi thấy cậu đau khổ àk [Tiểu Dục]
- Nhưng..... [guigui đành pó tay trước những phân tích hết sức logic của Tiểu Dục]
- Cậu nên sống vì bản thân trước đã chỉ có như vậy thì những người quan tâm cậu mới có thể yên lòng [Tiểu Dục]
- Thôi ko nói nữa, cũng sắp đến giờ vào học rồi, cậu mau về lớp đi [Tiểu Dục đứng dậy]
- Nèk, cảm ơn cậu. Ko ngờ chỉ mới wen biết cậu trong vòng có mấy phút thôi mà cậu lại giải được tất cả các nút thắt trong lòng mình một cách dễ dàng như vậy, cảm ơn cậu nhiều lắm [guigui]
- Có gì đâu, chuyện nhỏ ấy mà, tôi cũng chỉ góp ý thôi còn tất cả phải tùy thuộc vào trái tim của cậu kìa [Tiểu Dục]
- Cảm ơn cậu nhiều lắm. Chúng ta có thể làm bạn ko [guigui]
- Thì này giờ chúng ta đã là bạn rồi đấy thôi [Tiểu Dục nhún vai]
- Phải ha, vậy hẹn gặp cậu sau nha [guigui cười tươi]
- Uhm, bye [tiểu dục quay người bước đi còn guigui thì vẫn đang nhìn theo bóng cậu ta dần khuất xa và khẽ mỉm cười, nhưng dường như sự nhớ ra điều gì đó guigui mau chóng rút điện thoại ra và mở nguồn máy, ôi thôi trong máy cô có tất cả gần cuộc gọi nhỏ, tin nhắn, tất cả đều là tác phẩm của Arron và hebe , guigui gọi ngay cho hebe]
- GUIGUI HẢ, EM ĐANG Ở ĐÂU VẬY [vừa bật điện thoại lên thì tiếng hebe đã văng vẳng bên tai guigui làm cô phải để điện thoại ra thật xa ko thôi là thùng mùng nhủ như chơi]
- Hjhj, em đang ở hành lang trường nèk [guigui cười gượng]
- EM ko sao chứ, mà sao lại ở đó [hebe lo lắng]
- Em ko sao, lúc này em lo nói chuyện với một người bạn mà quên mất anh chị, cho em xin lỗi nha [guigui]

- Bạn??? Bạn nào vậy??? [hebe thắc mắc]
- Một người bạn mới wen, khi nào có dịp em sẽ giới thiệu với chị sau. Thôi nha cũng sắp vào học rồi em lên lớp luôn đây [guigui]
- Uh, nhớ cẩn thận nha [hebe căn dặn]
- EM biết rồi mà. Àk mà giờ ra về chị khỏi đợi em nha, chị cứ về trước cùng anh Arron đi [guigui]
- Sao vậy??? [hebe]
- KO có gì, tại hum nay đến phiên nhóm em trực nhật nên em phải ở lại, anh chị cứ về nhà trước em sẽ về sau [guigui]
- Trực nhật àk, em làm nổi ko. Hay để chị cùng Arron qua giúp em [hebe]
- Thôi khỏi, em làm cùng các bạn mà. CHịn khỏi lo nha, anh chị cứ về trước đi. Thôi em cúp máy nha, hẹn gặp chị sau [gui vội cúp máy ko cho hebe kịp nói gì nữa]
- Phù, xúu nữa là tiu rồi [gui cất điện thoại vào túi và thở phào nhẹ nhõm, rồi bước về lớp học, trông cô có vẻ khá hơn sau cuộc nói chuyện với Tiểu Dục]

10. Chương 10

Guigui chạy về lớp và với vẻ mặt đã đỡ hơn trước, trông cô có vẻ thanh thản hơn và đã với đi phần nào sự lo lắng. Vừa bước vào lớp cô đã thấy ngay cảnh Nha Đầu và A Vỹ đang tay trong tay nói chuyện rất vui vẻ.....

- E hèm, đây là lớp học chứ ko phải chỗ tình từ đâu nhé [guigui nói đùa]
- [Nha Đầu và A Vỹ bất ngờ khi thấy gui, cả hai cùng ngượng ngùng và bỏ tay nhau ra]
- Thấy cảnh này chắc là câu chuyện giữa hai người đã thành công mỹ mãn rồi nhỉ [guigui ngồi xuống ghế, nhìn Nha Đầu dò xét]
- Gui này, đừng chọc mình nữa màk [Nha Đầu ngượng chín cả mặt]
- Thì thôi, ko đùa nữa, nhưng màk hai người được như vậy thì cũng phải đãi mình một châu kem đi nhá, dù sao mình cũng có công tác hợp màk [gui cười tinh nghịch]
- Yên tâm đi tui này ko quên pà đâu [A Vỹ vỗ vai Gui]
- Dĩ nhiên là ko quên rồi, hai người mà gạt tui sang một bên là bık tay [gui dơ nắm đấm hù dọa A Vỹ]

—————HỒI TƯỞNG—————

Tại sân thượng, Nha Đầu đang rất lúng túng ko biết phải nói gì, còn A Vỹ thì vẫn bình thường vô tư hóng gió.....

- Chẳng phải cậu có chuyện muốn nói àk, sao im re vậy??? [A Vỹ quay sang Nha Đầu]
- Àk thật ra thì mình..... [Nha Đầu ấp úng]
- Cậu sao??? [A Vỹ nhìn chăm chăm vào Nha Đầu làm cô đã ngượng lại thêm ngượng]
- Mình.....mình muốn hỏi cậu.....cậu.....thật ra cậu có bạn gái ko??? [Nha Đầu dùng hết can đảm ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt A Vỹ]
- Dĩ nhiên là có rồi [A vỹ đứng hình vài giây rồi bình thản trả lời làm trái tim Nha Đầu như tan vỡ]
- Có.....có rồi sao??? [Nha Đầu buồn bã cúi mặt xuống như sắp khóc]
- Uhm, mình có rất nhiều bạn gái màk, có guigui nèk, chị hebe và cả cậu nữa, đây là chưa kể những người bạn thân lúc mình ởh mĩ đấy [A Vỹ nói vô tư]

- Ko....ko phải là bạn gái đó. Ý mình là người yêu cơ [Nha Đầu gần như té ngửa khi nghe A Vỹ giải thích]
- Người yêu??? Hjhj, chuyện này thì.....[A Vỹ giã đầu cười trừ]
-[Nha Đầu im lặng và đặt rất nhiều hi vọng vào câu trả lời của A Vỹ]
- Chuyện này thì chưa. Nhưng sao cậu hỏi vậy??? [A Vỹ]
- A vỹ.....thật.....thật ra thì.....thì mình.....muốn nói, MÌNH THÍCH CẬU [Nha Đầu dùng hết cang đảm nói thật lớn]
- [A Vỹ đứng đơ ra, mặt thì chẳng biểu lộ chút cảm xúc]
- Cậu ko thích mình sao [Nha Đầu bần bã trước phản ứng của A Vỹ]
- Ko sao đâu, có lẽ là mình quá vội vàng rồi. Cậu cứ coi như là mình chưa nói gì nha, thôi mình vào lớp trước đây [Nha Đầu rỏ bước đi trong bần bã]
- Khoan.....khoan đã Nha Đầu. Cậu.....cậu vừa nói gì, có thể nói ình nghe lại lần nữa được ko??????? [A Vỹ kéo tay Nha Đầu lại]
- Mình.....mình nói là.....mình thích cậu [Nha Đầu nói lí nhí]
- Yah, thật.....thật ko. Mình ko mơ đấy chứ [A Vỹ mừng rỡ ra mặt]
- Thật.....thật mà, mình thật sự rất thích cậu, nhưng có lẽ là cậu ko thích mình..... [Nha Đầu lấp bắp]
- Ko, mình thích cậu lắm, thích cậu rất nhiều. Mình thích cậu từ lần đầu tiên gặp mặt cơ, nhưng mà mình cứ sợ là cậu ko thích mình nên..... [A Vỹ chặn họng Nha Đầu nói liên hồi]
- Thật sao, cậu thật sự thích mình sao??? [Nha Đầu ngước mặt lên nhìn A Vỹ]
- Phải, mình thích cậu lắm. Rất thích cậu [A Vỹ ôm chặt lấy nha đầu]

—————KẾT THÚC HỒI TƯỞNG—————

- Vậy thuy tụi này đi nha [A Vỹ đứng dậy nắm lấy tay Nha Đầu]
- Đi đâu, sắp vào học rồi mà [guigui chỉ tay vào đồng hồ]
- Thì đi hẹn hò buổi đầu tiên chứ đi đâu [A Vỹ trả lời tỉnh bơ]
- Nhưng còn trong giờ học mà [guigui]
- Thì có gì cậu nói giúp dùm tụi này đi. Thui bye nha [A Vỹ kéo tay nha Đầu chạy đi ko kịp cho guigui phản ứng gì]
- Hey, đúng là người đang yêu có khác [guigui vừa nói xong thì wangzi từ đâu bước vào lớp làm cô giật bắn cả người, cả hai nhìn nhau, rồi wangzi lạnh lùng bỏ về chỗ ngồi ko có TH bên cạnh nha]
- Wangzi này [guigui dùng hết can đảm bước đến bàn của wangzi]
-[wang nhìn guigui lạnh lùng]
- EM tặng anh cái này, anh nghe đi. [guigui mỉm cười rồi đưa cho wangzi cái Ipod mà lúc sáng cô đã nghe]
- [vẫn ko nói lời nào, wangzi cứ nhìn guigui bằng con mắt lạnh lùng]
- Trong đây có tất cả những bản nhạc mà trước kia anh rá thích đấy, có thể anh nói đúng con người rồi ai cũng có lúc phải thay đổi, có thể loại nhạc anh thích ko còn như xưa nữa nhưng đôi khi nghe lại cũng chẳng sao mà, đúng ko. Anh cứ nghe thử đi, nếu ko thích thì trả lại cho em [guigui đặt cái Ipod xuống bàn trước mặt wangzi và ko quên kèm theo một nụ cười, rồi cô bỏ về chỗ ngồi để lại wangzi bao nhiêu là dấu chấm hỏi chả hiểu việc gì đang xảy ra]
- Guigui àk, mày làm tốt lắm [guigui ngồi vào chỗ của mình và tự động viên bản thân]
- Cô ta đang làm gì ko biết [wangzi nhìn guigui chả hiểu chuyện gì]

Anh đặt headphone vào tai và thật bất ngờ, quá khứ dường như đã dần trở về với anh, trở về những ngày tháng luôn có tiếng cười hạnh phúc của anh và gui, âm nhạc vang lên theo những giai điệu thật nhẹ nhàng, thật ấm áp, những bài hát này đã lâu rồi kể từ ngày chia tay guigui anh ko còn nghe lại nữa, quá khứ tràn về với anh và làm anh nhớ đến tình cảm thật sự tận sâu trong trái tim mình, nhớ đến những giây phút nồng ấm bên người con gái mà anh đã yêu say đắm, yêu chân thành và yêu bằng cả trái tim. Anh nhìn gui từ phía sau lưng và thầm nghĩ.....

- Cô ấy có vẻ đã ốm đi rất nhiều [wang nhìn một cách chăm chú và trong suy nghĩ của anh chỉ còn sự lo lắng chứ ko còn là sự hận thù hôm nào]
- Anh àk [tiếng của Tiểu huân vang lên làm suy nghĩ của wangzi vụt tắt, lại trở về với vỏ bọc lạnh lùng, anh mau chóng cất cái Ipod vào túi]
- Sao anh về lớp mà ko nói với em làm em đi tìm nãy giờ [Tiểu Huân tiến về phía wangzi và ko quên nhìn guigui một cái, một ánh nhìn ko mấy là thân thiện]
- Hình như lúc nãy anh đâu có ăn trưa đâu. Em có mang một cái bánh cho anh nèk, anh ăn đỡ đi ko thôi lát nữa sẽ đói lắm đấy [Tiểu Huân đặt miếng sandwich xuống bàn và mỉm cười với wangzi]
- Cảm ơn [wangzi trả lời gồn lòn rồi cầm miếng bánh lên ăn]
- Anh àk tối nay chúng ta đi xem phim nha, nghe nói là có một bộ phim mới hay lắm đấy [Tiểu Huân làm những cử chỉ thân mật với wangzi, cố tình để guigui nghe thấy, nhìn thấy]
- Ko sao đâu, chẳng có việc gì phải buồn cả. Chỉ cần mình cứ là chính mình, guigui cố lên [guigui khẽ mỉm cười và tự an ủi mình sau đó cô lấy sách vở ra xem lại bài]
- Hứ, giả vờ ko nghe àk, để xem mày còn giả bộ nai tơ được bao lâu [Xun liếc nhìn gui, thầm nghĩ rồi lại quay sang nhìn wangzi mỉm cười]
- Reng.....reng.....

Tiết học lại bắt đầu, do Nha Đầu đã đi chơi cùng A Vỹ nên guigui hỉ biết ngồi học một mình mà ko có ai nói chuyện, cô chăm chú nghe giảng bài, trong lòng cô cảm thấy rất thanh thản, rất bình yên nên mọi việc trở nên rất tốt đẹp với guigui nhưng rồi đến lúc tiếng chuông giờ ra về vang lên thì cũng là lúc Tiểu Huân và guigui sẽ gặp nhau....

- Wangzi àk, hum nay anh cứ về trước nhà, ko cần đưa em về đâu [tiểu Huân quay sang khoác tay wangzi]
 - Được rồi [wangzi lạnh lùng đứng dậy xách cặp tiến về phía guigui, hành động của wangzi mới đầu làm Tiểu Huân cảm thấy lo lắng]
 - Nèk, cô có biết A Vỹ đâu ko??? [wangzi dừng lại trước mặt guigui làm cô bất ngờ]
 - Àk cậu ấy cúp học rồi [guigui]
 - Cúp học??? [wangzi]
 - Cậu ấy và Nha Đầu giờ là một cặp rồi. họ cúp học để đi hẹn hò buổi đầu tiên [guigui mỉm cười nhìn wangzi, khoảng cách của họ giờ đây có lẽ đã rút ngắn được phần nào]
 - ra vậy. thôi tôi về đây [wangzi gật gù hiểu chuyện rồi lạnh lùng bỏ đi, còn guigui thì đứng đó nhìn theo wangzi và mỉm cười]
 - Đi theo tôi mau [Tiểu Huân dùng dục giục chạy lao tới kéo tay guigui chạy đi đến sau sân trường]
- u đối xử với wangzi làm mình ko thể ko bận tâm [Tiểu huân]
- Mình đối xử tốt với wangzi là vì mình đang muốn chuộc lại tất cả những lỗi lầm, những đau khổ mà mình mình đã gây ra cho anh ấy, đợi đến khi nào mình cảm thấy thật thanh thản trong lòng và đợi đến lúc wangzi trở về con người thật của anh ấy thì lúc đó mình sẽ ra đi, vĩnh viễn ko bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy nữa [guigui]
 - Thật ko??? [Tiểu Huân nhìn guigui bằng ánh mắt nghi ngờ]

- Mình ko nói dối cậu đâu, lẽ ra chuyện này mình muốn giữ kín trong lòng cho đến khi mọi chuyện đâu vào đấy rồi mình sẽ âm thầm ra đi, ý định này của mình chưa có ai biết cả, ngay cả những người thân của mình cũng vậy [guigui]
 - Vậy tại sao cậu lại nói ỉn biết [Tiểu Huân]
 - Vì mình ko muốn cậu lo lắng về mối quan hệ giữa mình và wangzi, hãy ỉn thời gian, khi mọi việc đã đâu vào đấy mình sẽ tự động ra đi trong âm thầm, mình hứa với cậu đấy [guigui nhìn tiểu Huân chân thành]
 - Nhưng cậu có nghĩ rằng những hành động của cậu sẽ lại một lần nữa làm lay động trái tim wangzi ko?? Cứ cho rằng cậu ko có ý định quay về với anh ấy nhưng rồi sẽ ra sao nếu khi con người thật của anh ấy quay trở lại mà lúc đó cậu lại một lần nữa bỏ đi ko một lý do, đến lúc đó cậu có nghĩ mọi chuyện sẽ còn tồi tệ đến mức nào ko??? Wangzi, anh ấy rồi sẽ ra sao khi chuyện đau buồn của quá khứ lại một lần nữa tiếp diễn với anh ấy. [Tiểu Huân]
 - mình.....nhưng mình ko còn cách nào khác. Mình chỉ muốn giúp wangzi tìm lại chính con người của anh ấy mà thôi [guigui ko kiềm được nước mắt khi nghe những câu nói của Tiểu Huân]
 - Chuyện đó để mình lo, mình là người yêu của anh ấy và việc tìm lại con người thật của anh ấy sẽ do mình làm. Cậu ko cần phải lo lắng, điều mà cậu có thể làm cho wangzi bây giờ đó chính là hãy để anh ấy dừng nhìn thấy bất cứ hi vọng nào ở cậu, nếu ko anh ấy sẽ lại hi vọng để rồi thất vọng và cả ba chúng ta chẳng ai cảm thấy vui cả [Tiểu Huân cố nhấn mạnh hai chữ “người yêu” để làm guigui đau lòng]
 - Phải rồi, có lẽ mình đã lo chuyện bao đồng rồi, wangzi còn có cậu, nếu như anh ấy thật sự yêu cậu thì chắc chắn anh ấy sẽ vì cậu mà thay đổi [Guigui dường như đã bị những lời nói của Tiểu Huân thuyết phục]
 - Nếu như.....ko có nếu như mà là wangzi thật sự yêu mình, anh ấy rất yêu mình, vậy nên.....cậu biết phải làm gì rồi chứ? [Tiểu huân nói một cách khẳng định]
 - Mình hiểu rồi [guigui nói giọng yếu ớt]
 - Cảm ơn cậu guigui, cậu thực sự là một cô gái tốt, mình mong cậu rồi sẽ tìm được một người thật sự thích hợp với mình [Tiểu Huân nắm lấy tay guigui nhìn cô mỉm cười]
 - Nếu ko có chuyện gì nữa thì mình về trước đây, có lẽ chị mình đang rất lo lắng [guigui]
 - Uh, vậy cậu về cẩn thận nhé [Tiểu Huân]
 - [guigui rút tay ra khỏi bàn tay của Tiểu Huân rồi quay người bước đi, nước mắt cô bắt đầu lăn dài trên má]
 - Đúng là đồ ngốc, cỡ như cô mà muốn tranh wangzi với tôi àk, đợi kiếp sau đi [Tiểu huân nở một nụ cười tự mãn sau khi guigui đã đi khuất, ánh mắt của cô bây giờ làm người khác phải run sợ, cô quay người bước đi]
- Câu chuyện tưởng chừng đã kết thúc và chỉ có hai người là Tiểu huân và guigui biết rõ nhưng vô tình cuộc nói chuyện giữa họ đã để cho người thứ ba nghe được, chàng trai núp sau lùm cây này giờ đã nghe tất tần tật cuộc đối thoại của Tiểu Huân với guigui và cũng đã nhìn thấy được âm mưu thật sự của Tiểu Huân, anh mỉm cười nhìn theo bóng tiểu huân rồi cũng bước đi. Chàng trai đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là người bạn mà guigui mới wen chưa đầy một ngày_Tiểu Dục.

Guigui sau khi bỏ đi thì cô ko về nhà mà đi lang thang khắp nơi, cô ko muốn để hebe hay Arron nhìn thấy vẻ mặt của cô ngay bây giờ. Nước mắt cô ko thể nào dừng lại được, nó cứ rơi và rơi mãi, trời bắt đầu mưa, một cơn mưa rất lớn và kéo dài, nước mưa hòa vào nước mắt của guigui, ông trời như đang đưa vòng tay ra ôm lấy và an ủi cô gái đang đau khổ này, guigui mệt mỏi và ngồi phịch xuống thảm cỏ trong công viên, cô cúi gằm mặt xuống đất, tay chân buông xõa ra như muốn để nước mưa cuốn trôi đi tất cả, từ phía sau có tiếng bước chân đang tiến về phía guigui và một cây dù bỗng xuất hiện che cho cô khỏi ướt.....

- Trời mưa lớn thế này mà cậu ở đây làm gì thế, hay là cậu muốn lợi dụng trời mưa để che đi nước mắt của cậu àk [một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên vai guigui]

- Tiểu Dục, cậu..... [guigui ngẩng đầu lên và thật bất ngờ khi người đứng trước mặt cô lại là Tiểu Dục]
 - Đứng dậy nào, đừng ngồi như vậy nữa ko thôi có ai đi qua trông thấy lại tưởng là tôi ăn hiếp cậu đấy [Tiểu Dục mỉm cười đỡ guigui đứng dậy]
 - Sao cậu lại ở đây [guigui nói mà giọng có vẻ đã khàn đi vì khóc quá nhiều]
 - Thì đây là đường về nhà tôi mà. [Tiểu Dục trả lời bình thản]
 - CỜn cậu sao lại ở đây??? [Tiểu Dục dù đã biết câu trả lời nhưng vẫn cố tình hỏi]
 - Mình.....mình..... [chính xác thì guigui cũng ko biết lý do vì sao cô lại ở đây]
 - Thôi dù sao cũng sắp đến nhà tôi rồi, cậu theo tôi về đó đi còn hong khô quần áo nữa [Tiểu Dục]
 - Nhưng..... [guigui băn khoăn]
 - ko thích àk, vậy để tôi đưa cậu về nhà [Tiểu Dục]
 - Ko.....mình ko muốn về nhà, đưa mình về nhà của cậu đi [guigui]
 - Vậy thì đi [Tiểu Dục mỉm cười như biết trước câu trả lời của guigui]
- Tại nhà Tiểu Dục.....
- Cậu ngồi đi để tôi đi lấy khăn rồi bật lò sưởi lên [Tiểu Dục mời guigui ngồi rồi bước vào trong]
 - [guigui ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách và nhìn ngắm xung quanh]
 - uống trà đi cho ấm [Tiểu Dục đưa cho guigui chiếc khăn và tách trà rồi đi bật lò sưởi lên]
 - Cậu sống ở đây một mình sao??? [guigui nhận lấy tách trà hỏi]
 - Phải. Tôi sống một mình đã năm rồi , lúc trước thì có quần gia sống chung nhưng bây giờ ông ấy mất rồi [Tiểu Dục sau khi bật lò sưởi lên thì ngồi xuống chiếc ghế đối diện với guigui]
 - Vậy còn pa mẹ cậu đâu?? [guigui thắc mắc]
 - Họ sống ở Luân Đôn để tiện cho việc làm ăn của họ [Tiểu Dục trả lời và ánh mắt thoáng buồn]
 - Thế sao cậu lại ko ở cùng họ, về đây làm gì để phải sống một mình [guigui]
 - Tôi ko thích và lại tôi muốn được tự do và cần ko gian của riêng mình đến mới quyết định sang đây [Tiểu Dục]
 - Nói vậy cậu sống ở đây một mình cũng khá lâu rồi, vậy lúc trước cậu học ở đâu, hình như cậu là học sinh mới mà [guigui]
 - Lúc trước àk, năm trước tôi học tại trường Keen lấy đại tên thôi nhưng học được năm thì nghỉ đến bây giờ [Tiểu Dục]
 - Tại sao??? [guigui tò mò]
 - Vì tôi muốn được nghỉ ngơi nên mới tự động xin thôi học rồi đi du lịch vòng quanh thế giới suốt hai năm [tiểu dục trả lời bình thản]
 - HẢ???? [guigui trở mắt nhìn Tiểu Dục]
 - Làm gì mà ngạc nhiên vậy [Tiểu Dục chau mày nhìn guigui]
 - Nói vậy cậu hơn tôi tuổi rồi còn gì [guigui đưa ngón tay lên]
 - RỒi sao???? [Tiểu Dục]
 - ko.....ko sao, chỉ hơi bất ngờ thôi. Mà cậu đúng là thoải mái thiệt muốn học thì học muốn nghỉ thì nghỉ [guigui cười huề]
 - Nèk này giờ cậu điều tra tôi đấy àk, sao cứ hỏi về tôi ko thể [Tiểu Dục nhìn trừng trừng vào guigui]

- hìh, nếu ko nói chuyện đó thì biết làm gì để kéo dài thời gian đây [guigui cười bùn]
- Kéo dài thời gian??? Cậu muốn làm gì đây??? [Tiểu ục nhìn guigui nghi ngờ]
- Chỉ là mình....mình ko muốn về nhà thôi mà [guigui ấp úng]
- Nhưng như vậy thì người hà của cậu sẽ lo lắng đấy [Tiểu Dục]
- Về nhà chỉ càng làm họ lo lắng thêm thôi [guigui thở dài]
- nhưng nói trước nhá, cậu ko được ở lại đây đâu đấy [Tiểu Dục]
- Nhà cậu rộng thế này mà ko có phòng trống sao???? Cho mình ở nhớ một đêm đi mà [guigui chấp tay van xin]
- Cậu có phải là con gái ko vậy?? Nghĩ sao mà dám xin ở lại nhà một người con trai chỉ mới wen chưa tới một ngày chứ [Tiểu Dục chau mày]
- Có sao đâu, hai người hai phong riêng mà, lo gì. Xin cậu đó ỉnh ở nhớ đêm nay đi [guigui làm cặp mắt cún con nhìn Tiểu Dục]
- Ko được là ko được. thôi trời cũng tạnh mưa rồi, cậu đứng dậy đi tôi ấy xe chở cậu về nhà [Tiểu Dục nói dứt khoát]
- Thôi được rồi, được rồi. Cậu ko cho tôi ở lại thì thôi, tôi về đây, khỏi chở mất công, tôi tự về được, bye [guigui đứng dậy về mặt u sầu rồi bước ra cửa]
- Nhớ về thẳng nhà đấy nhá [Tiểu Dục căn dặn]
- Biết rồi [guigui mở cổng rồi tiếp tục đi lang thang khắp nơi]

11. Chương 11

Guigui lại tiếp tục cuộc lang thang của mình mà ko biết đích đến là nơi đâu, cô thần thờ đi khắp nơi như một người vô thức, chẳng cần biết đến những gì xung quanh, chẳng cần quan tâm mọi người đang nhìn về phía cô một cách kỳ lạ, guigui cứ thế mà bước đi trên con đường dài vô tận, và chợt tiếng chuông điện thoại vang lên làm guigui như đã trở về thời giới hiện tại.....

- Alo, chị hebe àk [guigui nhắc máy nghe]
- Guigui, em vẫn đang ở trường àk, có cần chị bảo Arron đến đón em ko, tối lắm rồi đấy [hebe lo lắng]
- Ko cần đâu chị, bây giờ em.....em.....[guigui lúng túng nhìn xung quanh, cô ko thể nói cho hebe biết rằng mình đang lang thang ngoài đường]
- Em làm sao?? [hebe thắc mắc]
- Dạ ko sao, em đang ở nhà của Nha Đầu. Tối nay em ở lại nhà cậu ấy nha chị, chị đừng lo em ko sao đâu [guigui]
- Thật ko??? Vậy cho chị nói chuyện với Nha Đầu đi [Hebe nghi ngờ]
- Nha Đầu cậu ấy đang tắm nên ko tiện nghe điện thoại, chị yên tâm đi em ko sao đâu mà, thôi em cúp máy nha, em đang xem phim đến khúc gây căng rồi có gì mai gặp chị ở trường nha [guigui nhanh chóng nói rồi cúp vội điện thoại]
- Em xin lỗi chị nha, em ko muốn nói dối chị đâu [guigui cất điện thoại vào túi và nói thầm, ánh mắt thì buồn rủ rượi, cả gương mặt xịu xuống]

Rồi cuối cùng gui lại tiếp tục cuộc hành trình của mình, cô đi và đi mãi, chợt trong đầu cô bây giờ chỉ có duy nhất một nơi mà cô muốn đến nhất, nhưng con tim thì vậy nhưng lý trí lại ko cho phép gui làm thế, nhưng rồi trái tim gui cũng đã thắng, nó dẫn lối cho gui bước đi và dừng lại trước cổng biệt thự nhà wangzi, cô đứng chần chờ một hồi lâu, phân vân mãi mà ko biết có nên nhấn chuông hay ko, trong lúc cô định bỏ đi thì Hana bước ra.....

- Guigui là con phải ko??? [vì trời đang tối nên Hana cứ ngỡ ngợ, bà chạy thật nhanh ra cửa]
- Đúng là con rồi, tối thế này sao con lại đến đây, ai đưa con đến, mà sao quần áo của con lại ẩm ướt hết thế [hana đặt tay lên má gui và nhìn khắp người cô với nét mặt đầy ko lắng]
- Dạ con ko sao đâu, con đi bộ đến đây vô tình bị mắc mưa thôi [guigui gượng cười]
- Thôi con vào nhà đi, ngoài này gió lạnh lắm ko khéo con sẽ bị cảm đấy [hana kéo tay guigui vào nhà]
- Con.....nhưng..... [guigui chần chừ vì sợ đụng mặt wangzi]
- Con đừng lo, mam mời con vào nhà mà, wangzi ko làm gì con đâu, mau vào đi [hana như hiểu ý guigui, bà mỉm cười nhìn gui và kéo nhẹ cô vào trong]
- Con ngồi đi [Hana đưa guigui vào phòng khách và chỉ tay về phía ghế sofa mời cô ngồi]
- Mời phu nhân, mời tiểu thư guigui dùng trà [ông quản gia bưng trà ra]
- Cháu cảm ơn ông Lee, ông vẫn khỏe chứ ạ [guigui nhìn quản gia cười nhẹ]
- vâng tôi vẫn khỏe, cảm ơn tiểu thư đã quan tâm [ông Lee nhìn guigui cười hiền từ]
- Wangzi đâu rồi ông Lee [hana]
- Thưa phu nhân, thiếu gia đang đọc sách trong phòng ạ [ông Lee]
- Được rồi, ko còn gì nữa ông cứ làm việc của mình đi [hana]
- Vâng [ông Lee lui vào trong]
- papa Jim chưa về sao ạ [guigui đảo mắt nhìn quanh]
- Àk ông ấy đã sang Mỹ ký hợp đồng rồi, có lẽ là ngày một mới trở về [hana]
- Đạo này con khỏe ko guigui? [hana hỏi nhỏ nhẹ]
- Vâng, con vẫn vậy ạ [guigui cầm tách trà lên uống]
- Vậy àk, nhưng sao mama thấy sắc mặt con có vẻ ko tốt thì phải [hana lo lắng]
- Dạ, có lẽ lúc nãy con đi bộ dưới mưa hơi lâu nên mới vậy thôi, con ko sao đâu [guigui cười nhẹ]
- Nhưng sao trời tối thế này mà con lại đi lang thang một mình ngoài trời mưa chứ, nguy hiểm lắm đấy [hana đặt bàn tay gui vào lòng bàn tay mình]
- Con ko sao đâu, mama đừng lo lắng quá [guigui mỉm cười]
- Vậy thì tốt, con phải biết giữ sức khỏe đấy [hana căn dặn]
- Vâng ạ. Thôi con ko làm phiền mama nữa đâu, con phải đi đây [guigui đứng dậy]
- Nhưng trời tối thế này, hay là tối nay con ngủ lại đây đi [haha]
- Nhưng.... [guigui chần chừ lưỡng lự, nếu từ chối thì tối nay cô sẽ phải lang thang ngoài đường, nếu nhận lời thì cô và wangzi sẽ đụng mặt nhau]
- Ủa wangzi, tối thế này mà con còn đi đâu nữa sao??? [hana thấy wangzi từ trên lầu bước xuống, quần áo thì diện một liên hồi]
- Con.....cô ở đây làm gì??? [wangzi định trả lời thì anh thấy guigui đang đứng bên cạnh hana liền thối lui]
- Àk guigui bị mắc mưa nên ước cả rồi, mẹ mời guigui tối nay ngủ lại nhà mình [hana giải vây trong khi guigui vẫn còn đang lúng túng]
- Mắc mưa???? Bộ cô chưa về nhà sao??? [wangzi nhìn bộ đồng phục trên người guigui thì biết ngay là cô chưa về nhà]

- Àk.....chuyện này.....[guigui ấp úng ko biết phải giải thích làm sao, cô ko thể nói cho wangzi biết là mình đã gặp Tiểu Huân]
 - Thôi được rồi, người guigui ướt thế này rồi hãy để guigui lên phòng tắm rửa thay đồ đã, ko thôi sẽ bị cảm đấy. Mà chẳng phải con có việc ra ngoài àk, sao ko đi đi [hana]
 - Con ko đi nữa, thôi con lên phòng đây [wangzi lạnh lùng bỏ đi]
 - Thôi đừng buồn guigui, chúng ta lên phòng đi, mama sẽ lấy áo cho con thay [hana an ủi rồi đẩy nhẹ vai guigui]
- Sau khi tắm rửa và thay quần áo, guigui bước ra thì ko còn thấy hana trong phòng, cô tò mò nên mở cửa phòng đi tìm vô tình cô gặp wangzi đang đi ở sảnh, và....
- Anh....anh có thấy mama hana ko??? [guigui hỏi một cách nhỏ nhẹ, người thì đứng cách wangzi cả thước chẳng dám đến gần]
 - Bộ tôi là quái vật àk, cô làm gì mà đứng xa dữ vậy, tôi có ăn thịt cô đâu [wangzi chau mày]
 - Oh..... [guigui gật nhẹ rồi từ từ đi về phía wangzi]
 - Quần gia bảo mama đang ở trong bếp đấy [wangzi nói xong thì bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của guigui]
- Ở dưới bếp, hana đang nấu mì cho guigui và wangzi wangzi chưa ăn tối nha , bà có vẻ rất vui trước sự có mặt của guigui, vừa nấu ăn hana vừa mỉm cười hạnh phúc cứ như là mẹ chồng đang nấu ăn cho nàng dâu tương lai vậy, vừa múc mì ra hai tô thì cũng đúng lúc wangzi đi tới, phía sau là guigui đang bước từng bước thật chậm rãi để giữ khoảng cách với wangzi.....
- Hai đứa xuống rồi àk, mau ngồi vào bàn đi, mama nấu mì thịt bò cho hai con này [hana vừa nói vừa bưng hai tô mì thơm phức đặt xuống bàn]
 - Guigui đến ngồi cạnh mama nèk [hana kéo ghế và bảo guigui ngồi vào]
 - Con cảm ơn [guigui cười nhẹ rồi nhanh chóng ngồi vào chỗ]
 - Sao ngon ko con?? [Hana đang chờ câu trả lời của guigui, ánh mắt thì đầy hi vọng]
 - Dạ ngon lắm ạk, lâu rồi con mới được ăn lại món mì thịt bò của mama đấy [guigui vừa thử xong thì vui cười nhìn hana]
 - Ủk mama cũng lâu rồi mới có dịp nấu cho con ăn đấy, thôi con ăn mau đi [hana vui mừng mà ko biết vì sao nước mắt lại rơi]
 - Mama àk [guigui nhìn thấy hana ko mà ko biết rằng nước mắt mình cũng đang rơi]
 - Đây muốn khóc gì thì lên phòng mà khóc, tôi vẫn còn đang ăn đấy [wangzi lên tiếng phá tan bầu ko khí]
 - Cái thằng này, lo ăn đi, ở đó mà phê bình gì ko biết [hana quệt nước mắt chau mày nhìn wangzi]
 - gì chứ, con nói sai àk [wangzi phản bác]
 - hìhì.....[ko biết vì sao mà guigui lại bật cười, có lẽ vì sự trẻ con của wangzi, tuy vẫn còn nét lạnh lùng nhưng rất rõ để thấy rằng wangzi đã ko còn ghét guigui như lần đầu gặp mặt mà nói đúng hơn thì wangzi chưa bao giờ ghét guigui cả đó chỉ là sự ngộ nhận để che đi nỗi đau của anh]
 - Cô cười gì, bộ vui lắm àk [wangzi nhìn guigui chăm chăm]
 - Hìhì.....xin.....xin lỗi anh, chỉ tại em thấy anh trẻ con quá.....hìhì [guigui bật cười và vô tình ánh mắt của wangzi và guigui đụng nhau cả hai ngại ngùng con guigui thì thôi ko cười nữa]
 - Hai đứa này vẫn còn có thể mà, chắc chắn là thế [hana này giờ wan sát guigui và wangzi thật kỹ càng, bà suy nghĩ chắc nịch]
 - Mama àk, mama..... [guigui hươ hươ tay trước mặt hana]
 - hả??? Chuyện gì??? [hana giật mình]

- Mama bị gì vậy??? [guigui thắc mắc]

- Àk ko có gì thôi hai đứa ăn mau đi rồi còn đi ngủ, cũng khuya lắm rồi, guigui lát nữa ăn xong thì con lên phòng nha, mama hơi mệt nên sẽ lên trước [hana nhanh chóng rời ghế và bước đi]

Giờ chỉ còn mỗi guigui và wangzi trong một căn bếp rộng lớn mà lại rất yên ắng, cả hai nhìn nhau rồi lại ngại ngùng, cúi gằm mặt xuống mà ăn chẳng dám ngước lên, ko khí trở nên thật tĩnh lặng, chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ biết cắm đầu ăn, ăn và ăn. Sau khi ăn xong, guigui đem chén bát đến bồn rửa còn wangzi thì tiến về phía tủ lạnh rót nước,.....

- Này..... [wangzi đưa ly nước ra trước mặt guigui]

- Àk, cảm ơn cậu [guigui mỉm cười nhận lấy ly nước rồi ngồi xuống ghế]

- Wangzi.....anh.....[guigui như muốn hỏi một điều gì đó nhưng lại ngại ko nói ra]

- Chuyện gì?? [wangzi ngồi xuống ghế đối diện guigui]

- Àk ko, em muốn hỏi anh một việc được ko??? [guigui ấp úng]

-.....[sự im lặng của wangzi thay cho câu đồng ý]

- Anh yêu tiểu huân đúng ko???? [guigui]

- Có gì ko??? [wangzi lạnh lùng hỏi]

- Ko, chỉ là em muốn hỏi vậy thôi, anh đừng hiểu lầm em ko có ý gì đâu [guigui lúng túng]

- Có thể là yêu mà cũng có thể là ko [wangzi đáp gọn lộn mà chẳng đầu cẳng đuôi]

- ????? [guigui ú ớ chẳng hiểu lời của wangzi là gì]

- Tôi ko yêu cô ấy nhưng bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi nên cũng có thể gọi là yêu [wangzi]

- Oh, [guigui gật gù chứ thật ra ci cũng chẳng hiểu chuyện gì, cô chỉ biết rằng wangzi đã nói bây giờ Tiểu Huân là bạn gái anh ấy nên cũng như lời Tiểu huân nói ban sáng, việc tìm lại con người thật của wangzi sẽ do tiểu Huân làm chứ ko phải là guigui, cô nhìn wangzi và nở một nụ cười buồn]

- Thôi cũng khuya rồi có lẽ mama đang đợi em, em về phòng trước đây [guigui vội đứng dậy bước đi]

Wangzi nhìn theo guigui rồi cũng nở một nụ cười y chan guigui ban nãy, một nụ cười vô hồn, cười mà như khóc, nước mắt chảy ngược vào tim. Anh cũng nhanh chóng đứng dậy, tắt đèn và bước về phòng mình. Một sự yên tĩnh bao trùm lấy cả ngôi biệt thự lộng lẫy, mọi người trong nhà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say chỉ có riêng hai người là cứ trần trọc nằm trên giường mà hai mắt mở to đảo đảo, cả hai cứ suy nghĩ về nhau, suy nghĩ về quá khứ, hiện tại và cả tương lai, và thật nhanh chóng trời cũng đã sáng, những ánh nắng đầu tiên rọi qua khe cửa sổ báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu.....

12. Chương 12

Trời sáng và một ngày mới lại bắt đầu, guigui lồm chồm ngồi dậy, và bước đến gần cửa sổ, cô vươn mình ló đầu ra cửa sổ và vô tình thấy wangzi đang ngồi trên chiếc xích đu trong vườn để đọc sách, guigui đứng lặng nhìn wangzi và khẽ mỉm cười nhưng rồi nụ cười đó cũng nhanh chóng tắt hẳn và thay vào đó là một nét mặt buồn hiu ko chút sức sống, guigui đóng nhẹ cửa sổ lại và bước vào phòng tắm thay bộ đồng phục chuẩn bị đến trường, cô bước đến bàn trang điểm mở cặp của mình và lấy ra một lọ thuốc, uống nhanh một viên thuốc rồi cô vội cất ngay vào cặp, vừa bước xuống nhà thì cô đã đụng ngay wangzi....

- Chào anh [guigui nhìn wangzi gượng cười]

- Chào [một câu nói ngắn gọn và lạnh tanh khiến người khác phải lạnh cả xương sống]

- hai đứa dậy cả rồi sao, mau vào ăn sáng đi này [hana từ trong bếp bước ra]

- Vâng ạ. [guigui lễ phép, bước nhẹ qua người wangzi, một hương thơm nhẹ nhè của hoa hồng phả phất trên người guigui, hương thơm này đã lâu lắm rồi wangzi chưa được ngửi lại, cảm giác thật dễ chịu và thật

sáng khoái, sau khi guigui đã vào bếp, wangzi vẫn còn bị hương thơm ban này lôi cuốn đứng bất động tại chỗ]

- Con sao vậy, ko định ăn sáng àk [hana bước đến đánh mạnh vào vai wangzi làm anh tỉnh giấc]

- Đâu có gì, để con đi thay đồng phục rồi sẽ xuống ngay [wangzi như hoàng hôn lại, anh nhanh chóng bỏ về phòng]

- Guigui con ăn trước đi, wangzi sẽ xuống ngay thôi [hana bước vào bếp mỉm cười nhìn guigui]

- Vâng, mama cũng ngồi ăn với con cho vui [guigui ngồi vào ghế]

- Lát nữa để wangzi chở con đến trường nha [hana bước đến ngồi cạnh guigui]

- Dạ thôi khỏi ạk, con đi bộ cũng được [guigui nhanh chóng từ chối]

- Đâu được, hai đứa học chung trường chung lớp mà sao lại phải đi riêng, cứ để wangzi chở con đến trường, ko bàn cãi gì nữa nếu ko mama sẽ giận con đấy [hana]

- Nhưng.....dạ con biết rồi [guigui định từ chối nhưng lại ko muốn làm hana buồn nên đành ậm ừ cho qua chuyện]

-..... [đúng lúc đó thì wangzi bước xuống kéo ghế ngồi đối diện với guigui, anh chẳng nói chẳng rằng chỉ im lặng ăn bữa sáng của mình cho đến khi hana mở lời]

- Wangzi lát nữa con phải đưa guigui đến trường đấy [hana căn dặn]

-..... [wangzi vẫn im bất]

- Nó ko nói gì tức là đồng ý đấy, thôi con mau ăn đi rồi còn đến trường nữa [hana quay sang mỉm cười với guigui]

- Vâng, mama cũng ăn đi, đừng nhìn con mãi thế [guigui cũng cười đáp lại]

Sau khi ăn xong bữa sáng, wangzi xách cặp bước ra phòng khách, còn guigui thì nhanh chóng bước theo sau, hana nắm lấy tay guigui như ko nỡ để cô đi...

- Guigui ,nhất định là con phải đến thăm mama nữa đấy nhá, mama mong con lắm đấy [hana nắm chặt tay guigui nhìn cô trù mếu]

-..... [guigui ko biết nói gì vì cô nghĩ rằng có lẽ mình sẽ ko quay lại đây được nữa, cô nhìn hana và khẽ mỉm cười]

- Mama nhớ giữ gìn sức khỏe, con cũng sẽ nhớ mama nhiều lắm [guigui ôm chầm lấy hana gượng cười và cố ngăn cho nước mắt ko rơi ra]

- Con cũng vậy, khi nào thấy ko khỏe thì dừng cô sức, hãy nghỉ ngơi cho thoải mái, có rảnh thì đến đây chơi với mama [hana xoa xoa lưng guigui như một lời động viên]

- Thôi cũng trễ rồi, con đi học đây, tạm biệt mama [guigui vẫy tay chào rồi leo lên xe của wangzi]

Chiếc xe nhanh chóng chạy đi trong sự nuối tiếc của hana, bà cứ mãi nhìn theo chiếc xe mà vẫy vẫy tay tạm biệt, được một hồi lâu sau khi chiếc xe đã chạy được một khoảng khá xa thì hana mới bước vào nhà, trên gương mặt hiện rõ sự tiếc nuối. Về phần wangzi và guigui, hai người ngồi cạnh nhau, khoảng cách rất gần nhưng đối với họ thì lại quá xa, xa đến mức họ nhìn nhau mà ko biết nên nói gì, chỉ biết lặng thinh, guigui đưa mắt nhìn ra bên ngoài, wangzi thì chăm chú lái xe, cả hai cứ thế mà làm cho đến khi chiếc xe đã chạy đến gần trường.....

- Anh cho em xuống xe ở đây đi [guigui lên tiếng phá tan bầu ko khí yên tĩnh]

- để tôi đưa cô vào trường luôn [wangzi vẫn chăm chú lái xe]

- ko cần đâu , tới đây là được rồi, em sẽ từ đi bộ vào, nếu ko mọi người sẽ hiểu lắm đấy [guigui]

-....kết.....kết..... [chiếc xe dừng lại và tấp vào lề đường]

- Cảm ơn anh, thôi anh đi trước đi [guigui bước xuống xe, gượng cùi nhìn wangzi]
 - Có thật là cô tự đi được chứ [wangzi tuy giọng vẫn lạnh lùng nhưng vẫn thấy được trong câu nói của anh ko còn gai góc mà thay vào đó là sự quan tâm]
 - Được mà. Anh cứ đi đi [guigui xua xua tay ra hiệu cho wangzi lái xe đi]
 - Àk wangzi..... [guigui ngập ngừng gọi wangzi lại]
 - Chuyện gì??? [wangzi mở cửa kính ra nghe xem guigui nói gì]
 - Cảm ơn anh [guigui mỉm cười]
 - Tại sao lại cảm ơn tôi [wangzi nhìn guigui khó hiểu]
 - Cảm ơn anh vì anh đã cho em ở nhờ lại nhà tối qua [guigui]
 - Chuyện đó thì đừng cảm ơn tôi, người mời cô ở lại là mama tôi mà [wangzi]
 - Dù sao em vẫn cảm ơn anh, bắt đầu từ ngày hôm nay trở đi em sẽ ko làm phiền anh nữa đâu, em hứa đấy. Nếu anh có gặp em trong lớp thì cứ đối xử với em thật bình thường, nếu trước đây em đã có lỗi với anh thì em xin lỗi, em biết chỉ lời xin lỗi thôi sẽ chẳng thể làm mọi chuyện trở lại như lúc ban đầu nhưng..... dù sao thì em vẫn xin lỗi và cảm ơn anh [guigui gượng cười, nơi khóe mắt cô dường như có cái gì cay cay]
 - CÔ bị sao vậy??? [wangzi chẳng hiểu guigui muốn nói gì]
 - Ko có gì, anh chỉ cần biết vậy là được rồi, thôi anh đi trước đi sắp trễ học rồi đấy [guigui cười nhẹ và xua xua tay bảo wangzi chạy đi]
 - [wangzi ko nói gì và cũng nhanh chóng chạy đi để lại guigui với những giọt nước mắt đang lăn dài trên má]
 - Kết thúc rồi anh àk, em sẽ ko làm vướng bận anh nữa đâu, chúc anh hạnh phúc mãi mãi [guigui nhìn theo wangzi miệng thì đang cười nhưng nước mắt lại cứ rơi ra một cách vô thức]
- Trước cổng trường Hebe và Arron đang đi qua đi lại chờ guigui đến, vẻ mặt ai cũng đăm chiêu, lo lắng, kể đi qua, người đi lại và “ rầm”,.....
- Ui da, cái ông này, ông đi đứng kiểu gì vậy, đau quá đi [hebe xoa xoa trán của mình, nhăn nhó khó chịu]
 - Pà còn nói nữa, chứ ko phải tại pà mắt mũi để đâu đâu nên mới đụng trúng tui hả [Arron sờ sờ cảm mình do hebe thấp hơn Arron một cái đầu nha và nhăn như khi ăn ớt]
 - Tha cho ông đó, tui mà ko bận chờ guigui thì ông chít với tui nãy giờ rồi [hebe lườm Arron]
 - Bộ tui sợ bà chắc, tại tui cũng đang chờ guigui nên ko chấp nhất với pà thôi [Arron cũng cố cãi lại]
 - nèk sáng nay bộ ông ăn sáng với canh cải hay sao mà bây giờ tui nói gì ông cũng cãi lại hết zậy [hebe chống nạnh hất mặt nhìn Arron đằng đặng sát khí]
 - Pà.....hứ ko thèm nói với pà nữa guigui đến rồi kìa [Arron yếu thế ko biết nói gì thì thấy từ xa guigui đang đi tới, mừng rỡ anh chạy đến chỗ guigui, hebe thấy vậy cũng chạy theo sau]
 - Guigui, sao tối qua em ko về nhà, có bị gì ko, có ai ăn hiếp em ko, em vẫn ổn chứ....bla.....bla..... [Arron chạy vù đến chỗ guigui hỏi tới tấp làm cô đứng hình ko nói được lời nào]
 - Bốp..... [một chiếc dép phan thẳng vào đầu Arron làm anh ngã chổng quèo xuống đất]
 - Cái ông này hôm nay chắc ầm đầu rồi wá, sáng giờ cứ khùng khùng mãi. [hebe liếc nhìn Arron]
 - Guigui em đến rồi àk, đã uống thuốc chưa?? [hebe nói một cách rất nhẹ nhàng như thể ko có chuyện gì xảy ra]
 - Em ko sao, em uống thuốc rồi. Chắc tối wa chị lo lắng lắm phải ko??? [guigui nhìn hebe gượng cười]
 - Có gì đâu chẳng phải em nói em ở nhà Nha Đầu àk, sao chị phải lo chứ [hebe cũng mỉm cười xoa đầu gui]

- Em xin lỗi [guigui cúi mặt xuống nói lí nhí]
- Ngốc àk, có gì đâu mà em phải xin lỗi. Thôi sắp vào học rồi đấy, em mau vào lớp trước đi, ra chơi chị sẽ sang lớp tìm em [hebe đẩy vai gui về phía trước]
- Vậy em vào trước, bye anh Arron [guigui vẫy tay chào hebe, rồi nhìn xuống đấy vẫy tay chào Arron đang nằm bất động]
- Pà hôm nay bị gì vậy, rõ ràng là lo lắng thấy mồ mà còn giả vờ như ko có chuyện gì. Vớ lại chẳng phải tối qua bà cũng gọi điện cho Nha Đầu rồi àk, guigui đâu có ở đó. [Arron đứng bật dậy nhìn chăm chăm vào hebe]
- Thì nghe lời ông đó, tui để cho nó tự nhiên khi nào nó cần tôi thì sẽ tìm đến tôi thôi [hebe nhún vai]
- Trời có phải là pà ko vậy, hebe hung dữ ngày nào sao tự dưng hum nay hiền đột xuất vậy ta, chắc hôm nay trời có bão quá [Arron cười trêu hebe]
- Ông nói ai hung dữ hả?? [hebe nhìn Arron đằng đằng sát khí]
- hìhì, xin lỗi chị hebe dễ xương, chị hebe ko có hung dữ chỉ là hơi bà chằn chút thôi [Arron trêu hebe rồi nhanh chóng tẩu thoát]
- Ông.....ĐỨNG LẠI CHO TÔI [hebe tức sôi máu, mặt thì đỏ lên bừng bừng chạy rượt theo Arron]

13. Chương 13

Guigui bước đi thần thờ đang định vào lớp học nhưng thay vì vào cửa thì guigui mém chút nữa là đụng trúng ngay bức tường do ko chú ý, cũng may có một bàn tay chạm vào vai cô từ phía sau lưng, cô quay người lại và mỉm cười.....

- Tiểu Dục, sao cậu lại ở đây???? [guigui]
- Còn cậu, ko vào lớp mà định làm gì vậy?? [Tiểu Dục]
- Ồ, mình đang định vào lớp mà [guigui ngơ ngác]
- Vậy àk, nhưng cửa lớp bên này còn phía sau lưng cậu là bức tường mà, cậu là tiên hay quỷ mà định đi xuyên tường vậy [Tiểu Dục nói đùa]
- Hìhì.....tại..... [guigui đơ họng chỉ biết gãi đầu và cười huề]
- Tại với bị cái gì, mém chút nữa là có cục u to đùng trên trán rồi đó cô nương [Tiểu Dục chỉ tay lên trán guigui mỉm cười]
- Sao tối qua ngủ ở nhà người ta ngon hem??? [Tiểu Dục nhìn guigui bằng ánh mắt dò xét]
- Cậu.....bík sao??? [guigui ấp úng]
- Thấy cử chỉ của cậu tối qua là tôi nghi dù có chết cù cũng ko về nhà, nên tôi đã đi theo phía sau cậu cho đến lúc cậu vào nhà cậu ta [Tiểu Dục nhún vai bình thản]
- Đã biết trước như vậy sao lúc đó ko ình ở lại nhà cậu, còn theo mình làm gì cho phí công [guigui bĩu môi]
- Nè nè tiểu thư, nếu tôi ko làm vậy thì cậu có cơ hội gần gũi cậu ta chắc, ko cảm ơn thì thôi còn trách móc àk [Tiểu Dục cốc nhẹ vào đầu guigui]
- Ồ, cậu nói cũng đúng, có lẽ đó là lần cuối... [guigui gật gù, vẻ mặt thì xịu xuống như sắp khóc]
- Gì mà lần cuối, lại gỡ trò gì đây??? [Tiểu Dục gắt hỏ nhìn guigui nghi ngờ, hai tay chống vào tường ép sát guigui như ko cho cô tẩu thoát]
- Hìhì, ko.....ko có chuyện gì hết. Thôi sắp trễ rồi mình vào lớp đây, gặp sau nha [guigui cố đẩy Tiểu Dục ra và máu chóng chạy vào lớp]

- Cậu đúng là cô gái ngốc nhất trên đời này đấy [tiểu Dục nhìn theo guigui lắc đầu rồi cũng quay đi bước về lớp]
- Phù, xém nữa là tiêu [guigui chạy vào lớp và ngồi ngay vào chỗ thờ vào nhẹ nhõm mà ko bík rằng có biết bao nhiêu con mắt đang nhìn cô chăm chăm mà gần nhất là Nha Đầu và A Vỹ]
- Gì.....gì mà nhìn mình ghê vậy??? [guigui quay sang thì bắt gặp ngay bốn con mắt đang nhìn cô nghi ngờ]
- Khai mau, cậu ta là ai???? [Nha Đầu áp sát người guigui làm cô phải nghiêng ra phía sau]
- Cậu ta nào???? [guigui ngơ ngác]
- bà còn giả bộ nai tơ àk, chớ ai vừa nói chuyện với bà trước cửa lớp [A Vỹ nhảy vào bon chen]
- Àk đó là bạn mới của mình, cậu ấy tên Tiểu Dục học kế bên lớp mình nèk [guigui cười vô tư làm cho vô tình tìm ai đó nhói lên]
- bạn mới mà thân mật vậy sao? Khó tin thật [Nha Đầu vẫn còn hoài nghi]
- Thật mà, ko tin thì ra chơi mình dẫn cậu đi gặp cậu ấy [guigui nói giọng chắc nịch]
- Nèk đừng nói tối qua bà ko về nhà mà ởh nhà cậu bạn mới gì đó nha [A Vỹ]
- Sao ông bík tối qua tui ko về nhà ? [guigui]
- Tối qua chị hebe có gọi điện ình hỏi cậu có ởh cùng mình ko. Mà lúc đó thì mình đang đi chơi với A Vỹ nên.... [Nha Đầu giải thích]
- Nói vậy là chị hebe bík mình nói dối sao. Mà nè cậu đúng là trọng sắc khinh bạn nha, chưa gì chuyện của mình đã đem đi nói cho A Vỹ nghe hết rồi [Guigui gia vờ trách móc]
- Hjhj, tại lúc đó A vỹ đang đi chơi với mình mà đương nhiên là cậu ấy phải nghe rồi [Nha Đầu cười huề]
- hai người coi chừng tui đó nha [guigui lườm A Vỹ và Nha Đầu]
- nèk bà kia bà lảng sang chuyện khác nhanh quá nhỉ, tui đang hỏi pà tôi qua bà ởh đâu mà [A Vỹ]
- Ởh thì.....[guigui ấp úng]
- Thì sao? Bộ cậu ởh nhà cậu bạn mới đó thiệt hả?? [Nha Đầu hỏi tới tấp]
- Làm gì có chứ, hai người đừng có nghĩ bậy bạ nha [guigui vội xua tay chối]
- Vậy chứ bà ởh đâu??? [A Vỹ]
- Tui.....[guigui đang ấp úng ko bík trả lời thế nào, cô ko thể nói rằng mình đã ởh nhà wangzi]
- Reng.....reng.....
- Hjhj, đến giờ học rồi, có gì ra chơi nói típ hen [cũng nhờ tiếng chuông reo kịp lúc mà guigui tạm thời thoát tội]
- Guigui và cậu bạn lúc này có vẻ thân lắm anh nhĩ [Tiểu Huân này giờ thấy wangzi mãi hìn guigui ko thôi nên quyết định chọc tức anh]
- Hơi đâu mà lo chuyện bao đồng, thầy vào rồi học đi [câu nói lạnh tanh của wangzi làm Tiểu huân tức sôi máu]

Giờ học bắt đầu, hôm nay mọi hành động, cử chỉ của guigui dường như ko còn tập trung vào wangiz nữa, cô chú tâm vào học bài, lâu lâu lại quay sang đùa giỡn với Nha Đầu và A vỹ, cười nói vui vẻ. Có lẽ cô đng cô ngăn ko ình suy nghĩ đến wangzi nữa nên cô cô tình tìm hết người này đùa giỡn đến người khác đùa giỡn để ko có thời gian nghĩ đến wang, còn wangzi hôm nay lại khác, ánh mắt của anh luôn tập trung về guigui, anh quan sát nhất cử nhất động của cô, lâu lâu lại cười nhẹ khi thấy nụ cười tinh nghịch trẻ con của gui, Tiểu huân thấy vậy tức sôi máu, chỉ biết lặng im chứ ko thể làm gì, cô cứ cầm cây viết trên tay và dùng nó nhàu

nát cả quyển tập, ánh mắt hướng về guigui đầy cảm phần.....giờ ra chơi đã đến, guigui mau chóng chạy ra ngoài để ko bị A Vỹ và Nha Đầu tra tấn.....cần tin.....

- [guigui bước vào cần tin và tìm một chỗ thoáng mát để ngồi đợi hebe và Arron]
- Chị hebe, đây này [vừa thấy hebe thì guigui đã đứng dậy vẫy vẫy tay gọi]
- Chào em [theo sau hebe là nhóm bạn của cô, họ vẫy tay chào guigui]
- EM chào anh chị [guigui cũng mỉm cười đáp lại]
- Sao hôm nay em xuống sớm vậy?? [Arron nhắc ghế ngồi cạnh guigui]
- Em sợ anh chị đợi nên xuống trước [guigui mỉm cười]
- Còn Nha Đầu và A Vỹ đâu??? [hebe]
- Àk chắc lát họ xuống ngay ấy mà. Thôi hôm nay mọi người thích ăn gì cứ gọi nha, em bao cho [guigui cười tinh nghịch]
- Sướng quá, vậy bọn chị ko khách sáo nha [Ella nghe tới ăn thì tươi tắn]
- Dạ, các anh chị cứ thoải mái gọi đi [guigui cười đáp]
- Nghe nói hum nay có món gà rán với khoai tây chiên ngon lắm, chị ăn món đó [Ella hí hửng]
- Vậy còn anh Chun, anh ăn gì??? [guigui]
- Cho anh giống vậy?? [Chun]
- Còn chị Sel và anh Jiro??? [guigui]
- Ừm, chị đang ăn kiên cho chị xà lách trộn được rồi [Sel]
- Ăn gà nóng lắm ko tốt cho da mặt, cho anh súp khoai tây đi [Jiro]
- Vậy còn anh, và chị [guigui xoay sang nhìn Arron và hebe]
- Em ăn gì anh ăn này [Arron mỉm cười]
- Chị sao cũng được [hebe nhún vai]
- Vậy mọi người đợi lát nha, em đi gọi món [guigui đứng dậy]
- Chị đi với em [hebe cũng đứng dậy theo guigui]
- ừm [hai chị em dắt tay nhau đi]

Sau khi gọi món xong hebe và guigui về bàn ngồi và cùng ăn vui vẻ, vừa ăn mọi người vừa nói chuyện rất nhộn nhịp, họ cười nói một cách vô tư, lâu lâu thì nghe vài tiếng cãi vã của Jiro và Ella, hay vài tiếng đánh nhau của hebe và Arron, sau khi ăn xong mọi người tạm biệt guigui và về lớp, guigui cũng vẫy tay chào rồi bước lang thang trên hành lang, đi ngang qua phòng dạy nhạc, guigui thấy cửa mở nên tò mò bước vào trong, một cây đàn piano màu đen bóng loáng đập vào mắt cô, cô bước đến gần cây đàn và lướt nhẹ những ngón tay lên bàn phím, và những nốt nhạc dần được phát ra trở thành một bản nhạc du dương, nghe rất êm tai, guigui chú tâm vào đàn mà ko biết ngoài cửa có một người đang nhìn chăm chú về phía cô và lắng tai nghe cô đàn một cách say mê

ể tụi tui hỏi mới đúng, pà sao vậy, sao cứ ngồi thần thờ như người mất hồn thế [A Vỹ]

- Có gì đâu, chỉ suy nghĩ vài chuyện thôi mà [guigui]
- Thiệt hèm đó, có gì thì nói ra để tui và A Vỹ cũng chia sẻ với cậu [Nha Đầu nghi ngờ]
- thật là ko có gì mà, hai người đừng có lo lắng thế, tui bí thế nào là tốt ình mà [guigui mỉm cười]
- vậy ra về pà đi ăn kem với tụi tui hèm, tui bao [A Vỹ]

- thôi đi, ra về thôi có hẹn ọ, với lại đi theo hai người làm gì tự nhiên lại trở thành kỳ đà cắn mũi àk [guigui cười tinh nghịch]
 - Pà này ới gì vậy, dù gì chuyện của tui này thành công là cũng nhờ sự động viên cổ vũ của pà màk, dù ao cũng phải để tui này hậu tạ chứ [A Vỹ]
 - Bík rồi nhưng để dịp khác đi, hôm nay tui thật sự là ko đi được [guigui]
 - Vậy thì thôi, lần khác cũng được, ủa mà cậu hẹn với aj vậy, đừng nói là anh chàng ban sáng nha [Nha Đầu]
 - Làm gì có, tui hẹn với người khác, pà đừng có ỏh đó mà đoán già đoán non nha [guigui chỉ tay vào trán Nha Đầu]
 - Hjhj, tui thấy pà dạo này ghê lắm nha, sao tui nghi ngờ wá đi [Nha Đầu]
 - pà mới là ghê gồm đó, mới làm bạn gái A Vỹ chưa bao lâu mà đã học theo cái tinh tò mò của ổng rồi [Guigui]
 - nèk nèk, tui tò mò khi nào chứ, cái này người ta gọi là wan tâm bạn bè đó [A Vỹ phản bác]
 - Ủh thì wan tâm, hai người cứ mà wan tâm típ đi ha, dù sao thì thấy hai người như vậy tui cũng vui lây, nhớ là phải luôn luôn hạnh phúc đó nha [guigui mỉm cười]
 - thoj mệt hai người wá chuẩn bị học đi kìa [guigui lấy sách vở ra chuẩn bị vào học]
 - Reng.....reng.....
- Giờ học típ tục bắt đầu, guigui chăm chú nghe giảng bài và cố gắng ko suy nghĩ về wangzi nữa, nhưng mọi hành động của cô hôm nay có gì đó rất khác lạ mà nếu ai để ý kĩ thì cũng sẽ thấy được sự khác lạ đó, trong câu nói của guigui như có gì đó ẩn ý, dường như guigui sắp phải đi đâu đó rất xa và đang muốn tìm cách chào tạm biệt mọi người trong âm thầm. Cuối cùng thì giờ ra về cũng đến, guigui dọn dẹp cặp vở và ra sau sân trường đợi Tiểu Huân.....
- Xin lỗi cậu nha, cậu đợi có lâu ko, mình phải chào tạm biệt wangzi nên đến trễ [tiểu Huân hối hả chạy đến chỗ guigui]
 - Có gì đâu, cậu có gì cần nói với mình..... [guigui cười nhẹ]
 - Àk.....chuyện.....chuyện này hơi khó nói. Nếu mình nói ra sợ rằng cậu sẽ nghĩ là mình ích kỷ..... [Tiểu Huân ngập ngừng]
 - Ko sao đâu, cậu cứ nói đi [guigui giục]
 - Mình muốn nói về chuyện giữa cậu và wangzi..... [Tiểu huân giả vờ ngại ngần xem thái độ của guigui]
 - CỐ chuyện gì sao???? [guigui]
 - Chuyện mà cậu đã hứa với mình.....là.....là cậu sẽ rời xa anh ấy, ko xuất hiện trước mặt anh ấy nữa.....chuyện đó [Tiểu huân]
 - Mình hiểu cậu muốn nói gì rồi, cậu yên tâm đi kể từ ngày mai mọi chuyện sẽ quay về lúc mình chưa xuất hiện tại nơi này [guigui cười nhạt]
 - Thật ko??? [tiểu huân hớn hở nhưng bík mình đã wá đà nên mau chóng kiềm chế cảm xúc]
 - Nhưng như vậy có khó khăn cho cậu ko, và cậu sẽ đi đâu, trở về Anh àk [Tiểu Huân nhẹ giọng tỏ ra đồng cảm với guigui]
 - ko, hiện tại thì mình ko thể way về Anh, pama mình còn bên đó mình ko muốn họ lo lắng [guigui]
 - Vậy cậu tính đi đâu [Tiểu Huân]
 - Nơi đó.....cậu ko cần bík thì hơn, dẫu soa lời mình đã hứa chắc chắn mình sẽ thực hiện [guigui nói giọng chắc nịch]

- Ừm, mình bík rồi, mình thật sự rất cảm ơn cậu, guigui àk [tiểu Huân nắm lấy tay guigui]
- Cậu ko cần cảm ơn mình đâu, mình chỉ xin cậu một việc thôi, được ko??? [guigui]
- Việc gì, cậu nói đi?? [tiểu huân]
- Sau khi mình đi rồi, cậu hãy luôn bên cạnh và yêu thương wangzi, nếu một ngày nào đó anh ấy có thể way trở về con người như trước kia thì xin cậu đừng làm cho con người đó lại biến mất thêm một lần nữa [guigui nói đến đây thì khóe mắt đã cay cay]
- Điều đó đương nhiên, wangzi là tất cả mạng sống của mình, mình sẽ ko bao giờ để anh ấy đau khổ [Tiểu Huân]
-rung.....rung..... [điện thoại của guigui rung lên]
- Mình xin lỗi, mình nghe điện thoại [guigui cầm điện thoại trên tay và ra một góc đứng]
- Em nghe đây chị hebe [guigui bấm nút trả lời]
- Em đang ở đâu vậy, sau vẫn chưa ra công trường [hebe lo lắng]
- Emsẽ ra ngay, em có chút việc trong lớp, chị chờ em tí [guigui]
- Ừk, chị bík rồi [Hebe]
- Vậy lát gặp chị, bye chị [guigui cúp máy và quay lại nhìn Tiểu Huân]
- Mình phải về đây, chào tạm biệt cậu [guigui]
- Cậu hãy giữ gìn sức khỏe [Tiểu huân bước đến ôm lấy guigui]
- Chào cậu [guigui quay người bước đi trog sự buồn bã, con tim dường như đang bị ai bóp chặt]
- Tạm biệt guigui, tôi ko muốn phải gặp lại cô lần nữa đâu [Tiểu Huân nhìn theo guigui bằng ánh mắt sắc lẹm]
- Tại sao phải dồn người ta vào bước đường cùng thế chứ [từ phía sau tiểu Huân giọng một người con trai vang lên]
- Cậu là ai [Tiểu Huân quay lại nhìn người con trai đó chau mày khó chịu]
- [người con trai ko nói gì]
- A tôi nhớ ra cậu rồi, cậu là người ban sáng đã thân mật với nhỏ guigui trước cửa lớp [Tiểu Huân sực nhớ ra là ai bík rồi hen]
- Tại sao phải làm vậy??? [Tiểu Dục nhìn chăm chăm vào tiểu huân]
- Cậu nói gì tôi ko hiểu [Tiểu huân giả ngây ngô]
- Tôi đã nghe hết cuộc đối thoại giữa cô và guigui, tại sao phải làm vậy chứ??? [Tiểu Dục gặng hỏi]
- Tôi chả làm gì cả, là do nhỏ đó tự muốn đi thôi [Tiểu Huân trừng mắt nhìn Tiểu Dục]
- Thế àk, vậy còn cái này [tiểu Dục móc trong túi ra một cái máy ghi âm và bật nút phát]
- Cậu có chuyện gì muốn nói với mình sao??? [guigui hỏi một cách ngây thơ]
- [Tiểu Huân im lặng chẳng nói gì, cô đang nén cơn giận để ko bị bùng phát]
- Tiểu Huân àk, cậu ko sao chứ [guigui bước đến chạm vào vai Tiểu Huân]
- Mình ko sao. [Tiểu Huân quay người lại đối diện với guigui và nở một nụ cười hiền lành giả tạo]
- Oh, vậy cậu có chuyện gì muốn nói với mình sao??? [guigui gật gù rồi nhìn Tiểu Huân bằng cặp mắt chờ đợi]
- Guigui mình đã biết chuyện quá khứ của cậu và wangzi rồi [Tiểu Huân nói nhỏ nhẹ đến mức có thể, bộ mặt vẫn rõ ra bình thản]

- Quá....quá khứ???? [guigui sợ sệt lùi dần về phía sau]
- Cậu đừng lo, mình đã biết hết và rất thông cảm với cậu. Cậu ko cần phải sợ đâu [Tiểu Huân mỉm cười nhìn guigui]
- Vậy.....vậy cậu muốn nói gì [Guigui bình tĩnh lại và đứng đối mặt với Tiểu Huân]
- Dù mình ko biết lý do vì sao năm xưa cậu chia tay với wangzi nhưng mà guigui àk bây giờ đã khác rồi, wangzi bây giờ là bạn trai của mình và mình ko thể để mất cậu ấy được, cậu hiểu ý mình chứ [Tiểu huân nhìn guigui bằng ánh mắt tội nghiệp]
- Mình hiểu nhưng có lẽ cậu đã hiểu nhầm chuyện gì rồi, mình và wangzi bây giờ chẳng là gì của nhau cả [guigui cố gãi thích]
- Có thể cậu nói đúng, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cậu mà thôi còn wangzi, anh ấy..... [Tiểu Huân giả vờ buồn bã]
- Wangzi??? Cậu yên tâm đi wangzi rất hận mình cho nên cậu ko cần phải lo rằng anh ấy sẽ quay lại với mình [guigui cười buồn]
- Nhưng cách cậu đối xử với wangzi làm mình ko thể ko bận tâm [Tiểu huân]
- Mình đối xử tốt với wangzi là vì mình đang muốn chuộc lại tất cả những lỗi lầm, những đau khổ mà mình mình đã gây ra cho anh ấy, đợi đến khi nào mình cảm thấy thật thanh thản trong lòng và đợi đến lúc wangzi trở về con người thật của anh ấy thì lúc đó mình sẽ ra đi, vĩnh viễn ko bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy nữa [guigui]
- Thật ko??? [Tiểu Huân nhìn guigui bằng ánh mắt nghi ngờ]
- Mình ko nói dối cậu đâu, lẽ ra chuyện này mình muốn giữ kín trong lòng cho đến khi mọi chuyện đâu vào đấy rồi mình sẽ âm thầm ra đi, ý định này của mình chưa có ai biết cả, ngay cả những người thân của mình cũng vậy [guigui]
- Vậy tại sao cậu lại nói ình biết [Tiểu Huân]
- Vì mình ko muốn cậu lo lắng về mối quan hệ giữa mình và wangzi, hãy ỉnh thời gian, khi mọi việc đã đâu vào đấy mình sẽ tự động ra đi trong âm thầm, mình hứa với cậu đấy [guigui nhìn tiểu Huân chân thành]
- Nhưng cậu có nghĩ rằng những hành động của cậu sẽ lại một lần nữa làm lay động trái tim wangzi ko?? Cứ cho rằng cậu ko có ý định quay về với anh ấy nhưng rồi sẽ ra sao nếu khi con người thật của anh ấy quay trở lại mà lúc đó cậu lại một lần nữa bỏ đi ko một lý do, đến lúc đó cậu có nghĩ mọi chuyện sẽ còn tồi tệ đến mức nào ko??? Wangzi, anh ấy rồi sẽ ra sao khi chuyện đau buồn của quá khứ lại một lần nữa tiếp diễn với anh ấy. [Tiểu Huân]
- mình.....nhưng mình ko còn cách nào khác. Mình chỉ muốn giúp wangzi tìm lại chính con người của anh ấy mà thôi [guigui ko kiềm được nước mắt khi nghe những câu nói của Tiểu Huân]
- Chuyện đó để mình lo, mình là người yêu của anh ấy và việc tìm lại con người thật của anh ấy sẽ do mình làm. Cậu ko cần phải lo lắng, điều mà cậu có thể làm cho wangzi bây giờ đó chính là hãy để anh ấy đừng nhìn thấy bất cứ hi vọng nào ở cậu, nếu ko anh ấy sẽ lại hi vọng để rồi thất vọng và cả ba chúng ta chẳng ai cảm thấy vui cả [Tiểu Huân cố nhấn mạnh hai chữ “người yêu” để làm guigui đau lòng]
- Phải rồi, có lẽ mình đã lo chuyện bao đồng rồi, wangzi còn có cậu, nếu như anh ấy thật sự yêu cậu thì chắc chắn anh ấy sẽ vì cậu mà thay đổi [Guigui dường như đã bị những lời nói của Tiểu Huân thuyết phục]
- Nếu như.....ko có nếu như mà là wangzi thật sự yêu mình, anh ấy rất yêu mình, vậy nên.....cậu biết phải làm vì rồi chứ? [Tiểu huân nói một cách khẳng định]
- Mình hiểu rồi [guigui nói giọng yếu ớt]
- Cảm ơn cậu guigui, cậu thực sự là một cô gái tốt, mình mong cậu rồi sẽ tìm được một người thật sự thích hợp với mình [Tiểu Huân nắm lấy tay guigui nhìn cô mỉm cười]
- Nếu ko có chuyện gì nữa thì mình về trước đây, có lẽ chị mình đang rất lo lắng [guigui]

- Uh, vậy cậu về cẩn thận nhé [Tiểu Huân]

-..... [guigui rút tay ra khỏi bàn tay của Tiểu Huân rồi quay người bước đi, nước mắt cô bắt đầu lăn dài trên má]

- Đúng là đồ ngốc, cớ như cô mà muốn tranh wangzi với tôi àk, đợi kiếp sau đi [Tiểu huân nở một nụ cười tự mãn sau khi guigui đã đi khuất, ánh mắt của cô bây giờ làm người khác phải run sợ, cô quay người bước đi]

Nghe xong đoạn ghi âm mà toàn thân tiểu huân như đông lại, mặt tái đi thấy rõ, tay chân cô như rã rời, chẳng thể đứng vững nữa, nhưng thấy Tiểu Dục vẫn đang nhìn mình nên cô cố né nỗi sợ và nói giọng hùng hồn....

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi, tôi chỉ nói đúng sự thật thôi mà [Tiểu Huân tròn mắt nhìn Tiểu Dục]

- vậy được, nếu cô nói đây là sự thật thì tôi sẽ đem đoạn ghi âm này cho bạn trai cô nghe thử xem phản ứng cậu ta ra sao [Tiểu Dục cười nửa miệng]

- Cậu.....cậu.....thật ra cậu muốn gì [tiểu Huân gằn giọng]

- Đơn giản thôi, hãy trả lại những gì mà cô đã lấy đi của guigui [tiểu Dục bình thản nói]

- trả lại ưk?? Thật nực cười, tôi đã lấy gì của cô ta đâu mà lại phải trả [Tiểu Huân cười khinh]

- Cô nghĩ vậy àk, wangzi thì sao?? Cậu ta là của cô àk [Tiểu Dục]

- Dĩ nhiên, wangzi vốn là bạn trai tôi mà [Tiểu Huân nghênh mặt]

- Bạn trai??? Nếu thông tin của tôi là đúng thì hầu như tất cả các nữ sinh của trường này đều đã từng là bạn gái cậu ta và họ cũng chỉ là vật thể thân của guigui mà thôi, cô cũng ko ngoại lệ đâu [Tiểu Dục]

- Ai nói chứ, tôi ko phải vật thể thân của nhỏ đó, wangzi thật sự yêu tôi [Tiểu Huân bức xúc]

- Cô đừng tự dối lòng mình, wangzi vốn chỉ yêu mình guigui thôi, cô cũng bí rõ điều đó mà [Tiểu Dục]

- Nói dối, nhỏ đó thì có gì hơn tôi, nhưng gì nó có tôi đều có thậm chí là hơn nó gáo trăm ngàn lần, tại sao wangzi lại ko yêu tôi [tiểu Huân nói mà như hét lên]

- Vậy sao, nhưng tôi lại thấy guigui có một thứ hơn cô, mà ko chỉ có mình tôi thấy, kể cả wangzi cũng thấy, và tất cả những ai đã từng tiếp xúc với guigui đều thấy, đó là tấm lòng, guigui luôn bí nghĩ cho người khác, bí hi sinh vì người khác, bí yêu bằng cả tấm lòng chân thành [Tiểu Dục]

- Cậu nói nghe hay lắm, vậy tại sao năm trước cô ta lại bỏ rơi wangzi [Tiểu Huân]

- Điều đó ko phải để tôi hay cô có thể hỏi mà phải để chính wangzi hỏi. [Tiểu Dục]

- Wangzi sẽ ko bao giờ nói chuyện với cô ta đâu, anh hận cô ta, rất hận [Tiểu huân]

- Nếu cô đã nói wangzi rất hận guigui vậy tại sao cô còn phải tìm mọi cách để ly gián họ. Chỉ có một nguyên do duy nhất đó là vì cô đang sợ hãi, và cô bí chắc rằng nếu ko mau chóng can thiệp thì wangzi sẽ lại rung động lần nữa, đúng ko??? [tiểu Dục]

- Anh đừng tỏ ra chuyện gì cũng bí, tôi ghét nhất loại người như vậy đấy [Tiểu Huân]

- Tôi chẳng bí chuyện gì cả, nhưng chính những hành động của cô đã làm cho người khác ko muốn bí cũng phải bí [Tiểu Dục]

- Nói tóm lại hi anh muốn gì??? [tiểu Huân ko còn đủ can đảm để nghe Tiểu Dục nói nữa]

- Tôi đã nói rồi mà, hãy trả lại cho guigui những gì mà cô đã lấy và hãy trở về là một cô gái ko toan tính, ko thủ đoạn [Tiểu Dục]

- Nếu tôi ko làm thì sao??? [Tiểu huân]

- Thì đoạn ghi âm này cộng thêm đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa tôi với cô này giờ sẽ sớm nằm trong tay wangzi thôi [tiểu Dục ban này nhân lúc Tiểu huân ko để ý nên đã nhấn nút ghi âm]
- Anh.....tại sao anh lại vì nhỏ đó mà làm những chuyện này, hay là anh cũng yêu nó rồi, anh đừng tỏ ra cao thượng trước mặt tôi [Tiểu Huân cười khinh]

14. Chương 14

- Tôi ko yêu guigui, tôi cũng ước gì người tôi yêu sẽ là cô ấy chứ ko phải người đang đứng trước mặt tôi [Tiểu Dục nhìn Tiểu Huân giọng nói dịu hẳn]
 - Anh.....anh yêu tôi [tiểu huân chỉ tay vào chính mình nhìn Tiểu Dục như ko thể tin được]
 - hahaha, thật nực cười, anh muốn biện minh ình thì cũng nên tìm cách khác, tôi với anh ko wen ko bik vậy mà anh dám nói là yêu tôi sao, ko thể tin được [Tiểu huân xua xua tay cười khẩy]
 - Tin hay ko đó là chuyện của cô, tôi cũng ước là mình sẽ ko yêu cô đấy [Tiểu Dục nghiêm giọng]
 - Anh.....anh nói thật.....nếu là vậy tại sao anh còn giúp nhỏ gui, anh bik là tôi ko ưa nó mà [Tiểu huân tự nhiên bik có thêm người thăm thích mình giọng hồng hách hẳn lên]
 - Tôi yêu cô nhưng ko có nghĩa là tôi sẽ giúp cô [Tiểu Dục trả lời tỉnh bơ]
 - A, tôi hiểu rồi. hay là anh cũng như nhỏ gui,muốn cướp tôi khỏi tay của wangzi chứ gì, nói cho anh bik tôi ko bao giờ chấp nhận chia tay wangzi chỉ vì một tên khờ dại như anh đâu [Tiểu Huân ngênh mặt] tự tin quá ss ời]
 - Tôi chưa bao giờ có ý định đó và cả guigui cũng vậy. [tiểu Dục]
 - Nếu đã vậy thì anh nên tránh xa chúng tôi ra, đừng can thiệp vào chuyện này nữa [Tiểu Huân]
 - Tôi ko thể [Tiểu Dục]
 - Anh.....anh như vậy là sao đây. [Tiểu huân tức giận]
 - tôi ko thể để guigui ra đi trong đau khổ như vậy và cũng ko muốn cô để tiếp tục trở thành một con người tàn nhẫn nữa [tiểu Dục]
 - tàn nhẫn, yêu thì phải tranh giành, mà có tranh giành thì dĩ nhiên phải có kẻ thắng người thua, tôi có làm gì sai chứ [Tiểu Huân]
 - Nhưng cô có thực sự yêu wangzi hay ko, hay là chỉ muốn núp sau cái bóng của anh ta mà làm càng làm phách, ý thể hiếp người, cô có thực sự yêu wangzi hay là chỉ muốn chiếm đoạt để cậu ta trở thành vật chiếm hữu của cô, từ bỏ đi nếu ko cô sẽ phải đau khổ và wangzi, kể cả guigui cũng sẽ đau khổ [Tiểu Dục]
 - Tôi ko muốn nghe nữa, dù sao ngày mai guigui cũng đã đi rồi và wangzi sẽ wen được cô ta, tôi chỉ cần có như vậy. Nếu anh dám chia rẽ tôi và wangzi bằng cuộn băng ghi âm ngớ ngẩn đó thì anh sẽ ko yên với tôi đâu và hãy nhớ cho rõ TÔI KO BAO GIỜ YÊU ANH. [tiểu Huân nhấn mạnh từng chữ rồi đâm đầu bỏ chạy vì lòng cô bây giờ đang rất sợ hãi, sợ rằng nếu còn nghe tiểu Dục nói nữa thì cô sẽ trở nên yếu đuối]
 - Rồi cũng sẽ đến lúc cô phải quay về với vị trí cũ của mình, tại sao phải tự mình làm đau mình chứ [Tiểu Dục nhìn theo bóng TH buồn bã rồi cũng bỏ đi]
- Quay trở về với guigui, sau khi chào Tiểu Huân thì cô tức tốc chạy ra cổng trường nơi hebe cùng bạn bè đang đứng đợi có cả A Vỹ và Nha Đầu.....
- Ủa, sao các anh chị lại ở đây??? [guigui chạy tới thì ngẩn ngơ nhìn bạn bè của hebe và Arron đang đứng chờ]
 - Hjhj, hôm nay trời đẹp tụi chị định rủ nhau ra ngoại ô chơi, em muốn đi hem?? [Sel tươi cười]
 - Ngoại ô sao??? [guigui ngẩn ngơ]
 - phải đó guigui, mình và A Vỹ định đi ăn kem thì gặp anh chị, họ rủ tụi mình cùng đi nèk [Nha Đầu]

- Đi nha guigui, ngoại ô thoáng mát tốt cho tâm trạng của em lắm đó [Arron]
- tâm....tâm trạng, em làm gì có tâm trạng chứ. [guigui lấp bắp]
- Em hơi đầu mà nghe lời ổng nói chứ, mà dù sao chị em mình cũng đi đi, từ lúc về đây chúng ta cũng chưa đi đâu xa mà [hebe]
- “ cũng tốt, có cơ hội để mình tạm biệt họ” [guigui trầm nghĩ]
- Dạ được ăk [guigui gật đầu mỉm cười]
- Hay quá, vậy giờ tui mình về nhà thay quần áo rồi chuẩn bị một số thứ sau một tiếng thì tập trung tại nhà hebe , ok [Ella]
- Ừa ra ngoại ô thì phải chuẩn bị cái gì, đi tay ko là được rồi [Jiro gãi đầu ngơ ngác]
- Ông này, ra ngoài ko mang theo đồ ăn nước uống ăk [Ella lườm Jiro]
- Cần chi, ra đó rồi mua cũng được mà [Jiro nhúng vai và “bốp” một chiếc dép bay thẳng vào đầu br ko thương tiếc]
- Mua, mua mua, cái gì cũng mua, sao ko bít tự đem đi cho đỡ tốn kém hả, người gì đầu mà hoang phí [Ella mắng xối xả vào mặt Jiro]
- Êh pà kia dù sao tui cũng là anh rể tương lai của bà đó nha chưa, ăn nói cho lịch sự chút đi, ko thì..... [Jiro đang ngon trớn thì bị cái nhìn sắc lẹm của Ella ko bít sao tự dừng ko nói gì được nữa]
- Thì sao??? Cũng cũng đã nói ông chỉ là anh rể tương lai thôi mà, còn bây giờ là hiện tại, mà hiện tại thì ông chỉ là một con khỉ lông vàng ngu ngốc, lạnh chanh, nhiều chuyện, mắc bệnh tự sướng giai đoạn cuối..... [Ella chửi jiro ko thương tiếc]
- hix hix, Sel ơi em gái em mắng anh kia, em đòi lại công bằng cho anh đi [Jiro ko cãi được nên mè nheo với Sel]
- Em xin lỗi, cái này là do anh tự chuốc lấy em pó tay [Sel làm ngơ]
- Hix hix, Chun ơi cứu tao [Jiro quay sang Chun]
- Tự làm tự chịu [Chun phán một câu lạnh lùng làm Jiro té ngửa]
- Thôi thôi, làm ơn còn đứng ở đây cãi nhau nữa thì trời tối mất làm sao mà đi chơi được nữa, chúng ta phải đi sớm nếu ko tối nay về nhà ko kịp đó [hebe can ngăn]
- hừ, tha mạng cho ông đó. [Ella liếc Jiro]
- Rồi bây giờ chúng ta về nhà đi, một tiếng sau tập trung tại nhà hebe [sau câu nói của Sel thì mọi người nhanh chóng ai về nhà nấy]
- Một tiếng sau.....
- Mọi người đông đủ hết rồi đúng ko?? [Arron]
- Ừk [all]
- vậy xuất phát thôi [Arron]
- Vèo.....vèo..... chiếc xe BMW bóng loáng lần lược phóng đi, Ella cùng xe với Chun, Sel với Jiro, Nha đầu với A Vỹ, còn chị em gui và Be thì đương nhiên là cùng xe với Arron. chiếc xe chạy với vận tốc kinh hồn và trong vòng ko đầy một tiếng họ đã có mặt tại ngoại ô.....
- Wao, đẹp tuyệt [ss nhà ta bước xuống x và ko hên mà gặp họ cùng đồng thanh, khung cảnh xung quanh cực kỳ thoáng mát, ko khí trong lành và ko có tiếng ồn như ở nơi thành thị phức tạp]
- Chúng ta qua gốc cây bên đó ngồi đi [Nha Đầu chỉ tay về phía một cây cổ thụ cao to đầy bóng mát]
- Xong, mời các tiểu thư an tọa [các thiếu gia chạy đến chỗ gốc cây, trải tấm bạc ra và mời các nàng ngồi]

- Ổi đây thoải mái thiệt hen [Ella]
- Ủk, trong lành mát mẻ và đặc biệt là phong cảnh rất đẹp [Hebe tấm tắc ngợi khen]
- Êh thôi tui mình lấy đồ ra ăn đi, xong rồi cùng đi chụp vài tấm hình lưu niệm [Ella]
- Chun lấy cái túi kia dùm tui [Ella chỉ tay về phía cái túi to đùng phía sau lưng Chun]
- Ủa chị đem theo gì mà nhều vậy [A Vỹ thấy cái túi to đùng nên thắc mắc]
- Sao nặng vậy nèk [Chun cầm cái túi lên nhăn nhó]
- Là đồ ăn đó [Ella cầm lấy cái túi và mở toang nó ra, bên trong nào là bánh quy, gà rán, khoai tây chiên, hamburger, bánh snack.....vv.....vv]
- Trời chỉ đi chơi thôi mà bộ bà đem hết đồ trong tủ lạnh nhà bà theo luôn đó hả [hebe trở mắt nhìn vào đồng đồ ăn mà Ella mang theo]
- Ko đâu, đây chỉ mới phân nửa thôi, Ella định mang hết đồ ăn ở nhà đi nhưng mà tui cản lại đó [Sel]
- Pà đúng là hay ghê, ăn còn hơn heo nữa mà sao còn giữ được dáng mi thon thế nhỉ, dù ko có thân hình chữ S nhưng mà nhìn pà chẳng giống người háo ăn chút nào [Jiro nói đùa mà đâu bık đang có một cơn núi lửa sắp trào dâng]
- Heo nèk, thân hình chữ S nèk, háo ăn nèk, dám nói tui giống heo hả, tui cho ông thành heo giống tui luôn, chết đi [Ella ném hết tất cả những gì có thể ném vào Jiro và rượt br chạy vòng vòng làm mọi người có một trận cười hả hê]
- Ủa mọi người có thấy guigui đâu ko??? [đang vui thì hebe chợt nhớ đến guigui, cô nhìn quanh tìm kiếm]
- Hình như là ở ngoài bờ sông, lúc nãy em thấy guigui đi về hướng đó [Nha Đầu chỉ tay về phía bờ sông]
- vậy àk, để chị ra đó tìm xem sao [hebe đứng dậy chạy ra bờ sông, còn mọi người thì vẫn típ tục xem bộ phim hành động cực kỳ hấp dẫn giữa Ella và Jiro]
- Em làm gì ởh đây vậy, sao ko ra đó chơi cùng mọi người [Hebe đặt tay lên vai gui và ngồi xuống cạnh cô]
- Bờ sông này quả là đẹp thiệt chị ha [guigui mỉm cười nhìn ra phía xa]
- Ủk, nó xanh ghê [hebe]
- Nhìn cảnh vật ởh đây tự nhiên em nhớ trang trại của nhà mình quá [guigui]
- trang trại??? [hebe]
- Ủhm, chị còn nhớ ko, lúc nhỏ vì sức khỏe em ko tốt nên papa đã mua một mảnh đất và lập ra một trang trại để em có thể ởh đó [guigui]
- Sao chị wên được chứ, lúc đó chị em mình còn nghịch ngợm chạy ra chuồng ngựa và kết quả là chị vì muốn leo lên lưng ngựa nhưng rốt cục lại bị nó đá một phát ko bık trời trắng gì luôn [hebe cười vui khi nhớ về chuyện xưa]
- Phải rồi, vì lúc đó ko bık nên chị mới leo lên lưng con Leo em đặt đại tên thôi, là con ngựa yêu quý nhất của guigui đó , mà con ngựa đó lại là con khó trị nhất nữa, lúc đó em sợ quá khóc quá trời, còn chị thì vì bị té đau quá nên cứ nhăn nhó rồi **** rửa con Leo suốt mấy ngày [Guigui]
- Em nói chị mới nhớ, con ngựa đó lúc ấy cũng chỉ bé tí teo bằng chị em mình thôi vậy mà cứng đầu thấy sợ luôn, nhưng mà cuối cùng nó lại ngoan ngoãn cho em cỡi mới lạ chứ [hebe]
- Vì vậy nên papa mới quyết định cho riêng em con Leo đó, mà ko bık bây giờ nó ra sao rồi ha [guigui]
- Chắc là tốt mà, ởh đó có chú Elvis trông nom nữa màk, ủa mà sao tự dưng em lại nhắc đến trang trại vậy [hebe thắc mắc]
- Ko có gì, tự nhiên em thấy nhớ nên nói vậy thôi [guigui cười gượng]
- HEBE, GUIGUI, LÀM GÌ NGOÀI ĐÓ VẬY, MAU VÀO ĐÂY CHỤP HÌNH NÈK [Arron gọi vọng ra]

- Thôi chị em mình qua đó đi với mọi người đi [hebe đứng dậy nắm lấy tay guigui, hai chị em vui vẻ chạy đến chỗ mọi người]

- cười nào [all đồng thanh tạo dáng để Jiro chụp hình]

- Jiro mau qua đây chụp chung đi [Sel vẫy tay gọi, Jiro đặt chế độ chờ rồi nhanh chóng nhảy vào chụp chung nhưng ko may bị vấy cục đá nên ngã nhào và tấm hình được chụp khi đầu Jiro đang ở dưới đất còn hai chân thì chổng lên trời]

Mọi người cùng nhau chơi đùa vui vẻ, trời cũng mau chóng sập tối, họ lên xe về nhà, ai cũng đang nhoẻn miệng cười rất tươi, tạm biệt nhau rồi mỗi người một phía, Arron chở be và gui về đến trước cổng nhà....

- Tối rồi, hai người vào nhà đi, sáng mai tui qua chở đi học [Arron]

- EM chào anh, chúc anh ngủ ngon [guigui bước xuống xe]

- Bye [hebe vẫy tay chào rồi cả hai chị em tung tăng bước vào nhà]

- Thôi tối rồi em mau lên phòng ngủ sớm, sáng mai còn đi học nữa [hebe]

- Dạ, chúc chị ngủ ngon [guigui]

- Ủk, em cũng ngủ ngon [hai chị em tạm biệt nhau rồi ai về phòng nấy và lăn đùng ra ngủ một giấc đến sáng, nhưng chỉ có hebe là ngủ thôi còn guigui thì cứ trằn trọc suốt đêm chẳng thể nào chợp mắt]

Sáng hôm sau.....

- Cốc.....cốc.....cốc.....

- ủa guigui sao em còn chưa dậy thay đồ, đến giờ đi học rồi mà [hebe bước vào thì thấy guigui vẫn còn trằm chằm nằm trên giường]

- Em hơi mệt nên ko đến trường được, chị xin phép dùm em một ngày nha [guigui giọng mệt mỏi]

- EM sao vậy, ko khỏe à [hebe đến gần sờ vào trán guigui nhưng ko thấy nóng]

- Ko sao, em chỉ hơi choáng thôi, em ko đi học được đâu [guigui]

- Ủhm, chị bí rồi, vậy em nghỉ ngơi đi nha, chị sẽ vào trường xin phép giúp em [hebe]

- EM bí rồi, cảm ơn chị [guigui mỉm cười]

- Vậy nhà, chị đi học đây, nếu thấy ko khỏe thì nhớ gọi cho chị [hebe đứng dậy]

- Chị à, sau khi tan học chị nhớ về sớm nha, em có chuyện muốn nói, chị gọi cả anh Arron nữa [guigui]

- Có chuyện gì vậy??? [hebe]

- Đợi chị đi học về em sẽ nói, thôi chị đi đi, chắc là anh Arron đang chờ đấy [guigui]

- Ủk, vậy chị đi đây, em nghỉ ngơi đi [hebe vừa rời khỏi phòng thì guigui ngồi bật dậy bước đến gần cửa sổ, nơi có thể nhìn ra bên ngoài]

- Ủa pà đây còn guigui đâu??? [Arron hỏi khi thấy hebe ra một mình]

- Guigui ko khỏe nên hôm nay nó ko đi học nữa, lát tui với ông sang lớp nó xin phép dùm [hebe]

- VẬY à, con bé co sao ko?? [Arron lo lắng]

- Ko sao đâu, chỉ hơi mệt thôi, mau đi học đi sắp trễ rồi [hebe]

- ừk [Arron mở cửa xe cho hebe rồi nhanh chóng chạy đi]

Từ phía trên lầu, sau tấm rèm cửa phòng guigui, cô đang nhìn theo hebe và Arron, ánh mắt buồn hẳn đi.....

15. Chương 15

Trường Anh Khai.....

- Hebe, Arron đây này [vừa thấy xe của Arron chạy tới gần cổng trường Ella hươ hươ tay ra hiệu]
- Pà xuống đi tui đi gửi xe [Arron dừng xe và hebe bước xuống]
- Ủa sao guigui ko đi với chị??? [A Vỹ thắc mắc]
- Guigui hơi mệt nên hôm nay ko đến trường [hebe]
- Guigui có sao ko chị, cậu ấy ko khỏe chỗ ào ắc [Nha Đầu sốt sắn]
- ko sao, nó chỉ hơi choáng thôi. [hebe]
- Nèk vào căn tin ăn sáng đi rồi lên lớp mọi người [Ella]
- Ừk [all]

Lớp A.....

- Hôm nay ko có guigui, chán wá đi [Nha Đầu nhìn vào ghế trống bên cạnh thở dài]
- Guigui chỉ nghỉ có một ngày thôi mà, làm gì mà em lo thế [A Vỹ]
- Từ khi guigui vào lớp tới giờ ngày nào em với cậu ấy cũng ngồi cạnh nhau trò chuyện vậy mà hôm nay vắng cậu ấy sao em thấy buồn wá [Nha Đầu]
- Thì ngày mai pà gui lại vào, lúc đó hai người tha hồ mà nói chuyện [A Vỹ an ủi]
- Nhưng em có linh cảm ko tốt cho lắm [Nha Đầu]
- Linh cảm gì??? [A Vỹ thắc mắc]
- EM cũng ko bí nữa, chỉ thấy là hơi bất an thuj [Nha Đầu]
- Thôi được rồi đừng lo nữa, ra về chúng ta cùng đi ăn kem chịu ko??? [A Vỹ]
- Ừhm [Nha Đầu]
- Reng.....reng.....

Tiết học bắt đầu thiếu vắng sự có mặt của guigui, ngoài Nha Đầu và A Vỹ ra thì vẫn còn có một ánh mắt cứ hướng nhìn về phía chỗ ngồi của guigui, wangzi cảm thấy lạ khi guigui ko đến lớp, suốt buổi học anh chẳng tập trung được gì mà cứ như người mất hồn, bần thần suy nghĩ, anh định đến hỏi A Vỹ nhưng ngại nên cũng im bật, khắp người cứ như nóng ran lên, lo lắng ko yên, còn Tiểu Huân thì mỉm cười thỏa mãn dù có hơi tức khi thấy wangz lo lắng. giờ ra về đã đến, như lời căn dặn của guigui ban sáng, tiếng chuông vừa vang lên thì Hebe đã nhanh chóng lôi Arron ra khỏi lớp và phóng xe về nhà, vừa mới bước vào phòng khách thì Arron và hebe đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức tỏa ra từ trong nhà bếp, cả hai tò mò bước vào và thấy trên bàn ăn có đầy rẫy những món ngon được trang trí rất tỉ mỉ và bắt mắt, guigui bước ra trên tay còn bưng ba ly machiato nóng hổi.....

- Anh chị về rồi ắc, hôm nay em xuống bếp trở tài anh chị ăn thử rồi cho ý kiến nha [guigui mỉm cười nhìn Bube]
- Ủa guigui, chẳng phải em nói là mệt ắc, sao lại vào bếp mà còn làm biết bao nhiêu là món thế này [Arron chỉ tay vào các đĩa thức ăn trên bàn]
- EM thấy khỏe rồi nên mới xuống bếp làm vài món, anh chị ngồi đi [guigui kéo ghế mời Bube]
- Cái này mà là vài món ắc, còn hơn cả một bữa tiệc thịnh soạn nữa chứ [hebe ngơ ngác]
- thôi được rồi anh chị đừng thắc mắc nữa, mau ăn đi cho nóng [guigui gấp thức ăn vào chén Arron và hebe]
- Hôm nay em bị sao vậy gui, nói thật đi đừng giấu chị nha [hebe nghi ngờ]

- Chị hebe àk, em muốn chị giúp em xin nghỉ học ở trường [guigui e dè]
- WHAT??? Nhưng tại sao??? [Bube bất ngờ đồng thanh, bỏ ngay chén cơm đang cầm trên tay xuống bàn và hỏi tới tấp]
- Em muốn nghỉ học [guigui]
- Nhưng tại sao, em phải cho chị bí lý do chứ [hebe]
- EM muốn trở về trang trại của nhà mình ở một thời gian sau đó có thể em sẽ về Anh [guigui]
- trang trại???? trang trại nào vậy???? [Arron ngỡ ngác]
- Nhà tui có một trang trại ở cách thành thị rất xa, chỗ đó cũng gần giống như nơi mà hum qua chúng ta đi chơi đó. Nhưng mà sao tự dưng em lại muốn về trang trại chứ??? [Hebe giải thích cho Arron rồi way sang nhìn guigui]
- Nói thật với chị thì em mệt mỏi lắm rồi, mọi việc ở đây cũng coi như là em đã giải quyết xong hết nên em muốn về trang trại nghỉ ngơi sau đó sẽ quay trở về anh và mãi mãi ko bao giờ về đây nữa [guigui giọng run run]
- Có phải lại là tên wangzi đó ko, để anh đi xử nó [Arron bức xúc đứng dậy]
- Anh Arron, đừng đi, Em ko muốn có thêm ai bí chuyện này, ít nhất là cho đến lúc em ra đi vì vậy em mong anh chị hãy giúp em. [guigui ko kiềm được nước mắt và bật khóc]
- Được rồi nếu em muốn đi thì chị sẽ đi cùng em [hebe]
- CẢ anh nữa, hai người đi đâu anh sẽ đi theo đó [Arron]
- Ko được, anh chị hãy để em ra đi một mình, em muốn được yên tĩnh [guigui can ngăn]
- nhưng chị ko yên tâm để em đi như vậy [hebe]
- Về trang trại còn có chú Elvis nữa màk, có gì em sẽ nhờ chú ấy, chị yên tâm đi [guigui]
- Lẽ ra chị ko nên đưa em quay lại đây, nơi này đối với em là một nơi quá đau buồn [hebe bật khóc]
- Ko đâu, em ko hối hận khi quay trở về. Về đây em đã wen được những người bạn tốt và chị cũng vậy, đó chẳng phải là niềm vui hay sao [guigui nắm lấy tay hebe]
- Nhưng về đâu em gặp lại wangzi và nó chính là vết thương mãi mãi ko thể lành trong tim em [hebe]
- Ko, được gặp lại wangzi và bík rằng anh ấy đang sống tốt là em đã rất vui rồi, em ko cần gì hơn cả. việc của em đã xong và đến lúc em phải ra đi [guigui]
- nhưng nếu em đi mà ko cho anh chị theo thì anh chị làm sao mà chăm sóc em được [Arron]
- Anh Arron, em rất cảm ơn anh vì bấy lâu nay đã vì em mà làm nhiều việc. EM lớn rồi và có thể tự chăm sóc bản thân. Điều duy nhất em mong anh có thể giúp em bây giờ đó là khi em đi rồi anh hãy thay em chăm sóc và luôn ở bên cạnh chị hebe, anh có thể giúp em ko??? [guigui]
- Thì bấy lâu nay anh vẫn luôn bên cạnh hai người màk [thấy hebe và guigui khóc, Arron cũng sụt sùi theo]
- Vậy là em an tâm rồi. Chị hebe chị cho em đi nha [guigui]
- Chị có thể nói ko hay sao, nhưng mà em phải nhớ giữ gìn sức khỏe, mỗi ngày phải gọi điện cho chị, ko được làm việc nặng nhọc, ko được suy nghĩ nhiều.... [hebe căn dặn đủ điều]
- Em bík rồi màk. À em muốn nhờ anh chị một việc..... [guigui]
- Chuyện gì?? EM nói đi [Arron]
- Chuyện em đi đâu anh chị đừng cho bất kỳ ai bík cả, em muốn càng ít người bík càng tốt [guigui]
- Nhưng cả A vỹ và Nha Đầu em cũng ko cho họ bík hay sao??? [hebe]

- EM nhờ chị đưa cho hai người họ lá thư này, ngoài ra đừng nói gì với họ cả, em ko muốn lại có thêm người vì em mà lo lắng [guigui]
 - Vậy em định khi nào sẽ đi [hebe sụt sùi cầm lấy lá thư]
 - Ngày mai [guigui dứt khoát]
 - Sao nhanh vậy?? [Arron hốt hoảng]
 - Em đã quyết định rồi [guigui]
 - Vậy để chị gọi báo cho chú Elvis bík, có gì chú ấy sẽ ra đón em [hebe]
 - Dạ. Àk, còn lá thư này em nhờ chị đưa cho các nhóm của chị Sel [guigui]
 - EM làm cứ như là sẽ mãi mãi từ đây nơi này ko bằng, chẳng lẽ em ko định quay về đây thật sao??? [Arron]
 - Em ko bík [guigui]
 - Còn nữa em nhờ anh chị một việc cuối cùng [guigui]
 - Em nói đi [hebe]
 - Nếu một ngày nào đó wangzi có hỏi về em thì chị cũng đừng cho anh ấy bík chuyện gì cả, lẽ cả lý do mà em đã ra đi năm trước, được ko chị [guigui]
 - Đến giờ này mà em còn nghĩ cho cậu ta sao [hebe bức xúc]
 - Dù sao thì người có lỗi cũng là em mà chị, chị giúp em nha, cả anh Arron nữa [guigui]
 - Ủk, chị bík rồi, nhưng chị nói trước sẽ ó một ngày chị ko kiềm nổi tức giận mà cho cậu ta một trận đấy, đến lúc đó em đừng có can ngăn chị [hebe]
 - Cả anh nữa, cứ nhìn mặt tên nhóc đó là anh đã muốn đánh rồi [Arron mặt hầm hầm]
 - Tùy anh chị thôi, có lẽ đến lúc đó thì em đã ko còn xuất hiện trước mặt anh ấy nữa rồi [guigui]
 - [chẳng bík nói gì hơn, hebe và Arron đành im lặng]
 - Thôi anh chị mau ăn đi, thức ăn nguội hết rồi này [guigui quệt nước mắt và mỉm cười]
 - ừk, phải ăn chứ, ông ngồi xuống ăn đi, đừng đứng đó nữa [Hebe cũng quệt nhanh nước mắt và kéo tay Arron ngồi xuống ghế]
- Guigui, hebe và Arron, cả ba người đều mang những tâm trạng xót xa, đau đớn nhưng lại cố gắng mỉm cười để làm cho đối phương ko phải lo lắng. Sau bữa cơm tối, Arron tạm biệt gui và be rồi quay về nhà. Hiện giờ chỉ còn lại chị em gui, cả hai dắt tay nhau lên phòng guigui.....
- Để chị giúp em xếp đồ [hebe thấy chiếc vali để cạnh giường nên gọi ý giúp]
 - DẠ [gui mỉm cười]
 - Guigui này, đến trang trại rồi em nhớ phải tự chăm sóc mình và thường xuyên gọi điện và E mail về cho chị nha chưa [hebe]
 - EM bík rồi, chị đừng lo lắng gì cho em cả. [guigui]
 - Em định ở bao lâu??? [hebe]
 - Đến khi nào em thật sự cảm thấy thoải mái thì em sẽ quay về Anh [guigui]
 - Vậy là em ko trở lại đây nữa [hebe]
 - Nếu ko có việc gì ngoài ý muốn thì em cũng ko còn lý do gì để về nữa [guigui]
 - Vậy còn wangzi thì sao, hai năm rồi em cũng chẳng thể quên được cậu ta, vậy lần này ra đi em sẽ làm thế nào [hebe]

- Em ko thể quên wangzi được và em sẽ giữ mãi hình ảnh anh ấy trong tim mình [guigui bật khóc]
 - Tội nghiệp em gái chị, chị xin lỗi vì đã ko làm được gì cho em [hebe ôm lấy guigui khóc cùng cô]
 - ko đâu, chị đã làm cho em rất nhiều việc rồi, cả anh Arron cũng vậy, đối với em hai người rất quan trọng và em mong chị và anh Arron sẽ hạnh phúc [guigui buông hbe ra và nhìn cô chân thành]
 - hạnh phúc??? [hebe ngơ ngác]
 - Em tin là từ lâu chị đã bí anh Arron có tình cảm với chị và cả chị cũng vậy, chị cũng rất yêu anh ấy mà đúng ko??? Chỉ là hai người ko bí cách bày tỏ thôi [guigui như xoáy vào tim hebe]
 - Chị.....[hebe ấp úng]
 - Từ khi chị em mình sang Anh đến nay, anh Arron luôn ở bên cạnh chúng ta, anh ấy luôn xuất hiện khi chúng ta cần. Chị bí ko đã có lúc em đã mơ hồ mà nói rằng anh ấy chính là wangzim vì lúc nào anh ấy cũng xuất hiện trước mặt em và luôn bí em đang nghĩ gì, nhưng rồi em lại nhận ra rằng người anh ấy yêu thật sự chính là chị, anh ấy giúp đỡ em vì em là em gái chị và vì anh ấy cũng xem em như em gái của mình. Nhưng đối với chị anh ấy có cách đối xử rất đặc biệt [guigui phân tích]
 - Đặc biệt gì chứ??? Lúc nào gặp chị hẳn ta cũng tìm cách làm chị nổi giận [hebe bĩu môi]
 - Đó chính là điều đặc biệt. Chị thử nghĩ xem tại sao đối với em, đối với mọi người anh ấy đều có những thái độ rất dịu dàng, chu đáo nhưng chỉ riêng đối với chị thì anh ấy lại luôn cáu gắt, tìm cách làm chị nổi giận [guigui]
 - Vì hẳn ta ko ưa chị chứ sao [hebe]
 - Ko đâu, đó là vì anh ấy muốn chị luôn chú ý đến anh ấy, luôn nhớ về anh ấy và chỉ có anh ấy mà thôi. Đây cũng là điều cuối cùng mà em mong chị có thể thực hiện giúp em, hãy đến với anh ấy. EM mong anh chị sẽ hạnh phúc [guigui]
 - EM đừng nói nữa, em nói cứ như là chị em ta sẽ ko gặp nhau nữa ko bằng, đợi đến lúc em trở về Anh nhất định anh chị sẽ theo em mà [hebe]
 - Chị àk, hãy suy nghĩ những điều em nói. Mà thôi tối nay chị ngủ cùng em nha, lâu rồi chị em mình ko ngủ chung [guigui]
 - ừk chị cũng định nói vậy đấy [hebe mỉm cười]
- Hai chị em cùng nằm trên chiếc giường nhỏ xinh, cùng hồi tưởng chuyện xưa và nói ko bí bao nhiêu là chuyện trên trời dưới đất cho đến lúc cả hai mệt mỏi và thiếp đi, trong cơn ngủ say hai chị em vẫn choàng tay ôm chặt nhau như sợ rằng nếu buông tay ra họ sẽ khó mà gặp lại nhau.....trời tờ mờ sáng, sương sớm còn chưa tan hết và đọng lại trên những tán lá dưới sân vườn, hebe vươn vai tỉnh giấc và khẽ nhìn guigui ngủ, miệng thì mỉm cười nhưng ko bí sao lại có những giọt nước mắt đang rơi, hebe bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân và lăn vào bếp làm bữa sáng.....

16. Chương 16

- Chào chị [guigui mỉm cười bước vào bếp]
- Em dậy rồi àk, sao ko ngủ chút nữa [hebe cầm trên tay hai đĩa trứng ốp la đặt xuống bàn]
- Để em giúp chị nhak [guigui xắn tay áo lăn vào bếp phụ hebe]
- Wao, mùi gì mà thơm vậy ta [Arron từ ngoài cửa bước vào đã ngửi thấy mùi thơm phát ra từ trong gian bếp nhỏ]
- Anh Arron đến rồi àk, vào ăn sáng đi anh [guigui bước ra đặt trước mặt Arron một đĩa ốp la nóng hổi]
- Hjhj, cảm ơn em nha [Arron ngồi vào bàn]

- Êh ông kia, nhà ông có người hầu kẻ hạ mà sao cứ sang đây ăn chực thế, tui thấy bữa ăn nào của chị em tui cũng có mặt ông là sao??? [hebe kéo ghế ngồi đối diện Arron chau mày]
- Ăn càng đông càng vui, có gì đâu. [Arron nhún vai bình thản]
- Chị em tui có mời ông đâu chứ, chỉ tui với guigui thôi là cũng đủ vui rồi [hebe nói móc Arron]
- Chị àk, chị ko nhớ tối wa em đã nói gì àk [guigui]
- Ủa em nói gì với pà chằn đó zậy?? [Arron nhều chuyện xem vô]
- Chuyện con gái thôi mà, anh bík làm gì. Àk mà sau này anh ko được gọi chị hebe là pà chằn nữa [guigui]
- Ko gọi pà chằn chứ gọi gì, pà vốn là chằn lửa mà [Arron vừa nói dứt câu thì nguyên chiếc dép bay thẳng vào mặt anh]
- Coi chừng cái miệng của ông đó [hebe lườm Arron]
- Anh chị cứ suốt ngày cãi nha hoài thì làm sao em an tâm ra đi đây [câu nói của guigui làm cho ko khí trở nên ảm đạm]
- Khi nào em đi??? [hebe giọng bùn bùn]
- Khi nào anh chị đến trường thì em sẽ đi [guigui]
- Sao sớm vậy, hãy để anh chị đi học về rồi đi cũng được mà [Arron]
- Em ko mún thấy cảnh tạm biệt rồi khóc lóc đâu, sau khi anh chị đi học em sẽ đi, và lại thế nòa nếu hôm nay các bạn ko thấy em đi học cũng sẽ nghi ngờ đến lúc đó thì em khó mà ra đi được lắm [guigui cười nhạt]
- Vậy hay là để anh chị nghỉ ở nhà hôm nay nhà [hebe]
- Ko được, như vậy chỉ càng làm ọi người thêm nghi ngờ thôi. Anh chị cứ đi họ bình thường, nếu mọi người có hỏi thì anh chị cứ nói là em về Anh rồi và gửi cho họ bức thư, vậy là được rồi. Đến lúc đó dù có muốn đi tìm em họ cũng chẳng thể làm gì [guigui]
- Em nhớ đến trang trị rồi thì phải gọi điện báo tin cho anh nha, còn nữa phải bík tự chăm sóc mình, nếu thấy mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi, ăn uống điều độ,bla.....bla.... [Arron căn dặn đủ điều]
- EM bík rồi mà, những chuyện đó tối wa hị hebe đã dặn em cả trăm lần rồi, em đâu còn là trẻ con nữa, anh chị đừng khéo lo như thế [guigui]
- Thôi đến giờ đi học rồi, anh chị đi đi. [guigui]
- Guigui àk.....[hebe rưng rưng nước mắt]
- Chị đừng khóc nữa, chị em mình còn gặp lại nhau mà [guigui ôm hebe an ủi]
- Anh Arron, anh nhớ là phải luôn chăm sóc chị hebe nha, chị ấy mà bị gì thì em sẽ hỏi tội anh đấy [guigui]
- ừk, em cũng giữ sức khỏe và đừng suy nghĩ gì nhiều nữa nha [Arron ôm guigui]
- thôi anh chị đi đi [guigui nắm tay Arron và hebe ra cổng]
- Bye bye anh chị nha [guigui gượng cười]
- Đi thôi [Arron đẩy nhẹ vai hebe và chiếc xe nhanh chóng phóng đi, hebe đau buồn quay đầu lại nhìn guigui còn Arron thì cũng buồn ko kém.]
- Guigui quay vào trong nhà, chuẩn bị hành lý và nhắc điện thoại lên.....
- Alo, Tiểu Dục àk, hum nay cậu cúp học đi chơi với mình nha [guigui]
-
- Vậy chúng ta hẹn nhau ở quán kem machiato nha [guigui]

-.....

Guigui cúp máy, vào phòng vệ sinh thay quần áo và bước ra ngoài. Trở lại với hebe và Arron, cả hai trên đường đi học mà mặt cứ như là đưa đám, ai cũng mặt ủ mày chau cho đến khi đến trường, vừa bước xuống xe, hebe và Arron đã gặp ngay nhóm bạn của mình, có cả Nha Đầu và A Vỹ cũng đang đứng chờ.....

- ủa hôm nay guigui cũng ko đi học hả hebe [Ella]

-..... [hebe ko trả lời mặt thì cứ cúi xuống đất như sắp khóc]

- Sao vậy Arron, có chuyện gì àk [Chun]

-..... [lại một sự im lặng từ Arron, anh cũng chẳng khác gì hebe chỉ thiếu điều nam nhi chí chí ko nên khóc trước đám đông thôi]

- Hai người hum nay sao vậy, guigui đâu??? Làm gì mà mặt cứ như đưa đám thế [Sel chau mày]

- Chị ơi, guigui vẫn còn ốm sao??? [Nha Đầu lo lắng]

- Hix.....hix..... [một giọt, hai giọt và rồi hebe ôm lấy Sel và Ella bật khóc trong khi mọi người thì chả hiểu gì]

- Pà sao vậy, đừng làm tui sợ nha [Sel]

- Êh Hebe sao vậy ông???? [Jiro vỗ vai Arron thắc mắc]

- Guigui “đi” rồi [giọng Arron như ko còn sức sống]

- WHAT???? [all đồng thanh]

- Đi.....đi đâu?? Mà sao lại đi?? Thật ra guigui bị gì vậy??? [A Vỹ sốt sắn]

- Guigui.....nó.....nó..... [hebe nấc lên giọng rung rung]

- Guigui làm sao hả chị??? [Nha Đầu tự dưng cũng bật khóc theo, chạy đến lay lay hebe như đang tìm câu trả lời]

- Guigui có gửi cái này cho em và A Vỹ nè, hai em tự xem sẽ rõ [hebe đưa cho Nha Đầu bức thư]

- Đây là..... [Nha Đầu cầm lấy bức thư]

- Còn còn các cậu nè [lại thêm một bức thư khác nhưng lần này là dành cho nhóm của Sel]

- Cái này là sao đây?? Thật ra đã có chuyện gì xảy ra rồi [Ella]

- Thôi tui ên lớp trước đây [hebe lắc đầu bần bã rồi lẳng lặng bỏ đi theo sau là Arron]

- Chuyện gì đã xảy ra thế này ???[Jiro]

- Thôi giờ em và A Vỹ về lớp trước đi xem guigui viết gì trong thư, còn anh chị sẽ về lớp hỏi hebe với Arron, có gì ra chơi gặp nhau ở căn tin [Chun bước đến an ủi Nha Đầu]

- A Vỹ em đưa Nha Đầu về lớp đi, bọn chị đi trước, lát gặp lại hai em sau [Sel]

- vậy thôi, tui em đi trước ăk [A Vỹ đến dìu Nha Đầu đi vì cô đang bị sốc nên hơi choáng]

Lớp A....

- Chuyện này là sao vậy hebe, sao lại có bức thư này, guigui đâu??? [Sel]

- Mọi người đọc thư thì sẽ rõ thôi, đừng hỏi hebe nữa, pà còn sốc hơn các cậu đấy [Arron]

- Mở thư ra xem đi Sel [Jiro giục]

Anh chị thân mến!

Dù quen bík anh chị chưa lâu nhưng em bík anh chị là những người rất tốt. Em rất thích cách anh chị đối xử với nhau, dù đôi khi vẫn anh Jiro và chị Ella hay cãi nhau nhưng cũng nhờ vậy mà luôn có tiếng cười. Còn anh Chun tuy hơi ít nói và em cũng chưa típ xúc với anh nhiều nhưng em bík anh rất tốt và rất quan

tâm đến người khác, đặc biệt là đối với chị Ella. Thật ra em rất quý các anh chị, dù có thể là sau này em sẽ khó mà gặp lại anh chị nhưng em mong mọi người vẫn sẽ luôn sống tốt. Em ra đi vì một lý do cá nhân và xin mọi người cũng đừng tìm hiểu nguyên do là gì, em ko muốn các anh chị lại bận tâm vì em. Em mong nếu em vắng mặt thì anh chị hãy thay em chăm sóc cho chị hebe, hãy ở bên cạnh chị ấy và chia sẻ với chị ấy mọi chuyện. Cuối cùng em chúc các anh chị luôn hạnh phúc bên cạnh người mình yêu và mãi mãi sống ko âu lo, muộn phiền.

Thân

guigui

Những dòng thơ ngắn ngủi của guigui đã làm cho Sel, Ella, Jiro và cả Chun phải bồi hồi xúc động, quả thật họ quen bík guigui ko bao lâu nhưng đối với họ guigui cũng như em gái mình, Sel và Ella ôm nhau khóc còn Jiro và Chun thì cũng ngậm ngùi buồn bã. Hôm nay ngoài trời thật âm ảm đúng như cái cảm giác mà mỗi người đang mang bấy giờ. Sau một hồi khóc ngon lành, Sel và Ella quay sang động viên hebe cũng đang sụt sùi nước mắt. Giờ học bắt đầu mà chẳng ai có thể chú tâm được, tất cả họ đều đang lo lắng và ko bík guigui đang ở đâu vì hebe ko nói ọi người bík nơi ở của guigui dù họ có gian xin, nài nỉ đến cỡ nào.

Lớp A

Quay về với Nha Đầu và A Vỹ, sau khi đưa Nha Đầu về đến lớp, họ ngồi xuống và bóc nhẹ lá thư của guigui ra xem. Dù chưa bík bên trong viết gì nhưng cả hai lại rất lo lắng, một nỗi lo mà chính họ cũng ko bík là lo cái gì và vì sao lại lo. Từ từ nở phong thư ra, Nha Đầu cảm là thư trên tay mà cứ run run.....

Có lẽ khi hai cậu đọc bức thì này thì chúng ta đã khó mà gặp lại nhau nữa rồi. Nha Đầu à, mình thật sự rất vui vì có người bạn như cậu, cậu là một cô gái tốt và mình rất cảm ơn vì những ngày qua luôn có cậu bên cạnh mình. Cậu cứ an tâm đừng lo lắng ình, mình chỉ tạm thời muốn xa rời tất cả và rồi một lúc nào đó nhất định mình sẽ xuất hiện và chúng ta sẽ gặp lại nhau. Có lẽ là sẽ rất lâu nhưng dù ở nơi đâu mình vẫn mong cho cậu luôn hạnh phúc. A Vỹ à, cậu là người bạn thân chơi với mình từ nhỏ nên có lẽ cậu cũng hiểu tính mình mà đúng ko. Đừng để Nha đầu tốn công phí sức đi tìm mình vì nếu các cậu càng tìm thì mình sẽ càng lẫn trốn, cậu phải luôn ở bên cạnh chăm sóc Nha đầu đấy nha, nếu mình bík được cậu làm Nha Đầu buồn hay khóc thì chắc chắn cậu sẽ ko yên thân với guigui này đâu. Hai người hãy sống thật tốt và thật hạnh phúc nhé, mình chúc phúc cho hai người. Đừng lo ình. Àk mình nhờ cậu một việc nha A Vỹ, hay quan tâm đến wangzi giúp mình và nếu có thể hãy giúp anh ấy quay về với con người trước kia. Có lẽ khi ko có mình thì wangzi sẽ sống hạnh phúc hơn, chào tạm biệt anh ấy giúp mình.....

Thân

Guigui

Đọc xong bức thư thì nước mắt Nha Đầu đã rơi lả chả ko ngừng còn A vỹ thì vừa dỗ Nha Đầu vừa vò đầu bứt óc suy nghĩ xem guigui có thể đi đâu. Nhưng tất cả chỉ là vô ích vì một khi guigui đã nhất quyết bỏ đi thì dù có làm gì đi nữa cũng chỉ là vô ích. Nhưng rồi A Vỹ chợt lờ mờ hiểu ra lý do vì sao guigui lại ra đi mà ko một lời từ biệt, dù ko bík chính xác lý do đó là gì nhưng A Vỹ có thể chắc chắn một điều, sự bỏ đi ko một lời tạm biệt của guigui có liên quan mật thiết đến wangzi.

17. Chương 17

Tại quán kem Machiato, guigui chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ thoáng mát và yên tĩnh, cô nhìn ra phía ngoài và chờ Tiểu Dục đến...

- Sao đây, hum nay còn dám cúp học àk [Tiểu Dục bước vào quán kem và nhận ra ngay guigui đang ngồi gần đó, anh bước đến và kéo ghế ngồi diện guigui]
- Ủa, cậu đến rồi àk. Cậu muốn ăn kem gì, gọi đi, hum nay mình sẽ đãi [guigui tươi cười]
- Ủm, kem vani được rồi [Tiểu Dục nhìn guigui nghi ngờ]
- Chị ơi, cho em một socola và một vani nha [guigui gọi người phục vụ]

- Kem của quý khách đây, chúc quý khách ngon miệng [phục vụ đẹp hai ly kem đặt lên bàn]
- Kem cũng đã gọi rồi giờ có chuyện gì, cậu mau vào chủ đề chính đi [Tiểu Dục ngồi tựa vào ghế]
- Mình.....sắp đi rồi [guigui ấp úng. Tay cầm muỗng quậy ly kem]
- Đi??? Đi đâu???? [Tiểu Dục nhú mày]
- Đến một nơi mà ko ai có thể tìm ra mình [guigui ghen ngào]
- Vì Tiểu Huân..... [Tiểu Dục]
- Sao.....sao cậu bí [guigui bắt ngờ]
- Chuyện giữa hai người tôi bí hết, cậu đúng là ngốc, chẳng lẽ cậu ko nhận ra vì Tiểu Huân sợ wangzi sẽ lại rung động trước cậu nên mới cố tình nói như thế sao [Tiểu Dục]
- Mình bí rõ nữa là khác. [guigui cười bùn]
- Bí, vậy tại sao lại còn ra đi [Tiểu Dục]
- Vì dù Tiểu Huân ko nói thì mình cũng ko có ý định quay trở lại với wangzi, anh ấy xứng đáng có được một người bạn gái tốt hơn mình và có thể ở bên cạnh anh ấy suốt đời [guigui rưng rưng nước mắt]
- Thật ra cậu còn bí mật gì nữa mà chưa nói ra đúng ko?? [Tiểu Dục]
- Phải, và đó cũng là lý do hai năm trước mình đã rời bỏ wangzi [guigui]
- Có thể nói ra ko??? [tiểu Dục]
- Nếu một ngày nào đó, chúng ta gặp lại nhau mình sẽ nói cho cậu nghe [guigui]
- Nói vậy cậu quyết định ra đi thật sao [Tiểu Dục]
- Ủhm, sau khi tạm biệt cậu mình sẽ đi, hành lý mình cũng đã để ngoài xe rồi [guigui]
- Vậy cậu muốn gặp tôi chỉ để nói lời tạm biệt thôi sao?? [tiểu Dục]
- Tiểu Dục, cảm ơn cậu rất nhiều, từ khi wen bí cậu mình dường như có thêm động lực để tiếp tục cuộc sống. Nhờ có cậu mà mình đã hiểu ra nhiều điều, thật sự cảm ơn cậu lắm [guigui]
- Tôi ko bí là mình đã giúp cậu nhiều như vậy đấy [Tiểu Dục cười đùa]
- Phải, chính mình cũng ko ngờ mà [guigui mỉm cười]
- Mình hỏi một cậu được ko?? [guigui]
- Hỏi gì??? [tiểu Dục]
- Có phải cậu thích Tiểu Huân ko??? [guigui]
- Sao lại hỏi vậy??? [Tiểu Dục]
- Vì mình thấy lạ, tại sao cậu lại quan tâm đến chuyện giữa mình và wangzi đến như vậy vả lại mình cảm nhận được mỗi khi nhắc đến Tiểu Huân thái độ của cậu hình như khác đi hẳn [guigui]
- Chuyện tôi có thích Tiểu Huân hay ko cậu hỏi để làm gì??? [Tiểu Dục]
- Nếu cậu thích Tiểu Huân thì mình xin lỗi [guigui]
- Tại sao??? [Tiểu Dục]
- Vì sự ra đi của mình có thể sẽ làm cậu mất đi tiểu Huân. Nếu mình đi rồi thì Tiểu Huân sẽ ko cần lo lắng mà đường hoàng trở thành bạn gái wangzi, đến lúc đó chắc hẳn cậu sẽ bùn lắm [guigui]
- Điều đó còn chưa chắc, bí đâu khi cậu đi rồi thì wangzi sẽ cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó và đi tìm cậu thì sao. Còn việc tiểu Huân có thích tôi ko thì chẳng quan trọng, tôi ko cần đáp lại chỉ cần thấy cô ấy sống tốt là được rồi [Tiểu Dục]

- Cậu nói gì vậy??? Mà dù sao thì wangzi cũng sẽ ko tìm mình đâu [guigui cười buồn]
- Trên đời này ko có chuyện gì là chắc chắn cả [Tiểu Dục]
- Cậu có vẻ như đang có ý định gì thì phải. [guigui nghi ngờ]
- Cũng chưa bík, tùy trường hợp thôi [Tiểu Dục nhún vai bình thản]
- Mà thôi sắp tới giờ rồi, mình phải đi đây ko thôi trời tối mất [guigui]
- Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi [Tiểu Dục]
- Hi vọng vậy [guigui đứng dậy bước ra ngoài]
- Tạm biệt cậu, và chúc cậu hạnh phúc [guigui]
- Tạm biệt [Tiểu Dục gơ tay chào và mỉm cười]

Guigui bước vào xe và chiếc xe lăn bánh về phía trước, Tiểu Dục đứng nhìn theo chiếc xe đã dần khuất xa và khẽ mỉm cười ẩn ý, anh quay người bước đi. Trở về với wangzi, hôm nay anh có một cảm giác khó chịu đến kỳ lạ và guigui lại ko đến lớp. Thấy bất an, đợi đến giờ ra chơi wangzi nhanh chóng lôi A Vỹ đến một góc và.....

- Chuyện gì vậy???? [A Vỹ cau có]
- Có chuyện gì vậy, mặt mày làm gì mà hầm hầm thế [wangzi chau mày]
- Mày còn hỏi nữa àk, có phải vì mày mà guigui bỏ đi ko??? [A Vỹ]
- Bỏ đi, cô ta đi đâu??? [wangzi]
- Ko bík, chỉ bík là guigui đã đi thôi [A Vỹ]
- Thật ra là có chuyện gì đã xảy ra [wangzi]
- Mày cũng quan tâm sao, vậy mà cứ tưởng là sẽ ko bao giờ quan tâm đến những việc liên quan đến pà gui nữa chứ [A Vỹ nói móc wangzi]
- Nói mau đi, đừng vòng vo nữa [wangzi]
- Guigui đi rồi, tuy ko bík lý do thực sự nhưng tao chắc chắn là có liên quan đến mày đấy. Xem đi [A Vỹ đưa cho wangzi xem bức thư mà guigui đã viết, chợt trái tim wangzi như thắt lại khi đọc đến những dòng cuối cùng của bức thư “ hãy quan tâm đến wangzi giúp mình và nếu có thể hãy giúp anh ấy quay về với con người trước kia. Có lẽ khi ko có mình thì wangzi sẽ sống hạnh phúc hơn, chào tạm biệt anh ấy giúp mình.....”]
- Thật ra đã có chuyện gì xảy ra [wangzi bức xúc lay lay A Vỹ thật mạnh]
- Chát..... [hebe từ xa chạy tới và cho wangzi một bạt tay tho sảng là nhóm bạn của cô và Nha Đầu]
- Vì cậu đấy, vì cậu tất cả, vì cậu mà em gái tôi khóc, vì cậu mà nó đau lòng, và giờ chính vì cậu mà nó phải ra đi [hebe bật khóc]
- Tại sao chứ, mọi người nói gì tôi ko hiểu [wangzi]
- Mày còn giả ngây ngô àk, ko phải vì mày đối xử lạnh nhạt với guigui mới làm con bé đau lòng mà ra đi hay sao [Arron bức xúc]
- Vậy còn những gì cô ta đã gây ra với tôi hai năm trước thì sao?? CÔ ta bík đau còn tôi thì ko àk, vả lại tôi cũng chưa làm gì động chạm đến cô ta kia mà, sao lại đổ lỗi cho tôi [wangzi]
- Hai năm trước guigui ra đi vì nó có một lý do ko thể nói ra, cậu nghĩ nó vui khi bỏ lại cậu àk, hai năm đó đối với nó là cực hình đấy, nó đau khổ nó dần vật con tim thậm chí nó..... [hebe đang nói bỗng ngưng lại]
- Cô ta làm sao??? Cô ta đau khổ àk, vậy lý do mà cô ta bỏ tôi là gì, các người nói đi [wangzi]

- Nó.....cậu có bí nó..... [hebe rất muốn nói ra nhưng lại ko thể nói]
- Ko nói được chứ gì, đó là vì cô ta thật sự chẳng có lý do nào cả [wangzi]
- Bóp [một cú đấm từ Arron dành tặng cho wangzi]
- GUIGUI BỊ BỆNH TIM ĐÁY CẬU CÓ BÍ KO HẢ [Arron ko dẫn được lòng nên hết lớn và câu nói đó đã làm cho tất cả những người có mặt ở đó đều sửng sốt, bàng hoàng]
- Hai năm trước, trong một lần khám sức khỏe, guigui mới bí mình bị tim và bác sĩ đã nói nếu ko phẫu thuật sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tỉ lệ ca phẫu thuật thành công là quá ít, guigui sợ cậu đau lòng nên đã ko nói ra và quyết định rời xa cậu để sang Anh chữa trị, nó sợ một khi đi rồi thì khó có cơ hội quay trở lại, nó ko muốn để cậu phải chờ đợi để rồi tuyệt vọng nên mới chọn cách chia tay, nó nghĩ rằng thà để cậu hận nó còn hơn để cậu phải đau khổ cả một đời [hebe vừa nói vừa khóc nức nở, Sel, Ella và Nha Đầu cũng xúc động khóc theo và bước đến an ủi Ella, còn các br thì ngậm ngùi thương cảm]
- Tại.....tại sao lại như vậy [wangzi ngồi bệch xuống đất, lồng ngực đau nhói như sắp vỡ tung ra]
- Hai năm guigui ở anh, con bé chưa một lần có được một nụ cười thực sự. Hằng đêm nó dùng rượu để quên đi đau khổ, căn bệnh tim của nó đã hai lần phải cấp cứu, và đến lần thứ ba nó đã may mắn thoát chết nhưng vẫn phải dùng thuốc để duy trì sức khỏe. Cuộc sống của guigui trong hai năm qua cứ như là địa ngục, ở đâu và làm gì nó cũng thấy hình bóng của cậu và mỗi lần như vậy thì nó lại khóc và tìm đến rượu để giải sầu [Arron giải thích cho wangzi hiểu]
- guigui..... [wangzi cúi mặt xuống đất, những giọt nước mắt hiếm hoi của một chàng trai đang rơi lả chả, trái tim băng giá của wangzi đang dần tan chảy bởi chính những giọt nước mắt của anh]
- Thì ra guigui đã phải trải qua những ngày đau khổ đến như vậy, hjx.....guigui tội nghiệp cho cậu quá [Nha Đầu ôm lấy A Vỹ khóc nức nở]
- Giờ guigui đã đi rồi, cậu đã vừa lòng chưa??? [hebe nhìn thẳng vào wangzi]
- Guigui.....guigui đã đi đâu, nói cho tôi bí đi, cô ấy đi đâu [wangzi đứng phắt dậy hết xoay wa hebe rồi lại nhìn sang Arron hỏi tới tấp]
- Chúng tôi ko bí mà nếu có bí đi nữa thì chúng tôi cũng sẽ ko nói. Cậu đã làm cho guigui đau khổ đến như vậy rồi thì hãy để cho nó được thanh thản đi [hebe cương quyết]
- Tôi xin chị đây, nói cho tôi bí đi, guigui đang ở đâu [wangzi thành khẩn vang xin]
- Đừng van xin tôi vô ích vì chính guigui đã nói là ko muốn bất kỳ ai bí nó đi đâu, từ nay mong cậu hãy rời xa cuộc sống của em tôi đi [hebe lạnh lùng bỏ đi và mọi người cũng bỏ theo hebe, chỉ còn lại wangzi đứng đó với cơn mưa trái mùa, cơn mưa hòa chung với những giọt nước mắt của anh và cơn mưa cũng như đang an ủi anh]

Phía xa, này giờ đã có hai người nghe hết tất cả mọi chuyện, người đó ko ai khác chính là Tiểu Huân và Tiểu Dục. Tiểu Huân đứng đó từ lúc wangzi kéo A Vỹ ra nói chuyện còn Tiểu Dục thì đến đúng lúc hebe đang khóc và nói về bệnh tình của guigui. Tiểu Huân đã khóc, khóc vì bí mình đã sai, khóc vì cảm thương cho guigui và cũng khóc cho chính bản thân mình. Cô đã bí tất cả và điều cô lo lắng nhất cuối cùng cũng đã xảy ra, wangzi đã tha thứ cho guigui và.....

18. Chương 18

Tiểu Dục đặt tay lên vai Tiểu Huân an ủi, nhưng có lẽ vì tính kiêu ngạo của mình mà tiểu Huân ko muốn cho bất kỳ ai thấy mình rơi nước mắt, cô nhanh chóng lau đi dòng nước mắt và bỏ chạy thật nhanh, Tiểu Dục nhìn theo buồn bã rồi cũng bỏ đi, nơi đó, dưới sân trường bây giờ chỉ còn mỗi mình wangzi với cơn mưa trái mùa. Anh đã khóc, đây là lần thứ hai anh khóc từ khi anh bí suy nghĩ cho đến nay, lần đầu anh khóc cũng vì guigui và bây giờ nước mắt anh lại rơi lần nữa vì guigui. Gục đầu xuống đất, wangzi như một cái xác ko hồn, đau khổ, hụt hẫng, tội lỗi là những cảm giác mà anh đang có.....ở một nơi cách thành phố rất xa, guigui đang ngồi dưới một gốc cây trên sườn đồi gần trang trại nhà cô, nhìn về nơi xa xăm, guigui

cũng đang khóc, khóc cho cuộc tình ko trọn vẹn và khóc vì bản thân đã quá yếu lòng. Ngồi ở đây, một nơi vắng vẻ với bầu ko khí trong lành, nhìn cảnh vật xung quanh, nó vẫn ko khác gì lúc cô còn nhỏ. Mọi thứ vẫn vậy chỉ có con người là thay đổi mà thôi.....

- Tiểu thư àk, ở đây gió lớn lắm, cô nên về nhà nghỉ ngơi đi [một người đàn ông khoảng t đến bên guigui từ tốn nói]

- Cháu ko sau đâu bác Elvis, bác cứ lo việc của mình đi [guigui nhìn người đàn ông mỉm cười]

- Tiểu thư hebe đã dặn tôi phải chăm sóc cho cô rồi, lỡ cô mà phát bệnh thì đại tiểu thư lại trách tôi [Elvis cười hiền]

- Cháu bí rồi, cháu sẽ về nhà ngay, bác cứ về trước đi ăk [guigui]

- vậy tiểu thư về mau nhé [Elvis nói xong liền bước đi]

- Guigui àk, cố lên rồi mọi chuyện sẽ qua thôi mà [guigui tự nhắc nhở bản thân và đứng dậy bước đi]

Quay về với wangzi, từ khi bí được nguyên do mà guigui đi hai năm trước, wangzi trở nên suy sụp tinh thần, học hành ngày càng sa sút, sức khỏe thì cũng dần yếu đi vì anh chẳng chịu ăn cơm nước gì. Mỗi sáng wangzi đến trường trong tình trạng mệt mỏi, cứ gặp hebe hay Arron thì anh lại van xin hỏi thăm về nơi ở của guigui nhưng câu trả lời vẫn là ko. Wangzi thất vọng và gần như ko còn thiết sống nữa. Cứ thế mà đã được một tuần kể từ khi guigui ra đi, mọi người ai cũng đau lòng nhưng người đau nhất chính là wangzi.....căn tin trường.....

- CHị hebe àk. Chị thật sự ko bí guigui đi đâu hay sao?? [A vỹ nhìn hebe khẩn khoản]

- EM đừng hỏi chị vô ích [hebe dứt khoát]

- Nhưng mà bọn em thật sự wan tâm guigui mà, chị cho tụi em bí đi [Nha Đầu]

- phải đó hebe, guigui đi cũng đã một tuần rồi mà chẳng có tin tức gì, pà ko lo sao?? [Sel]

- Lo thì có lo, nhưng tôi ko thể nói nơi ở của guigui được [hebe lắc đầu]

- Tức là pà bí guigui ở đâu, đúng ko??? [Ella nhanh miệng hỏi khi hebe đã lỡ lời]

- Ủk. Nhưng tôi ko thể nói được [hebe]

- Vậy còn ông, Arron. Chắc ông cũng bí đúng ko??? [Chun lờm Arron]

- Nói mau, guigui ở đâu [Jiro nhanh chóng kẹ cổ Arron lại]

- thả.....thả ra. Thiết tình là tui ko thể nói mà [Arron]

- Nhưng còn wangzi, cậu ấy dạo này tàn tạ lắm. Suốt ngày cậu ấy cứ theo em và A Vỹ hỏi thăm tin tức về guigui mãi ko thôi [Nha Đầu thở dài]

- Đó là việc của cậu ta, là cậu ta tự làm tự chịu thôi [hebe lạnh lùng]

- Pà nói vậy cũng ko đúng, dù gì thì mình thấy cậu ta cũng đã hối lỗi rồi còn gì, thấy cậu ta bây giờ thì cũng đủ bí cậu ta yêu guigui đến dường nào [Sel]

- Chị hebe àk, nói cho tụi em bí đi, thật ra guigui đang ở đâu??? [A Vỹ nài nỉ]

- Thôi mệt mọi người vá, tui ko thể nói thật mà. Tui đi trước đây [hebe đứng dậy tẩu thoát, Arron tặc ý vậy cũng chạy theo vì thể nào ở lại anh cũng sẽ bị tra tấn “dã man”]

- Nèk, pà ko nói thiệt hã [Arron và hebe đang đi trên hành lang]

- Nói gì??? [hebe]

- Thì việc của guigui đó [Arron]

- Ông nghĩ là có nên nói cho cậu ta bí ko???[hebe phân vân]

- Theo tình hình bây giờ thì nên vì nếu ko chúng ta sẽ gián tiếp trở thành kẻ gây án mạng đấy [Arron sờ cằm đắm chiêu]
- Gì mà án mạng chứ??? [hebe chau mày khó hiểu]
- Thì pa nhìn kìa [Arron chỉ tay về phía bậc thang nơi wangzi đang ngồi thần thờ, nửa sống nửa chết]
- Này, cậu làm gì ở đây vậy, ngồi chắn lối thế này sao người khác qua được đây [hebe bước đến quát lớn vào mặt wangzi nhưng anh vẫn ko phản ứng]
- Bộ chết rồi hay sao mà ko trả lời thế [hebe bực bội]
- Xin lỗi [wangzi đứng phắt dậy bỏ đi]
- Nèk, khoan đã [hebe gọi ngược trở lại, wangzi dừng bước im lặng]
- Cậu.....thật sự muốn tìm guigui sao??? [hebe]
- Nói cho tui bík, cô ấy ở đâu, có khỏe ko, sống thế nào..... [vừa nghe nhắc đến guigui thì wangzi quay phắt người lại bước nhanh về phía hebe và Arron hỏi tới tấp]
- Thấy cậu ta như vậy là đủ hiểu rồi [Arron khoanh tay nói nhỏ với hebe]
- CẬU trông cậu bây giờ đi, làm sao mà gặp em tui cho được. Mặt mày bơ phờ, quần áo lôi thôi lết thết, nhìn chẳng ra dáng một hot boy mà ngày ngày đám con gái trong trường vẫn vây quanh nữa, cậu nghĩ guigui gặp lại cậu như thế này sẽ vui lắm àk [hebe nhú mày, chỉ tay khắp người wangzi]
- Chị đồng ý;ý cho tui bík nơi ở của guigui sao???[wangzi mừng thấy rõ]
- Tui sẽ nói nhưng với một điều kiện [hebe]
- Được, mười điều, một trăm điều cũng được chỉ cần chị cho tui bík guigui ở đâu là được rồi [wangzi tươi tỉnh hẳn lên]
- Đơn giản thôi, trước khi gặp guigui cậu hãy mau chóng trở về là wangzi của ngày xưa đi, wangzi mà em gái tui đã yêu say đắm đấy. CỜn đây là địa chỉ nơi ở của nó hebe đưa cho wangzi một tờ giấy nhỏ và khẽ mỉm cười, wangzi mau chóng chớp lấy mạnh giấy như sợ hebe sẽ đổi ý lấy lại]
- Này tên kia, tui cảnh cáo nhé. Cậu mà dám làm cho guigui buồn nữa thì đừng trách sao tui đem dấu guigui đi đấy, đến lúc đó thì cậu có chết cũng đừng mong gặp lại con bé [Arron hăm dọa]
- Tui bík rồi tui sẽ ko bao giờ làm guigui đau khổ nữa đâu [wangzi]
- YEAH..... [nhóm của Sel, Nha Đâu và A Vy này giờ nghe lén mọi chuyện vui mừng nhảy ra làm hebe và Arron xem nữa đứng tim vì giật mình]
- Này này, sao lại nghe lén chứ [hebe nhú mày]
- ừh, thì có nghe lén mới bík được sự tình chứ [Ella]
- Wangzi cố lên, nhớ là phải đem guigui nguyên vẹn về đây đấy, tui này chờ tin vui của cậu [A Vy đập tay lên vai wangzi]
- ừm [wangzi gật đầu chắc chắn]
- Còn ko mau đi đi, cậu còn đứng đây làm gì nữa [Jiro nháy mắt ra hiệu]
- Nhất định tui sẽ đưa guigui về đây, cảm ơn mọi người nhiều lắm [wangzi cười hạnh phúc rồi mau chóng chạy đi]
- Mong là mọi việc sẽ ổn thỏa [Chun]
- ông khéo lo. Chắc chắn là phải ổn thỏa rồi. Lo chuyện của mình trước đi kìa [Jiro]
- tui thì có chuyện gì chứ??? [Chun]

- thôi khỏi phải giả vờ, ai mà chẳng bí tình cảm của ông dành cho pà heo Ella ý này, sao ko tỏ tình với người ta đi. [Jiro đẩy Chun về phía Ella, hai người nhìn nhau ngượng chín cả mặt]

- Phải rồi, mau tỏ tình đi chứ, còn chờ gì nữa [hebe giục]

- Tỏ tình đi, tỏ tình đi.....[mọi người vừa vỗ tay vừa hô vang]

- Nói lẹ đi chứ, ngại gì nữa [Sel]

- CHỤT..... [một nụ hôn thay cho lời tỏ tình. Chun thường ngày làm làm lì lì thế mà hum nay lại bạo gan hôn Ella trước mặt nhiều người đến thế làm ai cũng phải ngớ ngàng]

- Wao, Chun ghê nha, ông còn gan hơn tui nữa đấy [jiro trêu]

- kekeke, hai người thành đôi rồi thế là sau này ella về nhà chồng tui khỏi lo phải sợ chuyện em vợ ăn hiếp anh chồng nữa, KHỎE WÁ [jiro vươn vai và bình, một àk ko hai chiếc dép của chị em Sel và Ella bay thẳng vào mặt Jiro]

- Ai đồng ý lấy anh đâu mà dám nói thế chứ [Sel lườm Jiro]

- Tui có đi lấy chồng hay ko thì cũng sẽ theo ám ông suốt đời, ai cho ông làm anh chồng tui đâu mà ở đó nói lời tự tin thế hả??? [Ella rượt Jiro vòng vòng sân trường]

- Mọi chuyện coi như xong [hebe thở phào mỉm cười]

- CHƯA XONG ĐẤU [all đồng thanh làm hebe giật cả mình]

- Chị hebe àk, còn chị và anh Arron thì sao đây??? [A Vỹ nháy mắt]

- Phải rồi, chuyện của tụi này thì xong nhưng còn chuyện của pà thì..... [Ella chạy đến khoác vai hebe cười trêu]

- Tui làm sao chứ, thoj vô học rồi kìa, tui đi trước đây [hebe đỏ mặt]

- Khoan, bộ bà wên guigui đã nói gì rồi àk [Arron kéo tay hebe lại cười bí hiểm]

- Nói gì chứ??? [hebe]

- Guigui đã dặn anh phải luôn ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ em. Đừng nói là em ko nhớ nha [Arron nhanh chóng đổi cách xưng hô]

- Ai anh em với ông chứ, bỏ tui ra coi ko thôi đừng trách sao tui ko báo trước àk [hebe ngượng ngùng nhưng cố tỏ ra như ko có chuyện gì]

- Dù sao anh cũng ko muốn làm guigui bần, từ nay anh sẽ bảo vệ và luôn ở bên cạnh em [Arron kéo tay hebe lại và ôm chặt cô vào lòng, anh cố tình viện cớ để hebe ko còn đường phản kháng]

Cuối cùng thì các couple đã hạnh phúc bên nhau, dù Arron và Chun mỗi người có mỗi cách tỏ tình khác nhau nhưng cuối cùng thì họ vẫn có được điều mình mong muốn. Hạnh phúc đã mỉm cười với họ, nhưng còn với wanggui thì sao, mời các bạn đón đọc chap cuối nha.....

19. Chương 19 - End

Nói về wangzi, sau khi được hebe đưa ảnh giấy nhỏ có ghi địa chỉ nơi guigui đang ở, anh mừng vô cùng và tức tốc chạy đi tìm cô, anh đã đi suốt mấy km đường dài nhưng vẫn tỏ ra rất phần khởi và hồi hợp. Dừng xe tại một nơi cách thành phố rất xa, wangzi bước xuống xe với chiếc áo pun màu trắng và quần Jeans cộng thêm chiếc thắt lưng ngang hông và cặp kính râm màu đen rất ngầu, tuy cách ăn mặc ko giống ngày thường nhưng nhìn wangzi vẫn rất kut và handsome. Tháo cặp kính ra, anh bước đi từng bước, những bước dài và rộng như đang rất hồi hợp tìm kiếm một ai đó. Dù nơi này khá vắng vẻ nhưng vẫn có người qua kẻ lại và hầu như những người đó đều bị vẻ đẹp của wangzi làm cho say đắm. Anh bước nhanh về phía trước và dừng lại trước một tranh trại khá lớn và ko cần tìm kiếm hay hỏi thăm ai, từ xa wangzi đã thấy bóng dáng guigui đang đứng bên cạnh con ngựa Leo và tắm rửa cho nó một cách nhẹ nhàng, cẩn thận như sợ con ngựa sẽ đau, anh đứng lặng người nhìn guigui ko chút tiếng động, guigui vẫn ko hay bík gì nên vẫn thản nhiên như ko.....

- Tiểu thư à, cô vào trong đi, để tôi tắm cho con Leo là được rồi [ông Elvis bước đến chỗ guigui từ tốn nói]
- ko sao đâu, bác còn nhiều việc phải làm lắm mà, cứ để cháu tắm cho nó [guigui nhìn ông Elvis cười nhẹ rồi quay sang chải chuốt cho con leo]
- Tiểu thư ko ngại nếu tôi hỏi cô câu này chứ [Elvis]
- Bác cứ hỏi [guigui]
- Có phải tiểu thư có chuyện bần ko?? [Elvis]
- Sao bác lại hỏi thế [guigui]
- Vì tôi thấy tiểu thư ko còn giống trước kia nữa, lúc nhỏ tiểu thư rất hồn nhiên, hay cười nói.....[Elvis]
- Thì bây giờ cháu vẫn cười đấy thôi [guigui mỉm cười]
- Nhưng nụ cười này quá gượng gạo, tôi cảm thấy tiểu thư chỉ cười vì muốn làm người khác yên lòng chứ cô chẳng cui gì khi cười cả [Elvis]
- Bác thấy vậy thật sao??? [guigui gượng cười]
- Mà thôi có lẽ tiểu thư ko muốn nói, cứ coi như tôi chưa hỏi gì, thôi tôi vào làm việc đây [Elvis bók guigui đang khó xử nên ko hỏi thêm gì nữa mà lẳng lặng bỏ vào trong]
- Nụ cười.....tại sao mình ko thể như trước kia chứ, mình ước được như trước kia, hồn nhiên và ko là nghĩ [guigui chải chuốt cho con Leo, nơi khóe mắt có cái gì đó cay cay]
- Vậy thì em cứ hãy là guigui của trước kia [giọng nói ấm áp phát ra từ phía sau lưng guigui làm cô giật mình quay lại]
- Wangzi.....wangzi, sao anh bók em ở đây?? [guigui bắt ngờ bối rối]
- Tại sao em lại bỏ đi??? Tại sao ko nói với anh nỗi đau của em??? [wangzi nhìn guigui trù mến]
- Anh.....anh đang nói gì vậy??? [guigui ngơ ngác]
- hai năm trước.....lý dó mà em đã chia tay với anh, tại sao em ko nói cho anh bók. Em ngốc lắm, rất ngốc, tại sao phải tự mình nhận lấy nỗi đau chứ [wangzi chậm chậm bước đến và nhẹ ôm guigui vào lòng]
- Em.....em xin lỗi [guigui ko cầm được nước mắt nên đã khóc trong lòng wangzi]
- Ngốc à, anh mới phải là người xin lỗi em. Bao lâu nay anh đã đối xử lạnh nhạt với em, anh xin lỗi [wangzi vẫn giọng ấm áp và siết chặt guigui vào lòng]
- Nhưng tại sao anh lại bók chuyện.....chị hebe đã nói cho anh nghe sao??? [guigui đẩy nhẹ wangzi ra và chăm chú nhìn vào mắt anh]
- Ủm, lúc em đi chưa được bao lâu thì chị hebe đã nói hết tất cả, và cũng chính chị ấy đã cho anh bók là em ở đây, lần này anh sẽ ko để em rời xa anh nữa đâu, ko bao giờ [wangzi]
- Nhưng..... [guigui lưỡng lự]
- Em sao vậy, chẳng lẽ em vẫn ko tha thứ cho anh [wangzi lo lắng]
- Ko phải, em chưa bao giờ trách anh cả. Chỉ là..... [guigui]
- Là sao??? [wangzi]
- Anh đến đây vậy Tiểu Huân thì sao???? [guigui giọng bần hần]
- Tiểu Huân???? Chuyện này thì có liên quan gì đến cô ấy [wangzi]
- Tiểu Huân yêu anh, cô ấy có thể vì anh mà làm bất cứ việc gì, em ko thể làm kẻ thứ ba giữa hai người [guigui]
- Anh và Tiểu Huân chia tay rồi [wangzi mỉm cười]

- Chia tay?? Là vì em sao, vì em mà anh chia tay với tiểu Huân sao??? [guigui]
- Ko phải, là chính Tiểu Huân đã nói lời chia tay với anh. [wangzi]
- Nhưng tại sao???? Cô ấy yêu anh lắm mà [guigui thắc mắc]
- Thật ra sau ngày em ra đi thì mọi chuyện đã có rất nhiều thay đổi, hôm đó.....[wangzi kể lại cho guigui nghe]

——-Hồi tưởng——-

Tại quán kem machiato, Tiểu huân và wangzi đang ngồi đối diện với wangzi, ánh mắt cô có chút gì đó đau buồn, xót xa....

- Wangz, em xin lỗi anh. [Tiểu Huân nhìn wangzi chân thành]
- Có chuyện gì sao??? [wangzi thờ ơ]
- Em bí là anh rất yêu guigui và em cũng bí xưa nay anh chưa bao giờ wen được guigui cả, vậy mà em lại cố tình chia rẽ hai người, em thật sự rất xin lỗi anh [Tiểu Huân]
- Chia rẽ??? Cô đã làm gì guigui???? [wangzi]
- Chính em đã ép guigui phải rời xa anh. Lúc đó em nghĩ rằng chỉ cần guigui ra đi rồi, thì anh sẽ hoàn toàn thuộc về em nhưng cuối cùng em đã thất bại chẳng những vậy mà em lại còn làm cho anh phải đau khổ. [Tiểu Huân giọng rung rung, đôi mắt bắt đầu nhòe đi]
-[wangzi vẫn im lặng nghe Tiểu Huân nói]
- Em ko cố ý làm cho anh đau khổ, thật sự em rất yêu anh. Vì lòng đố kỵ mà em đã gây nên những lỗi lầm khiến nhiều người phải đau lòng. Từ cái ngày mà guigui xuất hiện em đã có những linh cảm chẳng lành em bí nếu ko làm gì thì sẽ có ngày guigui sẽ cướp anh khỏi tay em. Nhưng bây giờ thì em đã hiểu ra tất cả, anh chưa bao giờ là của em cả, trước kia chưa và bây giờ cũng chưa, chỉ có em là cố chấp cứ nghĩ rằng nếu em cứ cố gắng giữ lấy anh thì mãi mãi anh sẽ là của em. Em đã sai rồi và em thật sự xin lỗi anh. Em mong anh sẽ tìm được guigui và hai người sẽ hạnh phúc mãi mãi [Tiểu Huân nói mà nước mắt cứ ko ngừng rơi ra, cô thật sự rất yêu wangzi nên nói ra được điều này có lẽ cô đã phải khóc rất nhiều]
- Tại sao cô lại nói ra sự thật, chẳng lẽ cô ko sợ tôi sẽ căm ghét cô sao?? [wangzi]
- EM sợ chứ, rất sợ. Nhưng chỉ có cách này em mới cảm thấy lòng mình được yên ổn. Lúc em quyết định nói ra sự thật thì em cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Thật sự em yêu anh rất nhiều nhưng có lẽ tình yêu mà em dành cho anh mãi mãi cũng ko thể so sánh được tình yêu của anh và guigui. Hai người thật sự rất xứng đôi, guigui là một cô gái tốt em tin chỉ có cô ấy mới đem lại cho anh hạnh phúc. Em chấp nhận ra đi, mong rằng hai người sẽ hạnh phúc và em cũng mong anh sẽ tha thứ lỗi lầm mà em gây ra [Tiểu Huân]
- Nhưng dù cô có nói ra sự thật thì đã sao, guigui đã bỏ đi rồi, có thể là cô ấy về Anh rồi cũng nên [wangzi buồn bã]
- EM tin rồi sẽ có ngày hai người gặp lại nhau mà. Em chắc rằng guigui chưa về Anh đâu [Tiểu Huân]
- Sao cô biết ?? [wangzi]
- Trước đây em có hỏi guigui, cô ấy nói tạm thời cô ấy ko thể way về Anh được, cô ấy ko muốn để pama mình lo lắng nên có lẽ guigui vẫn đang còn ở trong nước. hãy cô lên anh, rồi anh và guigui sẽ gặp lại nhau mà [Tiểu huân]
- Guigui vẫn còn ở đây sao??? [wangzi lẩm nhẩm một mình]
- Wangzi, anh có thể tha thứ cho em ko??? [Tiểu Huân]
- Anh ko trách em. Anh cũng là người co lỗi mà [wangzi]
- Chúng ta sẽ vẫn là bạn, đúng ko??? [Tiểu huân chìa bàn tay ra trước mặt wangzi]
- Ủm, là bạn [wangz cũng vui vẻ bắt lấy tay Tiểu huân]

- thôi, em phải đi đây. Mong rằng anh sẽ mau chóng tìm được guigui [tiểu Huân đứng dậy]
- Cũng mong là vậy[wangzi cười nhạt]
- Chào anh [Tiểu Huân rời khỏi quán kem và nước mắt bắt đầu rơi, tình yêu mà cô dành cho wangzi bao lâu nay giờ phải kết thúc
- kết thúc hồi tưởng ——
- Tội nghiệp Tiểu Huân quá [guigui buồn bã]
- Guigui, hãy tha thứ cho anh nhé [wangzi nhìn thẳng vào mắt guigui]
- Em đã nói là em chưa bao giờ giận anh mà [guigui mỉm cười]
- Vậy thì hãy cùng anh làm lại từ đầu, được ko???? [wangzi chìa bàn tay ra chờ đón guigui]
- [lưỡng lự một hồi thì guigui vui vẻ nắm lấy bàn tay wangzi]
- Từ bây giờ trở đi dù là chuyện gì em cũng ko được một mình chịu đựng, hãy chia sẻ với anh tất cả [wangzi siết chặt vòng tay ôm guigui vào lòng]
- Em bí rồi. Em sẽ ko bao giờ giấu anh bất cứ chuyện gì nữa, sau này em sẽ kể lể với anh mãi, đến lúc đó anh đừng than phiền nha [guigui nháy mắt tinh nghịch]
- Anh sẽ ko bao giờ than phiền đâu, em cứ mặt sức mà kể lể, anh sẽ nghe hết [wangzi cười vui vẻ, đây là nụ cười thật sự xuất phát từ trái tim đầu tiên trong hai năm nay của anh]
- Anh àk, chúng ta lên ngọn đồi đằng kia chơi đi [guigui chỉ tay về phía ngọn đồi trước mặt]
- Ừm, đi thôi [wangzi nắm tay guigui chạy đi, sau khi wanggui đã đi thì từ trong nhà ông Elvis bước ra mỉm cười và cầm điện thoại lên gọi]
- Thưa đại tiểu thư, hai người họ đã quay lại rồi [Elvis mỉm cười]
- THẬT KO??? YA.....MỌI NGƯỜI ƠI, THÀNH CÔNG RỒI, HỌ TRỞ LẠI VỚI NHAU RỒI [đầu dây bên kia giọng hebe vang lên đầy vui sướng]
- ngày, ngày rồi lại ngày trôi qua, guigui và wangzi đang rất hạnh phúc bên nhau. Hằng ngày họ cùng nhau vui đùa, cùng nhau tắm rửa cho con Leo, chiều chiều thì cả hai lại cùng nhau leo lên ngọn đồi vừa hóng gió vừa kể chuyện xưa.....
- Wangzi, được ở bên anh thế này em thấy vui lắm, cảm giác này giống như hai năm về trước vậy [guigui nằm trên gối wangzi vừa nói vừa cười hạnh phúc]
- Ừm, cảm giác rất ấm áp, cảm giác này đã lâu lắm rồi anh ko được cảm nhận [wangzi vuốt nhẹ lên mái tóc guigui và nở nụ cười trìu mến]
- Chúng ta chơi trò chơi đi anh, đố anh bắt được em đấy [guigui đứng dậy nở nụ cười tinh nghịch rồi chạy vòng vòng để wangzi rượt theo]
- Anh nhất định sẽ bắt được em [wangzi chạy đuổi theo guigui, ko bí vô tình hay cố ý guigui bị vấp ngã xuống thảm cỏ còn wangzi do thắng ko kịp nên cũng ngã dề lên người guigui, tình cảnh bây giờ là mắt chạm mắt, người chạm người, và môi chạm môi, cả hai cứ thế mà bất động trong khi cách đó ko xa có tiếng xì xào]
- Nè đứng xít qua coi, tui ko thấy gì hết [một giọng nữ khê vang lên]
- mọi người im lặng coi, đang khúc gay cần mà [một giọng nói khác lại vang lên và “đùng”, tất cả những người đang núp ló do chen chúc nhau nên ngã ngào ra đất. wanggui nghe tiếng động nên nhanh chóng đứng dậy ngượng ngùng]
- Oh chị hebe, anh Arron, còn các anh chị, mọi người làm gì ở đây vậy [guigui ngơ ngác]
- Hjhj, bọn chị..... [all cười huề]

- Guigui xấu nha, có người yêu rồi wên mắt bạn bè luôn àk [Nha Đầu chạy đến khoác tay guigui]
- Còn ông nữa wangzi, bỏ wên bạn bè luôn hen [A Vỹ bước đến đánh vào vai wangzi]
- Hjx.....hjx.....guigui có người yêu òj, thế là từ nay anh bị bỏ rơi rồi [Arron giả vờ thúc thích]
- Ông làm gì mà cứ như trẻ con vậy, còn khóc với chả than. Guigui có người yêu thì có liên wan gì tới ông, đồ vô duyên [hebe chau mày]
- Ai nói ko iên wan chứ, anh Arron là anh rể tương lai của em nữa [guigui tinh nghịch chạy đến chỗ Arron]
- Anh Arron, anh với chị hebe sao òj, trong thời gian em vắng mặt hai người có tiến triển gì hèm [guigui nháy mắt nhìn Arron]
- Em khỏi lo đi guigui, trong lúc em vắng mặt thì nhóm chúng ta đã có thêm hai cặp đôi rồi đó [Sel đưa ngón tay lên]
- cặp sao??? [guigui thắc mắc]
- Phải. Một là Bube. Hai là ChuEl. [Jiro]
- Wao. Mọi người tiến triển nhanh nhỉ [guigui cười khúc khích]
- Ai thêm yêu ông Arron thúì này chứ [hebe ngênh mặt]
- Nèk nèk, đã bảo phải gọi là anh nữa, sao cứ gọi ông hoài thế [Arron nhăn mặt]
- Gọi anh àk, nằm mơ đi [hebe lè lưỡi chạy đi, Arron thì đuổi theo sau]

Các couple thật hạnh phúc, họ cùng nhau vui đùa chạy giỡn trên ngọn đồi. Bình minh buông xuống, họ cùng nắm tay nhau đứng ngắm bình minh, nụ cười hạnh phúc rạng nở trên môi họ, kể từ đó mỗi người trong họ đều có được niềm hạnh phúc thuộc về mình.

—END FIC—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-lai-tu-dau-em-nhe>